

Hạ Thu

Tiếng Vọng

Chương 1

Lữ Khách Lạ Lùng

SÀI GÒN NĂM 1942...

Rắc rắc...

Rắc rắc... Từng giọt mưa rơi chạm vào cánh lá. Một cái bóng nhỏ lao vội vã trong đêm, lập lều dưới ánh chớp.

Ngôi biệt thự Nam Lòng nằm im lìm giữa cơn mưa bão. Cánh cửa khóa chặt như vị chủ nhân đã quyết lòng xa lánh chuyện thế gian đầy nghịch cảnh.

Bỗng... Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên. Ngôi biệt thự trong phút chốc đắm chìm biển lửa...

Trời đất bỗng nổi lên cơn giông tố. Mưa gió chuyển âm ầm, vẫn không thể làm dập tắt ngọn lửa căm hờn đang rực sáng.

Bóng nhỏ vừa chạy đến nép mình sau một gốc cây to vừa đưa tay lên vuốt mặt, không hiểu mình vừa vuốt nước mắt hay vuốt nước mưa rơi. Bóng nhỏ lầm bầm:

– Ta lại trễ rồi sao?

Nói xong bóng nhỏ vụt quay lưng bỏ chạy giữa cơn đất chuyển trời rung, mưa cuồng thác lũ. Cái bóng nhỏ như bị hòa tan, nhạt nhòa trong mưa bụi...

... Mưa, chưa có bao giờ Sài Gòn mưa lớn và dai như thế này. Tiếng mưa rả rích, dầm dề trong đêm trường tạo cho lòng người một cảm giác lo sợ không yên ổn.

Nguyên Minh lại chống tay ngồi dậy. Đây là thứ ba chàng trở dậy trong đêm. Không bật đèn, chàng đặt chân trần xuống nền đất lạnh, rồi đi đến bên khung cửa. Lặng lẽ ngắm trời đêm trong cơn giông tố.

Tất cả là một màn đêm bí hiểm! Bầu trời như bị gạch nát bởi những tia chớp ngoằn ngoèo. Hơi nước phả vào người lạnh toát. Chàng chợt nghe một cơn ớn lạnh chạy dài khắp sống lưng. Đài đã thông báo mấy hôm nay miền Trung gặp bão, Sài Gòn mưa gió cũng là chuyện bình thường. Thế mà không hiểu sao lòng chàng lại ngập tràn lo lắng, linh tính như báo trước chuyện không lành sắp xảy ra.

– Đại ca... Đại ca!...

Không gian chợt vỡ ra bởi giọng kêu hoảng loạn hòa lẫn tiếng bước chân ai chạy vội vàng trên nền gạch. Nguyên Minh chợt nghe nhói lên đau đớn.

Chàng quay đầu nhìn lại, chưa kịp hiểu gì đã thấy đất sụp dưới chân, không gian nhỏ dần đảo lộn quay cuồng...

Bóng nhĩ lại xuất hiện muện màng bên khung cửa sổ. Người dậm chân kêu lên tức tối, rồi lại lao mình phóng đi như một mũi tên bay.

– Báo đây! Báo đây! Báo Sài Gòn đặc biệt! Trong một đêm mưa gió, hung thủ đã dùng mìn đánh sập nhà và giết chết võ sư Nam Long gây nhiều xôn xao trong dư luận...

– Võ sư Nguyên Minh, mãnh long của giới giang hồ cũng vừa bị hung thủ làm trọng thương bởi một thứ vũ khí lạ lùng. Tất cả các bác sĩ đã bó tay. Nguyên Minh sống hay chết? Liệu chàng có tham dự nổi giải vô địch quyền Anh Đông Nam Á sắp diễn ra vào trung tuần tháng tới hay không? Xin mời các bạn hãy tìm đọc trên báo Sài Gòn đặc biệt hôm nay! mọi chi tiết đều

được tường thuật một cách rõ ràng tỉ mỉ...

Lời em bé bán báo vang lên đã làm cả ga xe lửa bàng hoàng, sững sốt. Mọi người ào lên giành giật. Ai cũng muốn mua cho mình một tờ báo có cái tin quá động trời kia. Võ sư Nam Long chết! Võ sư Nguyên Minh bị thương! Chuyện khủng khiếp trong phút chốc đã làm chấn động cả Sài Gòn.

Không khí bỗng ngưng im lặng. Mọi người đều cúi mũi vào tờ báo đọc một cách náo nức say cúi mũi vào tờ báo đọc một cách náo nức say mê. Họ quên mất ba vị khách lạ lưng nẩy giờ nép mình trong góc vắng, đôi mắt xa vời, như chẳng quan tâm đến mọi thứ trên đời.

– Chú, chú ơi! Mua giùm con tờ báo...

Đứa bé tới gần người khách lạ nằn nì. Có lẽ nó cũng lấy làm lạ vì chỉ có chàng và hai cô gái đi theo bên cạnh là không cầm trên tay tờ báo.

Người khách lạ khẽ mỉm cười, dùng bàn tay không xách vali đưa lên vuốt mái tóc vàng hoe vì cháy nắng của đứa bé và khẽ lắc đầu.

Đoán chừng chàng là một người Ấn Độ, bởi nước da đen bóng, đôi mắt sáng thật sâu và chiếc mũi cao, đứa bé hy vọng tìm được tiền từ bàn tay hào phóng, nó nắm lấy tay chàng lắc lắc:

– Chú ơi! Mua giùm cháu tờ báo đi chú! Báo hôm nay hay lắm! Ngoài việc đăng tin võ sư Nam Long thọ tử, cảnh sát còn phát hiện ra gần nơi hung thủ gây án có bỏ lại một con dao găm kỳ quái, chuôi làm bằng một chiếc nanh heo.

Gương mặt người lạ bỗng biến đổi nhưng mọi người đều mãi mê xem báo, chẳng ai để ý thấy vẻ khác lạ của người khách trừ đứa bé nó tấn công luôn:

– Đây chú xem, người ta có chụp hình con dao đăng trên báo nữa nè!

Mồ hôi đổ ròng ròng trên trán, chàng trai kín đáo rút khăn lau mặt thật nhanh. Đặt vào tay đứa bé một số tiền lớn, chàng lẳng lặng rút tờ báo mà

không nói một lời.

Mục đích đã thành, đứa bé vui mừng ôm xấp báo nhảy chân sáo sang nơi khác, bỏ mặc mọi người với ngổn ngang suy nghĩ.

Hai cô gái đứng bên cạnh chàng trai lạ, đưa đôi mắt liều đa tình lên nhìn chàng như dò hỏi. Nhưng chàng trai đã gấp tư tờ báo nhét vội vô túi áo của mình. Tay nắm chặt cái vali, chàng bước nhanh về phía trước, nét mặt vẫn bất động lạnh lùng.

Phía sau lưng chàng, hai cô gái cũng rảo bước như hình với bóng. Lúc mọi người chợt nhớ ngẩng lên thì ba người như đã biến mất từ lâu. Thật lạ lùng khó hiểu!

Đêm nay là đêm thứ ba, bóng nhỏ đành đứng yên bó tay thúc thủ nhìn Nguyên Minh nằm thiêm thiếp trong cơn mê loạn. Người biết chàng võ sĩ đã trúng phải một thứ kịch độc bí truyền. Trừ người đó ra, không còn ai có thể cứu mạng được.

Nước mắt nhạt nhòa, thấm ướt cả mảnh khăn đen bịt mắt, bóng nhỏ lặng lẽ đưa tay chặn mạch. Trời ơi! Chỉ còn quá hai ngày nữa là chàng đã trở thành kẻ phế nhân, tàn phế cả một đời rồi! Người đó ra tay thật là tàn khốc! Dù biết trước cả rồi, bóng nhỏ vẫn không kịp ngăn chặn.

Đưa tay thăm đếm, bóng nhỏ chợt kêu lên đau đớn:

– Còn không quá mười ngày là cuộc giao đấu đến rồi!

Thật tội nghiệp cho chàng.

Chợt có tiếng động khe khẽ, bóng nhỏ vội vọt mình ra ngoài cửa sổ, đu mình trên tàn cây lặng nhìn vào căn phòng nhỏ.

Nhưng người vừa bước vào không ai khác hơn là đám đệ tử của chàng mặt người nào cũng dàu dàu buồn bã. Họ đã bó tay rồi, đành phải ngồi đây đón đau nhìn chàng võ sĩ dọc ngang đi dần vào cái chết. Không còn ai có thể cứu được chàng nữa sao? Không, chàng trai trẻ tài hoa kia phải sống! Chàng chết

đi là đất nước mất một trang tuần kiệt oai hùng. Nhưng, còn biết làm sao, khi chính mình - Bóng nhỏ kêu lên đầu đón. - Khi chính mình, mình cũng phải xuôi tay bắt lực!

Trên đường cái bỗng xuất hiện người con gái nhỏ. Nàng đẹp như một bông hoa hoang dã, đôi mắt tròn ngơ ngác nhìn quanh, dáng dấp ngập ngừng như lộ sợ. Hai tay ôm ngực nàng đặt từng bước chân dè dặt lên thềm cửa nhà Nguyên Minh.

Đến trước cửa phòng của Nguyên Minh, nàng dừng lại đảo mắt nhìn quanh, đưa tay đẩy nhẹ nhẹ cánh cửa sơn xanh. Một tiếng kẹt khẽ vang lên. Mọi người quay lại ngạc nhiên chung hừng nhìn bàn tay nhỏ gầy xanh xanh khẽ khua tròn tròn trong không khí. Một mùi hương thoang thoảng bay lên ngay lập tức mọi người thấy mắt hoa lên, chân lão đảo rồi đồng tề xuống đất mê man.

Lúc bấy giờ cô gái mới mở cửa bước vào, thái độ có vẻ tự tin hơn. Nàng bước tới gần Nguyên Minh đưa tay hất tấm chăn đắp hờ sang một bên, mái tóc dài che khuất bàn tay đẹp, khiến cái bóng nhỏ dù có cố tâm theo dõi cũng không biết làm gì trong đó.

Một lúc sau, cô gái đẹp ngẩng dậy, trên tay nàng là một cái cây kim nhỏ khoảng hai phân. Đôi mắt nheo nheo như thích thú, nàng lấy từ trong chai ra một viên thuốc nhỏ, khẽ khàng bỏ vào miệng Nguyên Minh. Rồi lặng lẽ đứng dậy bỏ ra đi vội vã.

Từ trên một cành cây cao, bóng nhỏ bặm môi khó nghĩ không biết mình nên đuổi theo cô gái nọ hay xuống xem thương tích của Nguyên Minh? Cuối cùng người chọn phương pháp thứ hai. Dù sao sinh mạng của chàng vẫn quan trọng hơn nhiều!

Trước khi phóng mình vào phòng người võ sĩ, bóng nhỏ đã kịp ghi lại bóng hình cô gái đó vào bộ nhớ. Từ giây phút này trở đi dù cô gái kia có khéo léo

hóa trang như thế nào cũng không thể qua được mắt người.

Tuy nhiên, có một điều mà bóng nhỏ chưa được biết. Cô gái đó chính là một trong hai cô gái đã theo chàng trai lạ xuất hiện một lần ở nhà ga xe lửa hôm nào.

Vô địch Quyền Anh Đông Nam Á!

Trận tranh tài có một không hai, nơi hội tụ những tay võ sĩ lừng danh, của các nước Trung Quốc - Việt Nam - Lào... Một võ sĩ vô địch của đất nước Phù Tang. Đặc biệt có sự tham dự của Xuyên Đảo Cát Đăng. Xin mời các bạn mau lấy vé để chứng kiến một cuộc đấu hào hùng, đầy hứng thú!...

Nếp mình trên tàn cây rậm, bóng đen dõi mắt theo mọi người đang lao xao trên nền đất rộng. Phải còn hơn nửa tiếng nữa cuộc giao đấu mới bắt đầu.

Vậy mà khắp cả trong ngoài hội ngưỡng mộ, vì số tiền lớn đặt ra để cá độ với nhau? Hay để chờ xem một biến cố lạ lùng? Tất cả điều đó bóng nhỏ không cần biết, người chỉ có một mục đích duy nhất của mình là bảo vệ chàng võ sĩ Nguyên Minh. Song điều đó xem ra không dễ. Vì bóng đen vừa đưa tay lên tấm mạng che mặt bồi hồi lo lắng: Người ấy đã đến rồi!

Vừa định chuyển mình vào phía trong, bóng đen chợt dừng lại bàng hoàng. Người vừa nhận ra một gương mặt quen quen. Cô gái có vẻ đẹp man dại núi rừng, đã một lần cứu mạng Nguyên Minh đang đi vào với vẻ mặt thản nhiên. Bên cạnh nàng còn có một chàng trai kỳ lạ, gương mặt bí ẩn lạnh tanh, cùng một cô gái nữa. Cô gái có đôi mắt màu xanh của rắn lục.

Họ là ai? Bóng nhỏ thầm thắc mắc, tuy nhiên sự có mặt của họ làm cho người cảm thấy yên tâm đôi chút, vì ít ra trong trận tuyển này họ không phải là kẻ nghịch thù!

Tiếng keng vang lên, trận giao đấu bắt đầu. Trên võ đài các võ sĩ đang bước vào vòng sơ kết. Bóng nhỏ đưa mắt tìm chàng võ sĩ thân thể cường tráng, nét mặt trẻ trung, chàng như không hay tai họa gần giáng xuống đầu mình.

Bóng nhỏ xích lại gần Nguyên Minh như để ngăn chặn kịp thời mọi tình huống xảy ra.

Một võ sĩ người Nhật bước lại gần Nguyên Minh chìa tay thân ái:

– Thế mà mình cứ ngỡ bạn không dậy nổi!

Nguyên Minh cười tươi:

– Cảm ơn bạn đã có lời thăm hỏi, mình vẫn còn đủ sức. À, ngồi xuống đây bạn Cát Đăng.

Cát Đăng mỉm cười vừa định ngồi thì có tiếng loa:

– Mời võ sĩ Xuyên Đảo Cát Đăng ra võ đài.

Chiếc loa trên tường bỗng cất tiếng ồm ồm Cát Đăng bắt tay Nguyên Minh đứng dậy:

– Ô, đến phiên của mình rồi. Bạn ngồi đây nhé!

Nhìn chàng võ sĩ nhẹ nhàng bung mình nhảy lên khán đài, chiếc bóng khẽ lăm bằm:

– Công phu khá lắm, nhưng sao lại là Cát Đăng? Cái tên nghe dịu dàng như một nàng con gái!

Nguyên Minh chừng như cũng sốt ruột, chàng đứng dậy sửa lại chiếc đai trên áo võ sĩ cho ngay ngắn rồi bước đi chậm chậm qua lại trong khu hội trường trống vắng.

– Nguyên Minh...

Bóng nhỏ vụt nhảy ra đứng trước mặt chàng, Nguyên Minh thoáng giật mình rồi kêu lên hồ hởi:- Ô kìa ân nhân! Lần này người đến đây hẳn có điều gì cần kíp.

Bóng nhỏ nói nhanh, tiếng của người rít qua hai hàm răng nghiến chặt như một tiếng rít của chim rừng:

– Hãy cẩn thận, hắn đã đến...

Nguyên Minh vòng tay:

– Xin đa tạ ân nhân có lời chỉ bảo. Nhưng xin ân nhân cho Nguyên Minh này được biết hắn là ai! Sao lại cố tâm muốn hại Nguyên Minh này như vậy? Bóng nhỏ khẽ thở dài, lắc đầu không nói, Nguyên Minh lại nói tiếp:

– Thôi, nếu đó vẫn là điều khó nói của ân nhân, Nguyên Minh tôi không dám làm phiền, ơn cứu tử hôm nào xin để lòng tạ dạ.

Có tiếng gọi mời chàng vào trường đấu Nguyên Minh đứng yên nhìn bóng nhỏ giãy lắt một cách nhẹ nhàng. Bóng nhỏ nhìn theo một lúc lâu rồi khẽ thở dài quay gót, tìm một bụi rậm trút bỏ lột cải trang, người lẳng lẳng hòa mình vào đám đông khán giả, tìm cách đến gần ba người khách lạ lưng kia.

Không giống như mọi khán giả bình thường, ba người khác lạ ngồi im không hò hét, cổ vũ cho bất cứ đối tượng nào. Dường như họ đến đây không phải là để xem đấu võ đài mà đến để ngằm theo dõi một đối thủ vô hình.

Trên khán đài chỉ còn lại hai đối thủ, sắp sửa bước vào giải vô địch quyền Anh Đông Nam Á, Dưới ánh sáng của ngọn đèn, Nguyên Minh có vẻ bồn chồn, chàng nhún nhún đôi chân, hai bàn tay đặt trong cặp găng che tròn trước ngực như những khi chàng sắp lao vào trận đấu. Đối diện với Nguyên Minh là anh chàng võ sĩ người Nhật tên gọi Xuyên Đảo Cát Đằng thân thể nhỏ nhưng không kém phần uy vũ đang ném về phía Nguyên Minh nụ cười thân thiện.

Trên sân khấu vang vang lên giọng nói của người giới thiệu chương trình:

– Sau đây là trận thi đấu cuối cùng để tranh giải nhất nhì giữa Xuyên Đảo Cát Đằng vô địch quyền Anh của đất nước Hoa Anh Đào, một võ sĩ hiện ngang với tinh thần võ sĩ đạo từng bách chiến bách thắng trong các lần tranh giải vô địch quốc gia. Cùng với Trần Nguyên Minh, một võ sĩ Việt Nam vừa mới nổi lên chưa quá hai năm, nhưng anh đã được mọi người tặng cho danh hiệu Mạnh Long Xuất Động. Tuy vừa thoát khỏi tay thần chết một cách lạ thường và hi hữu, nhưng với sức mạnh thần sầu quỷ khốc, anh đã hạ nhiều

địch thủ có hạng để bước vào trận chung kết gặp gỡ Xuyên Đảo Cát Đằng!
Chúng ta hãy chờ đợi ai sẽ là người hạnh phúc nhất trong giải vô địch quyền Anh Đông Nam Á lần này!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, chàng trai lạ khề đưa tay lên sờ mũi. Cuộc giao đấu đã bắt đầu. Cả hội trường im phăng phắc. Trên khán đài Nguyên Minh vừa mỉm cười bảo Cát Đằng:

– Không ngờ chúng ta lại là địch thủ của nhau.

Cát Đằng đưa tay ra rồi lại về nhanh:

– Anh bạn dường như không thích thủ điều này?

Nguyên Minh gật đầu:

– Phải, tuy chỉ mới gặp bạn lần thứ hai thôi nhưng tôi thấy thích phong thái giao đấu của anh bạn quá chừng.

Cát Đằng cười tươi:

– Thế anh bạn có biết là tôi phải cố gắng hết sức mình loại bỏ các đối thủ trên tay, chỉ vì muốn được giao đấu với bạn thôi không?

– Thế à?

Nguyên Minh hụp đầu né tránh một cú đấm của Cát Đằng. Qua hơi gió chàng biết rằng cú đấm của anh chàng người Nhật này không nặng ký lắm. Nhưng... Nguyên Minh lại tự mỉm cười dạn lòng, không được coi thường vì mức độ nhanh lẹ của Cát Đằng hơn hẳn các đối thủ mà chàng đã gặp rất nhiều.

– Thôi không nói chuyện nữa, chúng ta giao đấu nghiêm túc nhé!

Cát Đằng chột tấp. Nguyên Minh không dám dễ người, để hết tâm trí vào cuộc tranh tài!

– Bốp... Bốp...

Cát Đằng đã cho vào mặt Nguyên Minh hai cái đấm tay choáng váng. Diên tiết chàng vùng tay móc mạnh vào mặt đối thủ để trả hận nhưng... Chẳng

hiếu sao đến giờ phút cuối chàng lại cảm thấy không nữa? Có lẽ nụ cười rạng rỡ đầy thân thiện của Cát Đằng làm cho chàng võ sĩ vô địch phải chùn tay để...

– Bốp...

Ăn thêm một cú nốc ao vào hàm hạ, Nguyên Minh loạng choạng té nhào vào khung dây giăng dọc khán đài:

– Một... Hai...

Tiếng trọng tài vang lên mơ hồ văng vẳng Nguyên Minh đảo mắt nhìn xuống khán đài. Những cặp mắt tin yêu đang nhìn chàng chờ đợi, trong đó có cả đôi mắt của chiếc bóng nhỏ đã âm thầm cứu mạng cho chàng trong những cơn nguy biến.

Không! Nguyên Minh nhớ đến những đối thủ vô hình. Chúng luôn luôn mong cho chàng trai bại trận. Không, giữa đấu trường chàng không được quyền nương tay cùng địch thủ. Nguyên Minh ngẩng dậy thật nhanh. Chàng chợt nhìn thấy đôi luồng nhõn quang của ai xanh rục như cặp đèn pha rọi thẳng vào mình. Ngay lập tức chàng quên tất cả để lao vào trận đấu.

– Sao?

Tiếng Cát Đằng khiêu khích, nụ cười đó không còn vẻ gì là thiện cảm cả.

– ... Biết thế anh bạn? Mới có bấy nhiêu mà đã đo ván năm dài...

Đôi mắt, tóc hung quang, Nguyên Minh bậm môi tiến tới, vung một cú đấm thật tròn, thật chính xác nhưng Cát Đằng đã né tránh thoát. Đôi tay của chàng võ sĩ người Nhật tuy nhỏ bé nhưng phòng thủ thật chặt. Từ lúc giao đấu đến giờ chàng chưa ghi được điểm nào.

– Bốp... Bốp...

Cát Đằng lại đánh trúng hai cái vào hàm hạ của chàng. Bây giờ Nguyên Minh đã biết rõ sở trường của địch thủ. Cát Đằng không đấm một cái bao giờ. Nhưng, hèn Nguyên Minh bỗng thấy lúng lợ, chàng không tức giận vì

bị đòn đau mà thần kinh uể oải, thân xác rã rời. Chàng ra đòn như để có. Chẳng biết tự bao giờ, chàng thấy mình bị hút vào nụ cười xinh đẹp của Cát Đằng.

– Nguyên Minh...

Cát Đằng chột kêu lên, kéo chàng trở về với thực tại.

– ...Đám đi chứ, ông bạn làm sao vậy? Hết giờ rồi đó!

Rồi lại mỉm cười khiến Nguyên Minh không thể nào vung tay nổi.

– Hự!

Cát Đằng chột hét lớn, dùng hết sức bình sinh vung hai tay đâm tới trong lúc Nguyên Minh tay buông thõng rã rời. Cả đấu trường bỗng vang lên lời xì xào bàn tán, họ chắc chắn phen này chức vô địch sẽ thuộc về tay Cát Đằng. Song thật lạ lùng, chàng võ sĩ đó chỉ hét lên, lao tới nhưng không hề vung tay đâm, mà kẻ vung nắm đấm là Nguyên Minh, như vừa thức tỉnh sau cơn mộng nhờ tiếng hét của Cát Đằng. Bàn tay chàng đưa mạnh mẽ về phía trước, cùng lúc đối phương lao đến vừa tầm.

– Á...

Một tiếng hét kéo dài. Cát Đằng té vật ra sau nằm yên bất động. Nguyên Minh như sực tỉnh hẳn. Chàng chạy đến, bất kể đến việc phạm qui, đỡ đối phương ngồi dậy. Nhưng trong tay chàng Cát Đằng vẫn nằm yên bất động, mặc dù trọng tài đã đếm đến tiếng thứ mười:

– Xin mời ông ra khán đài nhận cúp vô địch, việc săn sóc người bị thương đã có người lo.

Hai cô phục vụ bước ra, nhẹ nhàng đỡ Nguyên Minh dìu chàng ra trước khán đài, chàng bước đi như say như tỉnh.

Lúc chàng cúi đầu cho viên công sư Pháp quàng vào cổ cái huy hiệu vinh quang thì từ trong bóng tối, một mũi phi tiêu rít gió vọt thẳng lên, lao vào mình Nguyên Minh.

Chiếc bóng nhỏ kinh hoàng trợn mắt, tiếng hét hãi hùng chưa kịp thoát ra từ cửa miệng chợt từ đâu xuất hiện một mũi phi tiêu khác bay ngược chiều lại. Hai chiếc phi tiêu chạm vào nhau, vận tốc bay đột nhiên giảm lại rồi rơi xuống đất một cách nhẹ nhàng không tiếng động. Nhẹ đến nỗi từ lúc sự việc xảy ra đến khi kết thúc, chẳng một ai hay biết. Chiếc bóng nhỏ thở phào như thoát nạn, đưa mắt nhìn quanh. Thủ phạm vô hình người đã biết, còn vị ân nhân giấu mặt đó là ai?

Tia mắt quan sát chợt dừng lại phía ba người khách lạ. Chàng trai bí hiểm đang nắm tay hai cô gái bước đi vội vã. Đôi mắt chàng sáng rực giữa trời đêm, bắt giắc bóng nhỏ cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mắt đó.

Thấy Tiểu Lan đưa tay lên che miệng ngáp, đôi mắt lơ đãng như buồn ngủ. Phi Loan vỗ vai nàng cười nói:

– Tiểu Lan, ráng một chút nữa, học xong mấy chữ này rồi ngủ cũng không muộn mà!

Tiểu Lan lắc vai lười biếng:

– Em không buồn ngủ, có điều chữ Kinh khó học quá nhức cả cái đầu.

Phi Loan dỗ dành:

– Ráng đi, chị thấy em hôm nay tiến bộ nhiều rồi đó! Một chút chị sẽ bảo anh Quân Sơn thưởng cho em.

Nghe nhắc đến Quân Sơn, đôi mắt Tiểu Lan sáng lên, nhưng nàng lại thở ra:

– Cái gì ở đây cũng lạ lùng kỳ bí cả. Anh Quân Sơn cũng vậy? Việc đáng làm lại không làm, tôi ngày cứ bận tâm những chuyện đâu đâu. Khi không khi không lại bắt em đi cứu mạng cho một người đàn ông nào đó!

Phi Loan cười khúc khích:

– Sao lại là khi không khi không? Bộ em quên lời cha dạy rồi sao: Gian nguy bất cứu mạt anh hùng à?

Tiểu Lan gật đầu:

– Em biết nhưng...

Phi Loan vẫn liến thoắng:

– Nhưng sao? em e ngại vì người bị nạn là một thanh niên quá đẹp trai có phải không? Yên tâm đi, biết đâu sau này, chàng cảm ơn cứu tử cưới luôn em về làm vợ.

Tiểu Lan đỏ mặt, nàng đánh nhẹ vào tay Phi Loan:

– Chị nói bậy quá đi thôi! Em còn nhỏ đâu biết gì chuyện đó, hơn nữa lòng em có người rồi!

– Ô! - Đôi mắt Phi Loan mở to hào hứng - Ai vậy? Nói chị nghe đi!

Tiểu Lan cúi đầu:

– Em không nói cho chị nghe được đâu, kỳ lắm.

Rồi nàng chuyển sang chuyện khác:

– Nhưng nếu chúng ta gặp người bị nạn nào cũng cứu, thì đến bao giờ việc của mình mới xong chứ?

– Em nói rất đúng! Quân Sơn bước vào, chàng cất tiếng ôn tồn. Nhưng anh khuyên hai em hãy an tâm, những gì chúng ta đang làm hôm nay không phải là vô bổ.

Quân Sơn...

Hai cô gái cùng quay lại kêu lên mừng rỡ, Tiểu Lan cúi đầu bẽn lẽn:

– Em đâu dám bình phẩm chuyện của anh làm. Chẳng qua em vờ tìm cách nói chuyện để khỏi bị Phi Loan bắt học chữ.

Quân Sơn ngồi xuống cái ghế dài, chàng đặt tay lên mái tóc dài của Tiểu Lan:

– Em phải học! Học đêm học ngày Tiểu Lan ạ! Bộ em không muốn rửa hận cho cha sao?

Đôi mắt nàng rung rung, trong lúc đôi mắt Phi Loan lóe sáng. Đôi mắt của nàng rất khác thường, mỗi khi giận quá hay vui quá đều toát ra một thứ ánh

sáng lạnh lùng bí ẩn. Quân Sơn trầm ngâm nói tiếp:

– Hai em đừng băn khoăn lo sợ, anh không bao giờ quên mối thù với kẻ đã ghết cha, ghết thầy. Chẳng phải vô cớ mà anh chọn mua cho mình ngôi nhà này. Em xem, Nguyên Minh sẽ là người bạn láng giềng tốt, anh có cảm giác người võ sĩ đó nắm biết một vài bí mật về cái chết của cha em.

Đôi mắt Tiểu Lan chớp chớp, toàn thân căng lên trong niềm căm thù tột độ, nàng cố nén những giọt lệ đau thương:

– Vâng, em sẽ cố gắng học, học thật giỏi để trở thành một cô gái miền xuôi thuần thực...

Quân Sơn mỉm cười vuốt tóc nàng thân ái:

– Nói thì nói vậy nhưng em cũng phải giữ gìn sức khỏe, để bệnh là anh đánh đòn đó! Phi Loan! Chàng gọi người con gái lớn - Em đưa Tiểu Lan lên lầu cho em ngủ rồi xuống đây anh có chuyện cần bàn.

– Dạ!

Phi Loan dịu dàng dắt Tiểu Lan lên lầu. Quân Sơn nhìn theo bóng người con gái không kìm được tiếng thở dài thương mến. Chàng biết rằng từ đây mình sẽ là nguồn sống của hai nàng, là chỗ dựa vững chắc về tinh thần. Chàng tự bảo lòng là cố gắng không làm cho hai em phải ưu tư phiền muộn. Chàng sẽ phải bảo bọc đời Tiểu Lan cho vong hồn sư phụ nơi chín suối được ngậm cười. Trách nhiệm oằn vai liệu chàng có chu toàn nổi hay không?

– Reng... reng... reng...

Chuông cửa bỗng rung reo dồn dập, Quân Sơn nhồm dậy ngạc nhiên. Hơn chín giờ tối ai có thể đến đây để làm khách khi chàng chỉ vừa về nhà mới ở chưa tới một ngày?

– Quân Sơn...

Phi Loan từ trên lầu bước xuống, nàng vừa thay một cái áo ngủ màu xanh trông xinh đẹp lạ, nhìn chàng ngạc nhiên nói:

– Mình có quen ai đâu, sao lại có khách viếng thăm?

Quân Sơn nhồm dậy lấy lại vẻ mặt lạnh lùng:

– Anh cũng không biết, em hãy ra mở cửa.

– Dạ.

Nàng bước nhanh ra cửa.

– Phi Loan! Quân Sơn gọi với theo: Nhớ tạo vẻ lạnh lùng khó hiểu.

– Vâng, em nhớ rồi.

Nàng nói nhỏ rồi bước ra mở cửa. Đôi mắt đẹp chợt chuyển màu xanh ngọc, tiếng kêu không giữ được thốt ra cửa miệng bàng hoàng:

– Nguyên Minh!...

Nguyên Minh cũng giựt mình lùi về sau một bước. Không phải ngạc nhiên vì nàng biết tên mình mà vì chàng nhận ra ánh mắt quen quen. Đã hơn một lần, chàng gặp đôi mắt đó trong bóng đêm đưa chàng vào trận đấu.

– Dạ! - Nguyên Minh xoa hai tay vào nhau lúng túng - Tôi là Nguyên Minh, xin cô vui lòng cho tôi được gặp...

Ánh mắt đã trở lại bình thường, gương mặt đẹp bỗng chùn xuống lạnh lùng, bất động như pho tượng đá, nàng cất giọng khô đanh:

– Ông muốn gặp ai?

Chàng đưa tay gãi trán:

– Dạ, tôi muốn gặp một chàng trai có gương mặt lạnh lùng, khó hiểu mà tôi chưa được biết tên.

Ánh mắt nàng ánh lên vẻ nghi ngờ dò xét:

– Ông muốn gặp người ấy để làm gì?

Nguyên Minh nở nụ cười đẹp nhất của mình, hy vọng làm đoá hoa kia bớt phần gay gắt:

– Dạ, chỉ để nói một lời cảm ơn thôi, mong cô không từ chối...

Thấy nàng vẫn lặng im, chàng hạ giọng năn nỉ:

– Tội nghiệp tôi mà...

Thấy nàng cắn môi có vẻ suy nghĩ, chàng lựa lời nói tiếp:

– Cô đừng lo, chỉ là những lời thăm hỏi bình thường của những người bạn láng giềng thôi. Nhà tôi ở cạnh đây, căn nhà có cái cửa màu xanh xanh đỏ. Thấy chàng lộ vẻ lúng túng đáng thương. Phi Loan không nỡ dọa dẫm chàng nữa, giọng dịu đi đôi chút:

– Thôi được, ông đứng đây chờ tôi một chút, tôi còn vào hỏi ý kiến của người đó nữa.

Nói xong nàng quay lưng bỏ đi vội vã, để lại cho Nguyên Minh cả một nỗi sững sờ, hụt hẫng. Lần đầu tiên chàng bị người ta tiếp đón kiểu này. Sự lạnh nhạt của nàng con gái đó đã làm tiêu tan bao nỗi háo hức của chàng. Cứ ngỡ được nàng đón tiếp bằng nụ cười tươi như hoa hàm tiếu, Nguyên Minh chán chường khi nghĩ đến vẻ lạnh lùng bí hiểm của người thanh niên mà mình chưa một lần gặp mặt.

– Mời ông vào nhà, anh tôi đã đồng ý.

Phi Loan bước ra đột ngột nói nhanh rồi lại biến mất sau dãy hành lang tối, Nguyên Minh đành hắng, lấy hết can đảm bước vào sau khi lẩm bẩm một câu:

– Lạ lùng chưa từng có.

Nhưng khác hẳn với điều Nguyên Minh dự đoán, người thanh niên không có vẻ gì là lạ lùng kỳ bí cả. Vừa thấy chàng bước vào, Quân Sơn đã vội đứng lên bắt tay hỏi:

– Thật không ngờ được bạn ghé thăm, tôi hết sức vui mừng và hãnh diện.

Nguyên Minh đưa tay ra:

– Dạ, tôi là Nguyên Minh...

Quân Sơn mời chàng ngồi xuống ghế:

– Tôi biết, anh bạn vừa mới thanh được giải vô địch quyền Anh. Hình ảnh

đăng đầy trên các mặt báo kia rồi.

Nguyễn Minh cười ngượng ngịu:

– Xin lỗi, tôi chưa được biết tên anh.

Quân Sơn chợt nhớ kêu lên vui vẻ:

– Ô, tôi thật là đăng trí! Bạn đừng giận nhé! Từ nay bạn cứ gọi tôi là Quân Sơn.

– Quân Sơn!

Nguyễn Minh lạ lùng lắm lắm rồi không hiểu mình có vào lộn nhà hay không vì theo bóng nhỏ kẻ lại thì Quân Sơn phải là một chàng trai lạ lùng bí hiểm, gương mặt lúc nào cũng giữ vẻ thâm trầm, ít nói.

– Nguyễn Minh, bạn lại nghĩ xa vời gì đây?

Quân Sơn lại vỗ lên vai chàng thân mật, Nguyễn Minh ấp ứng:

– Chẳng qua là tôi lạ lùng vì thái độ của bạn thôi. Chúng ta là những người xa lạ, thái độ quá thân mật của anh làm tôi cảm thấy ngạc nhiên.

Quân Sơn chẳng chút phật lòng với lời nói thẳng thừng của chàng võ sĩ.

Chàng chỉ hơi ngó người ra vờ kêu lên ngạc nhiên:

– Ô, thật thế ư? Nếu vậy thì tôi xin thành thật xin lỗi cùng bạn nhé! Và mong bạn cho tôi được biết lý do cuộc thăm viếng hôm nay. Vì theo lời bạn nói cùng cô em gái của tôi lúc nãy, chúng ta là những người bạn láng giềng.

Nguyễn Minh cúi đầu nhìn xuống bàn, hồi lâu chàng cất giọng khó khăn:

– Quân Sơn, tôi muốn đến đây để tỏ lời cảm ơn cùng bạn, nếu đó không có bạn thì giờ đây....

Quân Sơn trợn mắt vờ kinh hãi:

– Kia, Nguyễn Minh! Bạn nói gì vậy? Tôi mà cứu mạng bạn ư? Oái chuyện buồn cười thật!

Nói xong chàng bật cười hô hô, nhưng Nguyễn Minh đã đặt tay lên vai chàng trầm ngâm:

– Bạn đừng giấu tôi làm gì! Cả hai lần Nguyên Minh này bị nạn đều được người ra tay giải cứu, ơn nghĩa đó lòng này nhớ mãi không thôi.

Thấy có chối cũng không được, Quân Sơn đành thở dài thú nhận.

– Chuyện nhỏ mọn thôi có gì đâu mà bạn phải bận tâm! Ôu đời thấy việc nghĩa cứ làm. Đó là điều mà kẻ trượng phu nào cũng dặn lòng ghi nhớ.

Nguyên Minh vòng tay cảm kích:

– Xin ghi nhận lời người quân tử, nhưng đã xem nhau là bạn xin bạn chớ úp mở làm gì. Nguyên Minh này muốn biết vì sao mình lại được bạn bận tâm để ý!

Quân Sơn chợt trở lại trầm ngâm, hai bàn tay đặt vào nhau, chàng nói ngậm ngùi:

– Tất cả chỉ là một sự tình cờ, nếu hôm ấy đứa bé bán báo không nhắc đến con dao găm có cán là chiếc nanh heo có lẽ tôi không biết bạn gặp nạn đâu để mà cứu.

Nguyên Minh tròn mắt ngạc nhiên:

– Ngọn dao có chuôi làm bằng cái nanh heo! Có phải ý bạn muốn nói vậy không?

Quân Sơn gật đầu nhẹ nhẹ, Nguyên Minh lại hỏi tiếp:

– Nói vậy giữa bạn và cây dao kia hẳn có điều gì mật thiết lắm?

Đôi mắt Quân Sơn ánh lên tia lửa sáng long lanh, chàng cất giọng lạnh lùng:

– Xin bạn chớ xen vào những chuyện không dính líu tới mình.

Nguyên Minh lật đật nơ ngay nụ cười biết lỗi:

– Ôi, tôi thật là vô ý mong bạn bỏ qua cho, thôi tôi về đây. Chàng đứng dậy bắt tay Quân Sơn vội vã:

– Khi nào bạn rảnh mời bạn sang nhà tôi chơi. Nhà của tôi lúc nào cũng mở tung cửa mà chờ bạn.

– Khoan đã! Quân Sơn kéo Nguyên Minh ngồi xuống, bạn làm gì mà gấp

vậy? Bộ bạn giận tôi về câu nói vừa rồi sao?

Nguyễn Minh vội lắc đầu:

– Kia, sao bạn lại nói vậy! Nguyễn Minh này mà lại tầm thường tới thế sao?

– Thế sao bạn lại ra về vội vã thế kia?

Nguyễn Minh lại ngồi xuống cười ngượng nghịu:

– Mình chỉ sợ làm mất thì giờ của bạn thôi.

Quân Sơn cười dễ dãi:

– Bạn cứ nâng mình cao vậy thôi. Tối rồi có chuyện gì đâu mà vội vã. Hơn nữa Quân Sơn này muốn nhờ bạn một việc.

Nguyễn Minh sốt sắng:

– Nếu không trái với đạo lý làm người, bạn bảo gì Nguyễn Minh này cũng chẳng từ nan.

– Ô! Quân Sơn kêu lên sững sốt- không có gì ghê gớm đâu! Phi Loan à!

Chàng chợt quay người vào trong gọi lớn:

– Em châm cho anh một bình trà nhé!

Một tiếng dạ nhỏ thanh thanh, Nguyễn Minh chợt nhớ đến khuôn mặt lạnh tanh của cô gái. Thật là những con người kỳ quái, nhưng chàng tự dặn lòng, dù sao họ cũng là những ân nhân cứu chàng thoát chết.

Quân Sơn lấy từ trong túi ra một mảnh giấy gấp tư chi chít chữ:

– Quân Sơn, mình chỉ muốn nhờ bạn hướng dẫn giùm một cái địa chỉ.

Nguyễn Minh cảm thấy nhọc nhằn:

– Tìm một cái địa chỉ, bạn chỉ cần kêu một cái xe đưa địa chỉ ra họ sẽ chở bạn đến tận nơi. Việc gì bạn phải bận tâm tìm người hướng dẫn.

Quân Sơn lắc đầu:

– Tôi biết điều đó! Nhưng có một điều lạ là những người ở đây không biết đường đi đến đó. Họ có vẻ lạ lùng sờ sờ, khi tôi đưa địa chỉ đó ra. Hơn nữa tôi thích bạn.

Lời Quân Sơn nói càng lúc càng lạ lùng, Nguyên Minh cau mày cho rằng Quân Sơn nói dối chứ làm gì có chuyện kỳ quái kia. Muốn dò tìm bí mật của ba người khách lạ, chàng vờ lấy vẻ thản nhiên:

– Thật vậy sao? Đâu bạn đưa cho tôi xem thử, nếu được mình sẽ cố gắng giúp cho.

Gương mặt Quân Sơn lộ vẻ vui mừng thật sự. Chàng mở vội bức thư, Nguyên Minh suýt kêu lên thảng thốt. Chàng nhận ra bút tích của bức thư. Đó chính là chữ của Nam Long, một võ sĩ tài hoa lỗi lạc vừa chết được mấy ngày.

– Đây! Quân Sơn vẫn chưa trông thấy sự thay đổi trên mặt Nguyên Minh, chàng xếp vội bức thư đưa radòng địa chỉ- Bạn nhìn xem thử có giúp đỡ gì được cho mình không.

Đưa mắt nhìn qua bức thư, Nguyên Minh cất tiếng cười buồn:

– Tôi biết địa chỉ này, nhưng đừng tìm nữa, tốn công vô ích!

– Vì sao?

Quân Sơn kêu lên hốt hoảng, Nguyên Minh buông gọn một câu:

– Vì đó chính là khu nhà bị đánh mìn đốt cháy hôm nào. Và người bạn cần tìm không còn sống nữa ở dương gian.

– Hả? Bạn nói sao? người ấy đã chết rồi ư? Quân Sơn chồm lên nắm lấy áo Nguyên Minh hỏi dồn dập, rồi buông thõng tay cất giọng thiều não:

– Không! Không, điều đó không thể xảy ra mà! Trời ơi! Lẽ nào trời lại bắt công với con đến thế sao?

Nhìn những giọt nước mắt chân thành lăn dài trên má của chàng trai,

Nguyên Minh không nén được tính tò mò, dò hỏi:

– Nhưng bạn là ai? Sao lại đau khổ trước cái chết của sư phụ tôi như vậy?

Quân Sơn lại ngẩng đầu lên, đôi mắt thấp thoáng vẻ vui mừng:

– Bạn bảo sao? Nam Long là...

Nguyên Minh cất giọng ngậm ngùi:

– Phải, là sư phụ, là người thầy đáng kính của tôi, nhưng người đã xa lánh chuyện hồng trần đầy đau khổ. Mười mấy năm dài không gây thù chuốc oán với ai, thế mà...

Giọng chàng như chùn xuống bởi đau thương rồi lại rít lên căm hận- Tiếc thay tôi vẫn chưa tìm ra thủ phạm.

Từ sau bức màn the, đôi mắt Phi Loan bỗng rực sáng như ánh lửa ma trời, Quân Sơn đột nhiên hỏi Nguyên Minh giọng khô đanh:

– Thế bạn muốn biết đích danh thủ phạm không?

Nguyên Minh chớp mắt lạ lùng:

– Dĩ nhiên là muốn, nhưng sao bạn lại hỏi tôi câu hỏi đó, có phải...

Quân Sơn gật đầu, mắt hừng hực sáng:

– Phải! Vì kẻ thù của bạn cũng chính là kẻ thù của chúng tôi.

Tiếng Vọng

Chương 2

Sứ Giả Của Tử Thần

In bật giữa nền trời buổi hoàng hôn, hình bóng Quân Sơn chẳng khác nào pho tượng đá uy nghi, trơ gan cùng tuế nguyệt. Đôi mắt dõi về phía xa vời, chàng hít hơi để vận công khí. Từng bắp thịt săn chắc nổi lên cuộn cuộn. Bên vực thăm cheo leo thế đứng của chàng trông thật oai hùng đáng sợ. Phải, đáng sợ vì chỉ cần sơ ý nhỏ thôi là chàng sẽ bị rơi xuống đáy vực sâu

thăm thăm, làm mỗi cho lũ điều hâu đêm ngày luôn bay lượn thăm chừng. Nhưng dường như mỏm đá quen thuộc với chàng nhiều lắm! Vì đã hơn một giờ rồi mà chàng vẫn đứng trơ trơ không động đậy. Hai tay đưa ra trước, hướng về phía mặt trời sắp lặn. Quân Sơn như muốn ôm lấy quả cầu lửa khổng lồ vào đôi tay vạm vỡ.

Giữa cái im lặng mênh mông xa vời đó, chợt vang lên tiếng chân ai dẫm lên lá cây lắc rắc. Bụi rậm khẽ lung lay rồi một nữ sơn cước chừng mười lăm, mười sáu tuổi đẹp như một nàng tiên hiện ra rực rỡ trong bộ xiêm y dân tộc Mèo sắc màu sặc sỡ.

Khẽ đặt chiếc gùi trên lưng xuống đất, nàng bụm miệng cười khúc khích, rồi đến ngồi bên một tảng đá đối diện ngằm nhìn Quân Sơn với đôi mắt tròn to đầy vẻ kính yêu, mến phục. Bàn tay nàng bút bút những cọng cỏ dưới chân, làm cho chiếc vòng nơi cườm tay phát ra những âm thanh réo rắt thật vui tai. Nhưng Quân Sơn vẫn mãi để tâm vào bài tập, cô gái phụng phịu chẳng hài lòng. Nàng nhặt một hòn đá nhỏ dưới chân, búng tay bắn vèo chạm nhẹ vào bắp tay rắn chắc của chàng. Quân Sơn giật mình chớp mắt, rồi hất người lộn về phía sau hai vòng, kêu lên mừng rỡ:

– Tiểu Lan! Em làm anh hết cả hồn, cứ ngỡ mình bị con ma rừng nào trêu chọc chứ!

Nàng dậm dậm đôi chân, cất tiếng trong như sương sớm:

– Chớ còn gì nữa, bộ anh hồng phải bị con ma nhà C.Ho bắt mất rồi sao mà còn hỏi:

Quân Sơn cười xòa, chàng ngồi xuống cạnh bên nàng kéo cái gùi về phía mình vui vẻ nói:

– Để xem hôm nay Tiểu Lan hái được những cây thuốc gì nào?

– Hồng cho anh xem! Nàng mạnh tay giành cái gùi ra khỏi tay chàng, Quân Sơn không nhịn, chàng trì kéo lại về phía mình:

– Tiểu Lan, em làm gì lạ vậy?

Nàng phụng phịu đáp:

– Ai bảo anh hôm qua hứa đưa em đi hái hoa sim tím, rồi anh bảo em chờ hoài cho tới tối.

Quân Sơn đầu dụi:

– À, cho anh xin lỗi! Hôm qua anh bận đưa sư phụ xuống núi thăm bệnh cho một người mà!

Tiểu Lan lắc đầu:

– Hồng có tin đâu! Hôm anh xuống dưới nhà C.Ho để cho con ma đó bắt hồn bắt vía!

Quân Sơn đưa tay lên cao kêu khô:

– Giàng ơi! Oan ức cho con! Tiểu Lan! Xin thề là anh không bao giờ xuống nhà C.Ho cả!

Nàng giăng mạnh tay hơn:

– Hồng tin, hồng tin, trăm lần hồng tin.

Quân Sơn giận dỗi buông tay:

– Không tin thì thôi!

– Ui da...

Tiểu Lan bị mất đà té nằm dài trên mặt đất kêu lên đau đớn. Quân Sơn hốt hoảng chạy đến đỡ nàng ngồi dậy.

– Tiểu Lan, em có sao không?

– Kệ tui! - Tiểu Lan tấm tức khóc, hai bàn tay nhỏ xíu của nàng đánh mạnh lên bắp tay cuồn cuộn của chàng- Anh nhớ đi, anh xô tui té, lát về tui méc ba tui cho mà coi!

Quân lau nước mắt cho nàng một cách vụng về:

– Tiểu Lan, anh xin lỗi em!

– Hồng, anh đi đi...

Nàng co chân đạp mạnh làm chàng té ngã ra phía sau, lồm cồm ngồi dậy, chàng tức giận nói:

– Tiểu Lan, em thật là quá quắt!

Tiểu Lan không trả lời, nhào vô đánh đá chàng tới tấp. Nàng ra đòn thật chuẩn làm chàng phải lúng túng khi chống đỡ vì Quân Sơn biết sức mình, e lại làm nàng đau đớn.

– Tiểu Lan! Quân Sơn! Chim về núi đã lâu mà hai con còn ở đây làm gì đó? Một giọng nói trầm trầm cất lên, làm cả hai rời khỏi nhau một cách e dè, ngượng ngịu. Tiểu Lan nhào vào lòng cha nũng nịu:

– Cha anh Sơn đánh con đó cha!

Thấy sư phụ đưa mắt nhìn mình như dò hỏi, Sơn vội sụp quì chấp tay cung kính:

– Dạ thưa sư phụ, Tiểu Lan không tin rằng hôm qua con và sư phụ xuống vườn Lim xem bệnh.

Chợt hiểu ra chuyện trẻ con, Lâm Thành đưa tay vuốt râu cười vang:

– Tiểu Lan bướng bỉnh hất mặt về phía Quân Sơn:

– Nhưng ai biểu anh Sơn bắt con chờ chi? Hẹn người ta đi hái hoa rồi...

Quân Sơn tức quá, rướn cổ lên toan cãi nhưng vì sư phụ đứng đó nên đành im, nuốt cái giận vào lòng, Lâm Thành chợt khoát tay bảo hai trẻ:

– Thôi thôi rồi, hai con mau theo ta về sơn động đi thôi!

Quân Sơn cúi đầu vâng lệnh, toan đỡ cái gùi lên lưng mang hộ cho nàng nhưng Tiểu Lan đã nguyền chàng một cái thật dài rồi giằng lấy cái gùi không cho chàng đụng tới.

Quân Sơn không biết nói sao, chỉ khẽ lén quay mặt ra sau nén cười thầm chê nàng là con nít!

Tiếng côn trùng rả rích giữa đêm khuya thường tạo cho con người ta một cảm giác mênh mông, băng khuâng khó tả vừa như nổi nhớ nhưng ray trong

lòng, vừa như nỗi buồn cô đơn cần có người chia sẻ.

Quân Sơn chợt trở thức giấc giữa đêm khuya. Chàng nằm yên nghe tiếng côn trùng rí rả, thảm ngạc nhiên về thái độ của sư phụ ban chiều. Người bỗng dưng trở nên trầm lặng đăm chiêu. Suốt mười mấy năm dài sống cạnh sư phụ giữa rừng núi âm u, chưa bao giờ chàng thấy sư phụ ra vào bồn chồn như vậy. Dường như người đang chờ đợi một việc gì nguy hiểm sắp xảy ra. Nhưng lòng Quân Sơn nặng trĩu tò mò pha lẫn niềm nghi hoặc. Với võ nghệ cao cường bậc ấy, còn ai là đối thủ xứng tay làm cho người phải âu lo chờ đợi chứ? Chàng đã từng tận mắt chứng kiến sư phụ của mình tay không hạ ba chúa sơn lâm. Đó là chưa kể tới tài dùng ngãi của người. Trong tay áo rộng của ông bao giờ cũng chứa sẵn những loài lá cây cực độc, được tinh chế một cách tinh vi. Kẻ nào vô tình hít phải nếu không có thuốc giải của ông thì sẽ vô phương sống sót.

Vậy thì việc ông phải sợ lo, nghi ngại? Hơn nữa từ xưa tới nay ông vốn ăn ở nhân từ độ lượng. Có bao giờ gây thù chuốc oán với ai đâu, mà sợ lo bị người ta ám toán?

Quân Sơn đưa mắt nhìn sang phiến đá, nơi ngủ của thầy, chàng chợt rùng mình lo sợ. Phiến đá trống không! Thầy đi đâu? Có lẽ thầy đã thức suốt đêm qua nên ngọn hồng lạp còn cháy sáng. Chàng lặng lẽ chống tay ngồi dậy, lên theo ánh trăng vàng bàng bạc, Quân Sơn tìm đến bên bờ suối vắng, nơi mà sư phụ chàng thường ngồi để vận công đề khí.

Quả chàng đoán không sai! Trên phiến đá tròn, Lâm Thành đang ngồi theo thế hoa sơn, nhắm nghiền mắt tập Yoza. Quân Sơn rón rén bước đến sau lưng thầy, khẽ cất tiếng kêu:

– Sư phụ!

Gọi người giữa cơn tỉnh táo thế này, Quân Sơn biết mình phạm thượng, nhưng chàng không thể ngồi yên với nỗi nghi vấn trong lòng, và trái với

thường khi lần này Lâm Thành dễ dàng dứt mình ra khỏi trạng thái vô hồn:

– Quân Sơn, con đến đây làm gì? - Giọng thầy không có vẻ gì là giận cả- Sao con không ngủ đi?

Quân Sơn ngồi xuống tảng đá thấp dưới chân thầy:

– Con đoán, hôm nay sư phụ gặp điều gì khó nghĩ. Nếu có thể xin sư phụ cho con cùng chia sẻ.

Lâm Thành lia tia mắt nhìn xuống Quân Sơn và chợt nói:

– Quân Sơn, con hãy đứng dậy cho thầy xem nào!

Quân Sơn chẳng dám cãi lời vội đứng dậy ngay. Dưới ánh trăng vàng vọt, trước mắt Lâm Thành hiện lên một thân thể cường tráng đẹp vô ngần, những bắp thịt săn to cuộn cuộn. Ôi! Trái tim ông thất lại ghen ngào, như không tin vào mắt mình. Đứa bé ốm yếu năm nào giờ đã lớn lên, đỉnh đặc. Quả là trời không phụ lòng người.

– Quân Sơn! Có phải năm nay con hai mươi tuổi rồi phải không?

– Dạ! - Quân Sơn ngồi xuống bên thầy ngạc nhiên hỏi- Sao bỗng dưng thầy lại hỏi con như vậy?

Lâm Thành đưa tay vuốt mái tóc dài loăn xoăn trên đầu Quân Sơn:

– Như vậy con đã trở thành một thanh niên rồi sao? Ôi thời gian! Mới đó mà đã mười tám năm rồi.

Quân Sơn nắm tay thầy lạ lẫm:

– Sư phụ, người định nói gì con không hiểu?

Ông đặt tay xuống chiếc nanh heo rừng chàng đeo trên cổ.

– Quân Sơn, suốt hai mươi năm dài có bao giờ con nghĩ đến câu hỏi: Cha mẹ của con là ai? Sống chết nơi nào không?

Cha mẹ, Quân Sơn chớp đôi mắt sáng lạ lùng tự hỏi: Ủ nhỉ? Tại sao suốt hai mươi năm dài chưa lần nào chàng cất tiếng hỏi thầy về tông tích của mình?

Chàng là con ai? Ở đâu? Sao lại sống biệt lập với thầy trong khu rừng vắng?

Ít tiếp xúc với loài người? Chàng thật là một đứa con bất hiếu, không biết nhớ về nguồn cội, hay trong thời gian dài chàng chỉ là đứa trẻ quên rằng nếu muốn được sanh ra là phải có người mang nặng đẻ đau? Chàng kêu lên ngo ngác:

– Cha mẹ con là ai? Sao mãi đến bây giờ sư phụ mới nhắc con điều đó?

Lâm Thành cười buồn bã:

– Vì nhắc đến điều đó không có lợi cho con! Ta những mong thời gian xóa nhòa đi tất cả, nhưng than ôi... Trời chẳng chiều người...

– Sư phụ... Quân Sơn lo lắng- Chuyện như thế nào con chẳng hiểu gì hết vậy?

Lâm Thành vẫn nhìn mãi về góc trời xa:

– Lẽ ra không bao giờ ta kể lại cho con nghe điều đó! Nhưng nó đã buộc ta khơi lại vết thương của năm xưa.

– Nó là ai?- Quân Sơn lay người sư phụ.

– Thầy nói nhanh đi đừng úp mở nữa!

Lâm Thành không đáp, từ từ lấy ra một cành hoa sim lặng lẽ trao cho đệ tử, Quân Sơn đỡ lấy cành hoa chợt kêu lên kinh hãi...

– Trời, nữa cành sim đầm đầy máu đỏ. Sư phụ! Nó là ai? Là cái gì?

Lâm Thành rũ tay mệt mỏi, cất giọng run run.:

– Nó là dấu hiệu của tử thần. Là vật buộc ta phải trốn chui trốn nhủi giữa rừng sâu mười tám năm dài!

– Chuyện như thế nào? Quân Sơn kêu lên nôn nóng. Sư phụ kể lại cho con nghe đi!

Ông đưa tay lên vuốt râu chậm rãi nói:

– Được, ta sẽ kể. Mười tám năm về trước.

– Một buổi chiều hoàng hôn lặn tắt, lũ chim rừng tìm về tổ đã lâu. Lâm Thành lúc đó hãy còn là một thanh niên vạm vỡ, vai mang cung tên, trên

người chỉ đóng duy nhất một cái khố bước lang thang trên cây cỏ!

Là một đứa bé mồ côi, chàng lớn lên bằng sự thương yêu đùm bọc của buôn làng. Vốn thông minh, khỏe mạnh nên Lâm Thành được các già làng thương yêu truyền thụ các thế võ bí truyền. Trong cuộc lễ hội chàng luôn là người đem chiến công rực rỡ về và trong mắt các nàng sơn nữ chàng luôn là thần tượng uy nghi.

Đang bước đi vội vã, chàng chợt dừng chân nghiêng tai nghe ngóng. Dường như trong gió vừa thoảng lời ai rên rỉ xen lẫn những tiếng rú hãi hùng đau đớn. Vốn thích can thiệp vào những chuyện bất bình, thường ra tay giúp kẻ thế cô lực yếu. Nên chẳng chút đắn đo, Lâm Thành phóng nhanh về phía phát ra tiếng khóc.

Không để xảy ra tiếng động, như một chú mèo đi đêm, Lâm Thành nằm yên sau một thân cây, rón rén vạch lá nhìn ra. Chợt chàng giật mình đánh thót. Trên bãi đất trống giữa vòng vây của bọn người hung bạo, một thanh niên người Kinh ốm yếu, mặt mày tay chân thâm tím, áo quần rách tả tơi loang đầy máu đỏ, đang bị trói nghiêng vào một góc cây. Gần đó, một thiếu nữ tuổi tạc chừng mười tám, đôi mươi dung nhan cực kỳ xinh đẹp đang oằn oại khóc than trong vòng kềm tỏa của hai tên mặt mày hung ác.

– Phi Nam nghe đây!...Một gã người Kinh bận âu phục, trông có vẻ bảnh bao lịch sự dùng chân đá vào mặt người thanh niên quát hỏi- Một lần nữa mày có chịu nói hay không? Vật đó ở đâu?

Phi Nam búng ra một bụm máu đỏ tươi, vẻ đau đớn hằn sâu trên nét mặt, nhưng ánh mắt vẫn sáng rực tia nhìn kiêu hãnh:

– Tao không nói.

– Cứng đầu khôn nặn! Những cú đấm cú đá lại rơi xuống người Phi Nam như mưa lũ, cô gái xót xa vùng vẫy hét lớn:

– Không dừng tay lại lũ súc sinh, để ta nói...

– Gã đầu đàn quay mặt sang nhìn người con gái hất hàm hỏi:

– Nói đi, vật ấy ở đâu?

Cô gái cắn môi nghẹn ngào:

– Vật ấy ở...

– Không.. Phi Nam hét to cắt ngang lời nàng.

– Hải Yến! Nàng không được quyền tiết lộ bằng không ta sẽ tự vận chết ngay!

– Không!- Nàng cố vùng vẫy trong đôi tay cứng như kẽm sắt- Không anh Nam, anh không được chết, em yêu anh!

– Hừ, gã cầm đầu nghiêng răng: yêu, được rồi Phi Nam, ta cho ngươi cứ cứng đầu. Trong tay hắn bỗng xuất hiện một con dao găm nhọn lều, quay sang nhìn người con gái hắn thét to - Hải Yến! Nếu nàng không nói ta sẽ mổ bụng hắn ra cho nàng xem lòng dạ hắn.

Nói xong hắn vung mạnh tay dao toan cắm phập xuống bụng Phi Nam. Hải Yến hét to sợ hãi:

– Không, để tôi nói... Vật đó hiện thời đang ở...

Vút...

Từ trên cành cây cao, Lâm Thành buông mạnh cánh cung, một mũi tên bay xuống cắm phập vào bắp tay tên người Kinh hung ác. Hắn quay lại thét to:

– ai?

Cùng lúc hắn đâm phập ngọn dao vào người Phi Nam.

Lâm Thành vội buông người rơi nhanh xuống đất, tung chân đá mạnh con dao...Nhưng chậm mất rồi! Lưỡi dao đã đến được nơi cần phải đến. Lòng căm giận sôi lên sùng sục chàng quăng cung rút cây rựa ở bên hông vung lên quyết diệt loài hung ác.

Bịch ...Bịch...

Những thân hình lăn lông lốc, Lâm Thành vừa vung rựa vừa hú lên từng hồi

trong rừng vắng. Biết khó lòng chống cự với đội quân rừng tinh nhuệ cung nỏ sắp đến đây cứu viện theo tiếng hú cấp cứu của chàng trai rừng núi. Gã thanh niên bần ăn phục ôm cánh tay trúng tên đau nhức, quát bảo thuộc hạ:

– Rút!

Ngay lập tức bọn chúng biến đi khỏi rừng cây như có phép tàng hình, mang theo cả cô gái có tên Hải Yến. Lâm Thành không đuổi theo, chạy đến bên cạnh Phi Nam đỡ chàng ngồi dậy...

– Ông ơi... Tỉnh dậy đi ông!

Lưỡi dao được rút ra, Phi Nam mở mắt nhìn Lâm Thành như muốn nói lời trăng trối. Hơi thở đứt quãng chậm dần. Đôi mắt mở to ảm ức, Lâm Thành lay người Phi Nam gần từng tiếng:

– Tôi sẽ trả thù cho ông... Ông nói đi, bọn chúng là ai?

Phi Nam rước người lên, bờ môi mấp máy, Lâm Thành phải cúi đầu xuống sát miệng chàng.

– Bọn cướp cái...

Lâm Thành nôn nóng:

– Bọn cướp cái gì?

Thật lâu vẫn không nghe Phi Nam trả lời, Lâm Thành nắm lấy vai chàng chột kêu lên đau đớn:

– Giàng ơi! Ông ấy chết rồi...

Phải, Phi Nam đã trút hơi thở cuối cùng trên cánh tay của một người xa lạ. Gió chiều thổi mạnh như mang hộ người bạc số cả mối thù xuống diêm đài, Lâm Thành vội vã đưa tay lên vuốt mắt người bạn mới quen...

Nhưng dù cho Lâm Thành có thành tâm đến mấy, đôi mắt Phi Nam vẫn không nhắm lại. Nó vẫn mở trừng trừng như muốn nhắn nhủ điều gì với người còn sống ở dương gian.

Đặt thi thể người chết xuống đất, Lâm Thành quì gối chấp tay khấn nguyện:

– Phi Nam! Linh hồn người có linh thiêng xin phò trợ cho tôi tìm ra tông tích bọn sát nhân để rửa thù cho anh và diệt trừ bọn ác gian cứu nạn muôn người.

Tia mắt của chàng tình cờ lia lên cây dao găm nằm lẫn lóc trên mặt cỏ. Ngọn dao đã giết chết Phi Nam vẫn còn đầm đày máu đỏ. Bởi vì con dao trước mắt chàng không phải là một con dao ngắn bình thường mà là một con dao kỳ lạ! Chuôi nó làm bằng một cái nanh heo được chạm trổ một cách tinh vi. Đảo mắt nhìn quanh, chàng nắm lấy con dao đưa lên nhìn kỹ, không sai chạy vào đâu được! Giờ thì chàng đã biết tông tích của bọn cướp đó rồi. Chúng chính là băng cướp “Cái Nanh Heo” từng gây sóng gió khắp một vùng biên thùy rộng lớn. Băng cướp “Cái Nanh Heo” là nỗi khiếp sợ của muôn người với những tội ác đầm đày máu đỏ.

Lâm Thành biết mình đã vô tình gây thù chuốc oán với một băng cướp hùng mạnh, tham tàn. Rồi đây chắc chắn bọn chúng sẽ tìm chàng mà rửa hận.

Làm gió chiều nhẹ thổi, hơi tử khí hòa lẫn mùi máu tanh bay lên nồng nặc. Chàng nghe lạnh toát sống lưng khi tia mắt chợt nhìn thấy nửa cảnh sim nhuộm máu dưới chân. Dấu hiệu của bọn cướp hện ngay rửa hận! Cái Nanh Heo chưa bao giờ hù suông bất cứ một ai. Lâm Thành nhặt con dao bỏ nhanh vào tay áo, dùng rựa đào một cái huyết sơ sai, chôn cất người bạc số, toan tìm đường trốn tẩu.

Nhưng vừa quay chân, chàng chợt nghe tiếng trẻ con khóc ré lên trong bụi rậm. Chàng rón rén lại gần, ngạc nhiên khi nhận ra giữa bụi cây rậm rạp, một đứa bé trai, mũn mĩm nằm trên một cái chăn lông dày êm ái. Có lẽ nó vừa mới thức dậy sau giấc ngủ say.

Chàng bước lại gần bế đứa bé lên. Nó vùng vẫy khóc thét trong vòng tay người lạ. Khắp người nó tỏa ra một mùi hương ngây ngất, quần áo đang mặc toàn bằng một thứ vải đắt tiền. Hẳn là con của một người giàu có. Lâm

Thành chợt nghĩ khi nhìn thấy khắp cổ, khắp tay chân cậu bé đeo đầy những châu ngọc quý giá!

– Ôi, nín đi con, nín đi con...

Lâm Thành lắc tay ru đứa bé, lòng hoang mang tự hỏi không hiểu đứa bé này có dính líu đến bọn cướp cái nanh heo. Bàn tay chàng chạm lên một vật gì cộm cộm trên cổ cậu bé. Lâm Thành lật cái áo lên vội vã:

– Trời!

Chàng bật kêu lên thảng thốt khi chợt nhận ra cái vật cậu bé đang đeo là một cái nanh heo rừng nho nhỏ, được bọc trong lớp vàng dày đang tỏa một luồng ánh sáng xanh ma quái.

Một tia chớp chợt lóe lên. Phải chăng cái vật mà bọn cướp nóng lòng tìm kiếm là đây? Nhưng bọn chúng kiếm cái gì? Đứa bé hay cái nanh heo?

Lạ lùng trước thái độ của chàng, đứa bé không khóc nữa. Nó mở to đôi mắt nhìn chàng và Lâm Thành cũng vừa nhận ra đứa bé thật dễ thương. Bàn tay của chàng lùa sâu vào lớp áo quần tìm kiếm, nhưng chàng không phát hiện được gì hơn ngoài chiếc yếm đào có thêu hình con chim nhỏ và hai chữ màu vàng “Hải Yến”!

Hải Yến! Đúng rồi, đứa bé này chính thật là con của Phi Nam và Hải Yến mà bọn chúng tìm giết đây mà! Không cần nghĩ ngợi gì thêm, Lâm Thành bế đứa bé nhắm hướng rừng sâu lao đi vội vã.

Từ đó, chàng sống tách biệt với mọi người, đợi chờ đứa bé lớn lên sẽ kể rõ mọi cực thù, để nó làm vui lòng mọi người nơi chín suối. Nhưng... Lâm Thành chưa kịp kể thì bọn cướp Cái Nanh Heo đã dò ra tông tích của chàng và gửi thông điệp của tử thần tới viếng...

Nghe lời thầy kể, Quân Sơn cứ ngỡ mình đang nghe một câu chuyện cổ tích xa xưa, mà không dè mình đang là nhân vật chính. Bây giờ chàng đã hiểu vì sao sư phụ mình chọn lối sống biệt lập một mình giữa rừng sâu núi thẳm.

Chàng còn nhớ, lúc mình còn nhỏ có những đêm mưa giông tầm tã, công Tiểu Lan trên lưng thầy dắt chàng lăm lũi ra đi như lẩn trốn một tai nạn tày trời.

– Quân Sơn.

Lâm Thành chợt cất tiếng trầm ngâm:

– Sự thật đời con ta đã nói rồi, những gì có thể truyền dạy cho con ta cũng đã truyền dạy hết rồi, ân oán tùy nơi con định đoạt.

Quân Sơn lẩm bẩm một cách lạ lùng:

– Tôi là người Kinh! Mẹ cha tôi thuộc về lớp người vừa văn minh, vừa lọc lừa gian trá kia sao?

Lâm Thành mỉm cười, đặt tay xuống người học trò mà ông thương mến:

– Ngày trước con vẫn ngạc nhiên vì sao ta dạy con học thứ ngôn ngữ của loài người văn minh xa lạ đó. Quân Sơn, có lẽ nợ duyên của người với ta đã hết!

Quân Sơn kêu lên sợ hãi:

– Sư phụ, sao người lại nói như vậy?

Ông cúi nhặt cành sim tím dưới chân:

– Người không thấy gì đây sao? sứ giả thần chết đã hiện diện giữa nơi này. Ta thường nghe già làng kể lại, mỗi khi cành sim xuất hiện, là ba hôm sau bọn cướp sẽ hiện diện!

Giọng Quân Sơn kêu lên bức tức:

– Nếu chúng hiện ra, con sẽ cùng thầy tiêu diệt chúng!

Lâm Thành lắc đầu buồn bã:

– Không dễ dàng, giản đơn như con tưởng! Nhưng thôi, con vào nghỉ đi, ta mệt mỏi quá rồi!

Quân Sơn vẫn ngồi yên bất động:

– Sư phụ, xin người cho con mượn cây dao đã giết cha con!

– Đấy Lâm Thành đặt vào tay chàng con dao cán nanh heo nhọn lều năm nào. Quân Sơn kính cẩn đỡ lấy bằng cả hai tay, mắt rực lửa căm thù!

– Cái nanh heo! Mỗi phụ cừu này. Quân Sơn quyết trả cho xong! Sự phụ... Hai lạy này xin được đền ơn cứu tử.

Nói xong chàng dập đầu bái lạy, đến khi ngẩng dậy thì bóng Lâm Thành đã khuất hẳn sau hang đá.

Người không nhận ơn nghĩa với chàng. Quân Sơn ngẩn người ra nhìn bóng thầy, dạ bỗng thấy nao nao. Một lát sau chàng cúi xuống nhìn cái nanh heo mà từ nhỏ đến giờ chàng luôn đeo trước ngực. Dưới ánh trăng vàng chàng nhận thấy nó phát quang lập lòe sáng chói.

Tự dưng chàng xòe tay ra so sánh cái nanh heo chạm trổ ở chuôi dao, nhưng nó vẫn bình thường màu trắng đục. Có phát quang chăng? Nếu có chỉ là đôi mắt đang hừng hực lửa căm thù.

Bàn tay Quân Sơn từ từ nắm chặt lại. Phải chăng mọi chuyện đều bắt đầu từ cái nanh heo rừng huyền bí này?

Đứng giữa trời đất mênh mông, lắng nghe tiếng chim rừng hót véo von hòa lẫn tiếng đàn muôn thuở của gió rì rào trong ngàn lá. Tiểu Lan nghe lòng mình phơi phới niềm vui. Nàng muốn vỗ cánh tung bay, muốn hát ca hòa vào bản giao hưởng của mùa xuân đang ngời ca cảnh thanh bình.

Chấp bàn tay trước ngực, đầu trang điểm bằng một vòng khăn sắc sỡ, chiếc váy xòe rộng dưới chân trông nàng đẹp như một nàng tiên nhỏ. Cát tiếng hát một bài ca dân tộc, thân hình nàng uyển chuyển múa nhịp nhàng.

Len lén vạch nhánh lá cây, Quân Sơn lặng yên nín thở nhìn nàng múa. Đôi mắt sáng ngời niềm tin, môi nở nụ cười đẹp như hoa hàm tiếu, nàng nào hay tai họa đang sắp giáng xuống cảnh đời bình lặng của mình. Nhìn nàng mơn mớn xinh tươi, Quân Sơn không nén được tiếng thở dài buồn bã.

Tất cả chỉ tại chàng! Chỉ vì câu chuyện thù hận của gia đình chàng lôi cuốn

một thanh niên hiền lành chất phác vào vòng thù hận. Sự phụ của chàng đã chôn vùi tuổi thanh xuân theo tháng ngày lặn lội giữa rừng xanh. Còn liên lụy đến người vợ trẻ chốn quê nhà. Giàng ơi! Chàng nghiêng rặng nghe tim mình hừng hực lửa căm thù. Khi chợt nghĩ đến cảnh mẹ của Tiểu Lan. Một sơn nữ hiền lành vô tội nằm sóng xoài trên vũng máu với một chiếc dao găm cán nanh heo ghim nơi ngực.

Là một cô gái sống giữa núi rừng, xung quanh luôn chực chờ nguy hiểm nên Tiểu Lan rất thính tai, tiếng thở dài khe khẽ của Quân Sơn đã làm nàng phát giác dễ dàng, nàng chạy đến bên chàng mang theo tiếng lanh canh của các vòng bạc chạm vào nhau.

– Quân Sơn, ai cho anh trộm nhìn em múa vậy?

Một niềm thương mến trào dâng, Quân Sơn dặn lòng không làm phiền nàng nữa:

– Em múa đẹp lắm! Nhưng anh xin lỗi em từ nay không bao giờ trộm nhìn em nữa!

Tiểu Lan lạ lùng trước sự nhận lỗi của chàng, nàng ngồi xuống bên chàng lo lắng:

– Quân Sơn! Anh làm sao vậy? Sao anh buồn vậy? Anh buồn em lắm phải không?

Quân Sơn lắc đầu lặng lẽ, nàng nắm lấy tay chàng kêu lên nhõng nhẽo:

– Em biết rồi! Anh còn giận em chuyện hôm qua phải hôn? Thôi mà, cho em xin lỗi, anh đừng giận em nữa, mà anh cũng đừng không nhìn trộm em múa.

Bộ anh không biết là em cố tình múa để cho anh xem sao?

Quân Sơn kêu lên ngạc nhiên:

– Em múa là để cho anh xem? Sao lúc này em lại bảo... ?

Nàng cắt ngang vẻ lạnh lùng:

– Miệng em bảo vậy cho lòng em đỡ ngượng, có vậy mà anh cũng không

hiểu nữa?

Ngượng! Lòng Quân Sơn càng thấy ngạc nhiên. Việc gì mà nàng phải ngượng? Bộ nàng không nhớ những ngày còn thơ ấu hai đứa cùng trần truồng tắm chung dưới suối và chàng vẫn ẵm nàng trên tay đi nghêu ngệu khắp rừng? Bao phen hai đứa nắm tay nhau múa hát dưới ánh trăng đêm. Cùng ngủ bên nhau, cùng nghe thầy dạy võ. Thế mà bỗng dưng hôm nay nàng lại bảo ngượng trước chàng nghĩa là sao? lạ lùng quá, Quân Sơn nở nụ cười không hiểu:

– Quân Sơn, anh lại cười gì em đây?

Giọng nàng vang lên hờn dỗi, Quân Sơn vội vàng nói nhanh:

– Không, không! Anh đâu cười gì em. Anh cười cho cái đầu anh ngu ngốc đó mà! Tiểu Lan, bây giờ em múa đi, anh thổi kèn cho em nhé!

Tiểu Lan hớn hơ gật đầu. Chàng bức một chiếc lá cây cuộn lại đưa lên miệng thổi. Chàng thổi kèn lá thật luyện, chẳng thua gì các tay thổi kèn ở dưới buôn làng, réo rắt như tiếng chim hót vang trong rừng vắng.

Đôi chân trần xoay tròn trên mặt đất. Tiểu Lan cố thể hiện thật hay các điệu múa mà nàng học lỏm được các chị qua những đêm làng mở hội. Phải công nhận nàng có khiếu vô cùng. Quân Sơn thích thú nhìn nàng đến quên cả thổi kèn. Nếu được đào tạo nàng sẽ trở thành một diễn viên múa thật tuyệt vời. Lâm Thành đến tự nãy giờ, nhưng ông không nỡ cắt đứt giây phút thần tiên của đôi trẻ đang đắm mình trong hạnh phúc, dù lòng bùi ngùi khi nghĩ đến cảnh phân ly, tang tóc.

– Quân Sơn, Tiểu Lan...

Ông đau lòng khi làm tan giấc mộng đầu, nhưng thời gian không cho phép ông chần chờ lâu hơn nữa.

Tiểu Lan dừng múa ngỡ ngàng, nàng chạy đến bên cha nũng nịu:

– Cha, con múa có đẹp không?

Lâm Thành đưa tay lên vuốt tóc con:

– Đẹp lắm, con múa y như mẹ con thời còn trẻ vậy.

Nàng ngược mắt nhìn lên:

– Thật vậy hả cha? Ôi con mừng quá! Mà cha nè, cha có thấy anh Sơn thổi kèn là giống cha không?

Nghe con nhắc, Lâm Thành mới chợt nhớ nhìn xuống đệ tử của mình, chàng đang ngồi yên trên tảng đá, tay vờn về cái kèn lá, vẽ mặt trâm ngâm, mắt ngó xa vời. Ông cất giọng bảo con:

– Tiểu Lan, mấy ống nước đã cạn, con hãy ra suối mang thêm về cho cha nhé!

Tiểu Lan kêu lên sững sốt:

– Vâng, Quân Sơn đi với em nha!

Giọng Lâm Thành vang lên khô khốc:

– Không, con hãy đi lấy nước một mình! Cha có chuyện muốn nói với Quân Sơn.

Mặt Tiểu Lan xui xuống một chút rồi lại tươi ngay, nàng nhảy chân sáo vào rừng, miệng hát vang một bài ca quen thuộc.

Lâm Thành ngồi xuống cạnh đệ tử, chàng ngẩng lên chờ đợi, ông giọng ôn tồn:

– Cả đêm qua thầy đã suy nghĩ nhiều. Quân Sơn! Con đã nói đúng! Ta phải chống cự lại chúng, không thể bó tay chờ chết. con hãy giúp thầy!

Quân Sơn vòng tay:

– Đây là bổn phận, xin thầy đừng khách sáo. Con luôn luôn tuân theo lệnh thầy chỉ bảo.

Lâm Thành cất giọng cười ha hả:

– Tốt lắm! Nếu lời của các cụ xưa nói đúng, thì ngày mai này bọn chúng sẽ đến đây tìm ta trả thù xưa. Quân Sơn hãy giúp ta xuống núi mua thêm một ít

lưu huỳnh và mồi lửa. Ta vừa nghĩ ra một kế sách tuyệt vời!

Quân Sơn mỉm cười, đôi mắt sáng long lanh:

– Con đã hiểu ý sư phụ!

– Đây tiền đây, ông đặt vào tay chàng gói bạc vụn, đeo vào vai chàng chiếc gùi - Con hãy dắt Tiểu Lan cùng đi với, để ta rảnh tay chuẩn bị.

Quân Sơn hơi mỉm cười, sư phụ chàng lo cũng phải thôi vì Tiểu Lan là một cô bé tò mò, hay hỏi. Lâm Thành cũng cười:

– Con hãy tìm mua cho nó một cái váy mới, ta hứa cho nó lâu rồi mà chưa có dịp xuống chợ.

Quân Sơn lại gật đầu, Lâm Thành đẩy vai chàng:

– Thôi, con đi mua kẹo trẽ, ta ở nhà lo sắp đặt các bầy gài.

Tiểu Lan chạy vào như con sóc nhỏ, ôm lấy cô cha:

– Cha, cha lại bảo anh Sơn đi đâu nữa, không để anh ở nhà chơi với con?

Lâm Thành nhìn con trriu mến:

– Cha bảo Quân Sơn xuống chợ mua cho con một cái váy mới.

Đôi mắt nàng mở tròn xoe:

– Ôi, có thật thế không cha? Cho con đi với:

Lâm Thành đưa tay vuốt râu:

– Cha đồng ý, nhưng con phải hứa với cha là luôn luôn vâng lời Quân Sơn không được bướng bỉnh!

Đôi mắt bén liếc nhìn chàng một cái thật nhanh, Tiểu Lan gật đầu ngoan ngoãn:

– Con hứa:

Lâm Thành đeo cái gùi lên vai cho con, rồi lấy tay nàng đặt vào tay chàng:

– Quân Sơn, ta giao Tiểu Lan lại cho con.

Quân Sơn nhận ra trong giọng nói của thầy ẩn chứa một điều khác lạ. Chàng toan cất lời hỏi thì ông đã nháy mắt ra hiệu cho chàng im lặng. Tiểu Lan cất

giọng cười khúc khích kéo tay chàng:

– Quân Sơn! Anh nghe chưa? Cha em đã giao em cho anh rồi đó. Em mà đi lạc thì anh sẽ bị ăn đòn!

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, Quân Sơn không dám chần chờ, chàng vòng tay từ tạ:

– Thưa sư phụ con đi...

Tiểu Lan ôm lấy cổ cha hôn thật mạnh lên đôi má nhăn nhéo:

– Dạ thưa cha con đi...

Lâm Thành không nói, ông đứng lặng im, dõi theo bóng hai con khuất hẳn non xa, gương mặt già nua bỗng nở cười rạng rỡ.

Ông đã hành động.

– Quân Sơn! Tiểu Lan kêu lên mệt mỏi- Anh làm gì mà đi nhanh như bị ai đuổi thế này? Dừng chân em thở một chút với.

Quân Sơn quay đầu lại nhìn nàng. Dưới ánh nắng chói chang, gay gắt, gương mặt nàng đã bừng, mồ hôi lăn tràn trên mặt. Tuy tội nghiệp cho nàng nhưng chàng không thể dừng chân ngơi nghỉ. Bỗng dung lòng chàng nóng như hơ, linh cảm như báo trước điều chẳng lành.

– Quân Sơn!- Tiểu Lan ngồi xuống luôn một hòn đá bên đường, chàng bước lại gần nàng nắm lấy tay nàng dịu dàng nói:

– Ráng chút đi Tiểu Lan gần về đến nhà rồi!

– Không!- Nàng dùng cái lá làm quạt thở hào hển nói.- Đường thì dốc mà anh đi như gió cuốn chẳng kịp cho người ta thở. Anh gấp thì đi trước đi, em đi từ. Vừa đi vừa ngắm cảnh thích hơn.

Chàng giút cái lá từ tay nàng:

– Tiểu Lan! Thiếu gì cơ hội để cho em ngắm cảnh. Ngoan đi rồi về anh sẽ cho em một chùm hoa sim thật đẹp.

– Không! Nàng gác tréo hai chân lên khiêu khích- Em buồn ngủ quá, ngủ

một giấc rồi về cũng kịp mà!

Nói xong nàng ngả nằm dài trên cỏ, tay gác lên trán, nàng thở khoan khoái:

– Mát quá.

Rồi nàng nhắm mắt vờ ngủ ngon lành. Quân Sơn tức quá bàn tay nắm lại rồi mở ra. Chàng không biết phải đối phó làm sao với cô nàng bướng bỉnh này. Lẽ nào chàng phải nói rõ sự thật cho nàng được biết? Không, Quân Sơn cắn môi, đưa mắt nhìn quanh, khoác luôn guì của nàng lên vai, chàng cúi xuống bế bổng nàng trên tay rồi bước đi vội vã.

– Quân Sơn, anh làm gì vậy?

Tiểu Lan mở mắt vùng vẫy toan thoát khỏi tay chàng, nhưng nàng không làm sao nhúc nhích được trước bàn tay rắn chắc như hai gọng thép. Điền tiết, nàng dùng hết sức bình sinh đâm mạnh vào ngực chàng, nhưng bàn tay nàng dội về sau đau điếng, nơi lồng ngực chàng chắc chắn như vách núi hiên ngang.

– Nằm yên!

Quân Sơn hét lớn rồi cho chân phóng qua bờ vực thẳm. Tiểu Lan không còn dám có cử chỉ nào chống cự, e sợ làm chàng phân tâm rồi rơi mình xuống hố sâu. Quân Sơn hôm nay làm không đi cứ phóng mình qua những vực sâu chập chùng nguy hiểm. Tại sao chàng lại nôn nóng về nhà thế này? Tiểu Lan lấy làm lạ tự hỏi lòng.

Cuối cùng thì cả hai cùng về tới nhà, Quân Sơn thở phào nhẹ nhõm, chàng buông tay cho nàng rơi bịch xuống đất, phóng chân chạy nhanh vào hang đá...

– Sư phụ...

Tiểu Lan oằn mình đau đớn. Con giận trào lên ngùn ngụt nàng cắn răng cố không để rơi nước mắt, định bụng sẽ mét cha bắt phạt chàng đích đáng. Chợt nàng giật bắn mình khi nghe tiếng Quân Sơn rú lên như con sư tử bị thương.

Quên hết đòn đau nàng co chân chạy nhanh vào hang động, chột nàng dừng lại sững sờ, chết điếng cả tâm can.

Trên nền đất lạnh, Quân Sơn đang ôm xác cha nàng khóc nghẹn ngào, mắt tựa đổ hào quang, Tiểu Lan lao thẳng vào người cha với tiếng thét xé lòng: – Cha...

Trong vòng tay nàng, thân xác ông đã cứng đờ, lạnh ngắt. Giàng ơi! Kẻ nào đã giết cha nàng? Tiểu Lan lay mạnh người cha như điên dại. Bàn tay nàng chột chạm phải cái chuôi dao ló ra khỏi ngực cha. Mắt ráo hoảnh, nàng nắm lấy chuôi dao giựt mạnh, một dòng máu đỏ tuôn trào, Tiểu Lan rú lên những tiếng rú đau thương.

Từ lúc Tiểu Lan lao vào giằng lấy thi thể Lâm Thành, Quân Sơn đã lấy lại được vẻ quân bình vốn có. Chàng đứng yên quay mặt vào vách đá, cô cắn chặt răng để đau đớn chạy vào tim không tuôn thành lệ thành. Chàng chột nhớ đến ánh mắt tha thiết của sư phụ nhìn mình ban sáng. Giờ thì chàng đã hiểu ý nghĩ câu nói của thầy, khi đặt tay Tiểu Lan vào tay chàng dặn dò lần cuối.

Giàng ơi! Vậy là thầy đã biết tất cả chuyện này! Thầy thu xếp mọi chuyện để cứu chàng với Tiểu Lan. Chàng đã lờ mờ hiểu ra mọi chuyện. Vậy mà...

Quân Sơn cắn môi hít một hơi dài, ngẩng mặt lên cao dẫn nỗi căm hờn sâu vào trong lồng ngực. Cái nanh heo! Cho dù tụi bay có rẽ mây lên trời, hay vạch đất xuống Diêm Vương. Quân Sơn này cũng quyết tìm ra cho bằng được.

Không nén được nỗi hờn căm, chàng quay mạnh người vung tay đâm vào một nhũ thạch chập chờn trước mắt.

– Âm...

Khối đá không chịu nổi sức mạnh vỡ vụn rơi tã tơi xuống nền đá tạo thành một âm thanh ghê rợn. Đánh ra được một đòn Quân Sơn thấy lòng mình trở

nên thanh thản hơn. Chàng bước tới bên thi hài sư phụ đỡ Tiểu Lan ngồi dậy:

– Tiểu Lan! Em đừng đau buồn nữa, anh quyết tìm ra bọn chúng trả thù cho sư phụ!

Tiểu Lan nép vào ngực chàng, bây giờ nàng mới bật lên tiếng khóc nghẹn ngào:

– Quân Sơn ơi! Cha em đã chết rồi!

Quân Sơn vung về đưa tay lên vuốt tóc nàng:

– Anh biết, chúng cũng giết cha của anh. Rồi đây anh sẽ bắt chúng phải đền tội.

Tiểu Lan rít lên căm phẫn:

– Phải! Em sẽ trả thù cho cha. Quân Sơn ơi! Em thề sẽ bắt chúng phải đền tội.

Quân Sơn đưa mắt nhìn con dao. Đó là một con dao giống y như con dao chàng đang có.

– Quân Sơn!... Tiểu Lan chợt buông thông tay dao òa lên khóc nức nở- vậy là bây giờ em đã là một đứa bé mồ côi, mất cả cha lẫn mẹ.

Chàng vỗ về nàng:

– Tiểu Lan! Đừng khóc nữa. Anh còn một người mẹ. Anh sẽ tìm được bà, và anh tin rằng mẹ anh yêu em như con ruột. Tiểu Lan choàng tay qua cổ chàng:

– Và anh cũng không bỏ em chứ?

Quân Sơn lặng lẽ gật đầu, Tiểu Lan đưa mắt nhìn quanh rồi chợt hỏi:

– Mình làm gì bây giờ hả Quân Sơn? Đi tìm mẹ anh hay đi tìm bọn cướp để trả thù:

Quân Sơn chợt nhớ, chàng đẩy tay nàng đứng dậy bế bổng thi hài sư phụ lên tay:

– Em hãy theo anh ra ngoài, chúng ta tìm chỗ an táng cho sư phụ, tầm thù xong rồi anh sẽ đưa em đi tìm mẹ!

Tiểu Lan lặng lẽ cúi nhặt những chiếc gùi lẫn lông lóc trên mặt đất, khoát lên vai, bước đi theo chàng mà lòng đau nhói. Trong chiếc gùi có một món quà nàng mua để tặng cha. Vậy mà chưa kịp tặng, cha đã...

– Sư phụ! Quân Sơn cảm tay Tiểu Lan đến trước nắm mộ sụp quì cất lời từ giã:

– Vì điều kiện gấp rút hai con không kịp lo mồ yên mả đẹp cho sư phụ. Xin thầy rộng lượng thứ tha phò hộ cho hai con xuống núi tìm kẻ thù rửa hồn oan. Con nguyện không trả thù này không làm người trong thiên hạ!

Tiểu Lan cũng sụp quì, nước mắt ràn rụa:

– Lạy cha con đi... Mong cha phò hộ xót thương cho thân gái bơ vơ trên đời cô cút!...

Làn gió chiều nhẹ nhàng thổi, phát phơ giải khăn tang trắng trên đầu đôi trẻ.

Như hồn người quá cố hiển linh hiện về ban thêm sức mạnh. Quân Sơn bước tới đỡ Tiểu Lan:

– Tiểu Lan! Chúng ta đi thôi. Từ nay ta sẽ là cánh chim bạt gió, đôi tay này sẽ bảo bọc đời em.

Tiểu Lan không nói, nàng úp mặt vào lòng chàng tức tưởi, mặc cho chàng dìu đi xa dần phần mộ nhỏ. Từ đây chia cách âm dương, cha con biết khi nào còn gặp gỡ?

– Tiểu Lan, em ngồi xuống đây! Em đói bụng chưa anh lấy chuối cho em ăn nhé!

Quân Sơn đỡ nàng ngồi xuống phiến đá, Tiểu Lan lặng lẽ lắc đầu, Quân Sơn dỗ dành:

– Dù buồn em cũng phải ráng mà ăn để lấy sức đi tiếp chứ! Chợt nhận ra này giờ mình để nàng mang hai chiếc gùi trên lưng chàng giựt mình la lớn:

– Giàng ơi! Vậy mà từ nãy giờ em không nhắc đưa anh mang hộ cho.
Vừa nói chàng vừa đỡ hai cái gùi từ trên lưng nàng xuống. Lưu huỳnh, mỗi lửa! Chàng cầm những thứ chàng mua ở chợ lên rồi thẳng tay thành vô dụng!

Tiểu Lan lơ đãng đưa mắt nhìn hành động của chàng, bỗng nhiên nàng đưa chân đạp mạnh vào cái gùi của mình hét lên:

– Vàng! Quân Sơn ơi, sao trong gùi của em có nhiều vàng quá vậy?
Quân Sơn cũng ngạc nhiên không kém, chàng cúi nhặt những thỏi vàng rồi kêu lên đau đớn:

– Sư phụ! Tiểu Lan ơi! Sư phụ chuẩn bị đủ hành trang cho chúng mình làm một chuyến đi xa.

Nói xong chàng quay xuống cái gùi của mình lục kiếm, bất giác lệ tuôn rơi trên đôi mắt căm hờn:

– Quân Sơn! Cha em để lại những gì cho anh, sao anh lại khóc?
Quân Sơn giật mình xua vội tay không muốn nàng nhìn thấy những kỷ vật đau lòng.

– Không! Thầy không để gì lại cho anh cả ngoài bức thư này.
Tiểu Lan níu lấy vai chàng:

– Anh đọc đi.

Quân Sơn mở tờ giấy, cất giọng trầm trầm:

– Quân Sơn, Tiểu Lan! Hai con của ta! Khi con nhận được thư này thì cha đã vĩnh viễn theo tổ tiên về nằm sâu dưới lòng đất lạnh.

Hai con đừng giận cha, lần đầu tiên cha nói dối hai con, nhưng đó là do nơi hoàn cảnh. Cha đã liệu sức mình không chống nổi với bọn cướp hung hăng, nên chấp nhận hy sinh đánh lạc đường chúng.

Tiểu Lan con, vậy là từ nay con vĩnh viễn mất cha rồi! Cha biết con sẽ khóc nhiều nhưng cha khuyên con nén đau thương để biến thành sức mạnh. Bên

cạnh con đã có Quân Sơn. Cha tin rằng dưới sức mạnh vô địch có một không hai đó, Quân Sơn đủ sức che chở cho con trên bước đường dò tìm hung thủ. Quân Sơn, Tiểu Lan! Trong suốt mười tám năm dài lẩn trốn, ta cũng thu thập được nhiều tin tức về bọn cướp Cái Nanh Heo. Muốn biết rõ mọi chuyện con hãy xuống làng Sao tìm bác C.Ho mà hỏi. Bác ấy sẽ giúp hai con toại nguyện. Sau khi xem xong bức thư này con hãy hủy nó ngay kéo liền can tới người vô tội.

Vĩnh biệt các con! Cho dù chết nhưng linh hồn cha lúc nào cũng theo quán quít bên hai con để cùng tiêu trừ bọn chúng. Hôn con Tiểu Lan.

Cha.

Lâm Thành.

– Cha!...

Tiểu Lan hét lớn giằng lấy lá thư trên tay Quân Sơn, nàng áp nó vào lòng òa lên khóc nức nở, Quân Sơn lặng lẽ gỡ mảnh giấy ra khỏi tay nàng xé nhỏ, rồi tung cho từng mảnh nhỏ bay tả tơi xuống vực sâu.

– Tiểu Lan! Đừng khóc nữa, em không nhớ lời cha dặn sao? Bây giờ anh em mình xuống nhà bác C.Ho cho kịp.

Tiểu Lan đưa tay quệt nước mắt, nàng bặm môi đứng dậy, lặng lẽ bước theo chàng. Bây giờ thì nàng đã hiểu vì sao cha nàng và Quân Sơn thường theo xuống nhà bác C.Ho. Vậy mà từ bấy lâu nay nàng cứ ngờ ngợ oan cho chàng có tình ý gì với A.Sao rồi giận hờn vô cớ.

Nóng lòng biết tin hung thủ, đôi chân họ như chỉ lướt trên mặt đất. Chẳng mấy chốc căn nhà sàn của thầy mo C.Ho đã hiện ra mờ ảo. Ành đèn vàng hắt qua khung cửa sổ rọi xuống đất một ô nhỏ vuông vuông ma quái. Trong cái yên ắng khôn cùng của trời đất mênh mông, Quân Sơn và Tiểu Lan còn nhận ra một cái yên ắng khác thường, thoang thoảng mùi tử khí. Con gió thoảng qua lạnh toát sống lưng, Quân Sơn chợt rùng mình sợ hãi. Lẽ nào, lẽ

nào họ lại đến trễ rồi sao?

Tung mình nhảy vọt lên cầu thang, Quân Sơn nhanh tay đẩy vội liếp cửa. Một tiếng kệt vang lên! Ngay lập tức chàng muồn té ngồi trước cảnh tượng hoang tàn đang diễn ra trước mắt.

– Bác C.ho...

Chàng chạy đến bên người thầy mo đáng kính giờ chỉ còn là cái xác lạnh tanh. Tiểu Lan cũng vừa ngồi xuống bên chàng lặng lẽ cầm tay người chết. Cái gùi to ở góc nhà đột nhiên động đậy, rồi một cô gái có đôi mắt đỏ hoe vì đã khóc nhiều từ từ đứng dậy. Quân Sơn nghe động ngẩng lên, chàng chạy đến đỡ nàng bước ra khỏi chiếc gùi...

– A Sao! chuyện xảy ra từ lúc nào? Có phải bọn chúng là...

A Sao không nói, lẳng lặng xòe tay, trên bàn tay nàng vẫn là một con dao nhỏ, chuôi màu trắng được làm bằng một cái nanh heo. Một lúc lâu, đợi chờ cơn xúc động chìm đi, nàng cất giọng nghẹn ngào:

– Cha em đã biết trước mọi việc, người đã chuẩn bị thật chu đáo. Ông đặt em ngồi vào chiếc gùi rồi phủ vải ngựi trang. Em không chịu nhưng cha em đã quyết, bảo em phải sống để giúp anh trả thù. Ngồi trong gùi, qua khe hở em nhìn thấy tất cả. Bọn chúng có ba tên, đều là người dân tộc nhưng không phải là của buôn làng. Bọn chúng đánh đập cha em buộc người phải khai ra...

Tiểu Lan nôn nóng chen vào:

– Khai ra nơi ở của cha em à?

A Sao lắc đầu:

– Không, chúng bắt cha em khai ra nơi chôn cất một cái nanh heo. Vì lúc đó chúng đã giết chết bác Lâm Thành rồi mà vẫn chưa tìm được vật cần tìm. Cha em một mực cắn răng không nói. Cuối cùng chúng đâm chết cha em bằng lưỡi dao này.

Tiểu Lan cắn chặt môi suy nghĩ:

– Như vậy có nghĩa là bọn chúng muốn tìm một cái nanh heo. Nhưng nanh heo đầy ắp ra kia, nơi nào mà chẳng có! Chị xem, chúng còn dùng nanh heo làm cán dao thì tìm cái nanh heo nào đó để làm gì?

A Sao cắn răng không hiểu. Nàng cũng đang thắc mắc như câu hỏi của Tiểu Lan. Chỉ có Quân Sơn là hiểu, chàng biết chúng đang cần tìm cái nanh heo mà chàng đang đeo nơi cổ. Cái nanh heo này khác hơn cái nanh heo bình thường khác. Nó nhỏ hơn, được bọc trong một lớp vàng dày, song không phải vì bọc vàng mà cái nanh heo kia trở nên quý giá. Mà nó quý là vì trong những đêm trăng sáng, nó phát ra một thứ ánh sáng kia quý giá như thế nào thì chàng không biết được!

– Anh Quân Sơn! Tiểu Lan nắm lấy tay chàng lắc lắc: - Bác C.Ho mất rồi, chị A Sao cũng như mình, làm sao biết tông tích bọn chúng ở đâu mà tìm chứ?

Quân Sơn sực tỉnh, chàng thở dài buồn bã, A Sao chợt lên tiếng:

– Quân Sơn và Tiểu Lan đừng buồn, cha A Sao đã chu toàn mọi việc trước lúc ra đi. Đây! Đây là bức thư mà cha em đã gửi lại cho Quân Sơn. Nàng cho tay vào túi lấy ra một phong thư màu đỏ, Quân Sơn đón lấy đọc vội vàng. Đọc xong, chàng ngẩng đầu lên trời cười ha hả... Đôi mắt sáng như sao, lời chàng vang lên lồng lộng giữa núi rừng:

– Trời cao có mắt, oan gia đã đến giờ đền mạng.

Tuy không hiểu chàng đọc thấy gì trong phong thư đó, nhưng hai cô gái cũng ngược mặt nhìn lên đôi tay vạm vỡ của chàng đang đưa về trước. Đôi mắt sáng như sao, nổi căm hờn sôi sục trong lồng ngực, hai tay từ từ nắm lại. Họ tin rằng mình sẽ thắng...”

QUÂN SƠN kể xong câu chuyện hồi lâu mà Nguyên Minh vẫn chưa hết nỗi bàng hoàng. Chàng không ngờ kẻ thù đã giết chết sư phụ của mình lại là

đảng cướp Cái Nanh Heo. Một đảng cướp đã từng nổi danh lừng lẫy và cũng đã trôi vào quá khứ từ lâu.

– Có thật là bọn chúng hay không?

Nguyên Minh cất tiếng hỏi em dè. Quân Sơn đưa mắt nhìn lên ngọn đèn đang cháy sáng:

– Thôi, chẳng có gì phải giấu nhau. Tôi sẽ nói cho bạn biết, chính võ sư đã viết thư cho thầy mo C.Ho bảo rằng ông đã phát hiện ra một số dấu vết của đảng cướp. Và chúng lặn lội tới đây không ngoài mục đích đó.

Nguyên Minh thở dài buồn bã:

– Và bọn chúng đã ra tay trước?

Quân Sơn lặng lẽ gật đầu, không nén nổi tiếng than:

– Tất cả giờ đây phải làm lại từ đầu. Tất cả tin tức của võ sư một đời tìm kiếm đành tan theo ngọn lửa hôm nào.

Đôi mắt Nguyên Minh chợt sáng:

– Chưa hẳn là tuyệt vọng lắm đâu! Quân Sơn, bạn nghe tôi nói đây!

Hai mái đầu chụm vào nhau. Mãi thăm thì họ không hay bên ngoài cửa sổ một bóng nhỏ vừa đáp xuống. Dán tai vào cửa kính, bóng nhỏ nhú mảy suy nghĩ rồi nhúm chân toan nhảy đến gần hơn. Chợt từ phía sau lưng một luồng gió lao nhanh tới. Bóng nhỏ kịp thời hụp đầu tránh khỏi. Ngạc nhiên khi thấy kẻ mới ra tay. Không ai khác hơn cô gái trẻ có vẻ đẹp của loài hoa dại. Cô gái nhỏ hôm nào đã cứu sống Nguyên Minh.

– Hừ...

Bóng nhỏ khẽ gằm trong cuống họng, rồi phóng mình sang một tán cây cao mất dạng. Tiểu Lan đưa mắt nhìn theo ngơ ngác không hiểu mình vừa chạm trán với ai, người hay ma quỷ?

Tiếng Vọng

Chương 3

Mãnh Long Xuất Động

– Quân Sơn, đợi mình một tí.

Rồi không kịp cho Quân Sơn có thái độ, Nguyên Minh băng mình vọt vào một ngôi biệt thự um tùm, xum xuê cây lá.

Như một kẻ từ trên trời rơi xuống, Quân Sơn ngỡ ngàng đưa mắt nhìn quanh lòng lạ lùng tự hỏi. Không hiểu Nguyên Minh đưa lòng lạ tới đây để làm gì? Liệu rồi anh bạn mới quen kia có giúp được chàng như lời đã hứa không?

Lòng phân vân nghi ngại, Quân Sơn đưa mắt nhìn sâu vào trong lớp áo.

Chiếc nanh heo vẫn đóng đưa như một dấu hỏi lạnh lùng huyền bí.

Có cái gì nhoi nhói ở sau lưng, như ai đó đang nhìn mình chăm chú. Quân Sơn quay nhanh người lại. Tia mắt chàng vô tình ngưng lại trên một đôi mắt long lanh. Đôi mắt đang nhìn chàng nữa như tò mò, nữa như thích thú. Nó tròn tròn, đen ley láy như đôi mắt bồ câu đậu trên một gương mặt tròn tinh nghịch, mái tóc xấp xỉ bờ vai trông nghiêng nghiêng như đầu con sáo nhỏ. Nước da nàng trắng một cách lạ lùng. Và Quân Sơn chưa từng thấy một bờ môi đỏ mọng như thế bao giờ.

Bờ mi dài chớp nhanh muốn hỏi: Chàng từ đâu ra vậy? Sao lại đứng trước cửa nhà nàng mà ngó mông lung. Tay chân bỗng như thừa thãi, Quân Sơn lảng tia nhìn qua phía khác như không thêm chú ý đến nàng. Nhưng, không

đầy một phút sau chàng tò mò quay lại. Chàng muốn biết nàng có còn nhìn mình nữa hay không? Và hầu như đôi mắt đó không hề biết mỏi, vẫn đắm đắm nhìn chàng không bối rối. Nhìn thấy vẻ lúng túng của chàng, đôi môi hồng lại nở nụ cười như thể trêu người khiêu khích.

Nàng đẹp quá đi mất! Quân Sơn thầm kêu lên trong dạ, hồn bỗng lơ lửng như bay giữa trời mây. Ánh mắt tròn có tia sáng long lanh đã thu rồi hồn chàng trai rừng núi.

Cánh cửa rào bật mở, Nguyên Minh bước ra đưa chàng trở về thực tại:

– Quân Sơn! Cậu đang thần thờ gì vậy?

Môi chàng khẽ nở nụ cười ngượng ngịu, rồi theo chân Nguyên Minh vào căn nhà có nuôi con chim sáo nhỏ.

– Thưa ông chủ, đây là anh bạn Quân Sơn mà tôi đã thưa cùng ông chủ!

– Thế à! Hân hạnh làm quen với anh!

Người đang chìa tay ra trước mặt chàng là một trung niên trạc chừng năm mươi tuổi. Thân hình dong dỏng cao, đeo kính trắng gọng vàng ra vẻ đạo mạo, phong lưu lắm.

– Dạ, hân hạnh!

Quân Sơn vụng về đưa đôi tay vạm vỡ của mình ra phía trước. Bàn tay của chàng chạm vào những chiếc nhẫn lớn lấp lánh kim cương của người đàn ông lạ.

– Anh ngồi ghế đi! Ông ta lịch sự đưa tay chỉ vào cái ghế salon sang trọng. Tôi là Robert buôn nổi tiếng ở Sài Gòn.

Người đàn ông giới thiệu, Quân Sơn thấy hoang mang. Hiểu được tâm trạng của chàng trai trẻ, ông cười một cách hiền hòa:

– Anh đừng lầy làm lạ, Nguyên Minh đưa anh đến đây để nhờ tôi giúp đỡ.

Vì anh ấy biết rằng tôi là một người hiện đang có nhiều thế lực ở đây. Lời nói của tôi có giá trị với chính phủ. Và hơn nữa, từ trước tới nay tôi luôn

luôn là người bình vực kẻ thế cô lực yếu.

Quân Sơn thở phào ra như trút được gánh nặng ngàn cân. Robert Cảnh lại nói tiếp:

– Nghe Minh kể chuyện của bạn đây mà tôi thương cảm vô cùng. Nếu bạn không từ chối thì chúng ta làm lễ ăn thề kết tình bè bạn với nhau. Sinh tử không rời, sẽ chia hoạn nạn.

Quân Sơn đáp ứng:

– Nhưng...

Robert Cảnh cười tươi, móc túi trao gói xì gà cho chàng cắt ngang:

– Bạn đừng lo ngại, tôi hứa sẽ giúp bạn tìm ra bọn cướp Cái Nanh Heo.

Quân Sơn tươi ngay nét mặt:

– Ô, nếu được vậy thì tốt biết bao nhiêu, nhưng tôi chỉ sợ phiền...

– Ấy, đừng nói vậy. Robert Cảnh mở nắp chai rượu vang đỏ của mình thông thả rót vào những cái ly thủy tinh có chân cao- Diệt trừ gian ác là nhiệm vụ chung mà! Nào, Nguyễn Minh, Quân Sơn, chúng ta cùng nâng ly chúc mừng cho cuộc gặp gỡ hôm nay.

Những cái ly được nâng lên, chạm khẽ vào nhau. Quân Sơn đưa mắt nhìn hai người bạn mới, tuy chưa từng uống loại rượu có màu đỏ như máu ấy bao giờ, nhưng chàng cũng chẳng ngại ngần kê ly lên môi uống cạn .

Một vị chát chạy nhanh vào cổ họng, một luồng hơi nóng bốc lên choáng váng cả mặt mày, nhưng cũng thật là thú vị.

– Quân Sơn, bạn cũng biết đấu võ chứ?

Robert Cảnh gác tréo chân lên cao dò hỏi, Quân Sơn trả lời một cách rụt rè:

– Dạ, em biết cũng thường thôi, một vài miếng để phòng thân.

Robert Cảnh gục gặc đầu:

– Hay lắm, tôi đề nghị thế này, từ nay chúng ta thành lập một nhóm “Tam Kiệt” cùng chung mục đích tìm ra đảng cướp Cái Nanh Heo.

Quân Sơn nhón nụ cười tươi, chìa tay ra phía trước, nói một cách tự tin:

– Nhất trí!

Ba bàn tay đập mạnh vào nhau. Cái môi mỏng dưới hàm ria con kiến của Cảnh mím một nụ cười khó hiểu. Nguyên Minh chợt đưa tay lên nhìn đồng hồ:

– Ấy chết, đến giờ tôi đến võ đường rồi, xin phép được kiếu lui.

Robert Canh đứng dậy bắt tay đưa tiễn:

– Bạn cứ tự nhiên, từ nay bạn cứ coi đây là nhà của bạn, gặp khó khăn gì cứ nói.

Quân Sơn cũng đứng dậy:

– Và tôi cũng phải trở về nhà kéo hai em nóng lòng mong đợi.

Robert Xanh quay lại nhưng không chìa tay:

– Tôi sẽ đưa bạn về tới tận nhà.

Rồi chẳng cần biết Quân Sơn có đồng ý hay không ông choàng tay lên vai thân mật dìu chàng ra cửa. Chiếc Pờ- rô nổ máy mà ỉ, tung khói mịt mù lao như một con ngựa chững.

Từ sau một bức rèm Bội Ngọc chạy nhanh ra cửa, nhìn theo bóng cha. Nàng lẩm bẩm một mình:

– Quân Sơn! Anh chàng ngớ ngẩn ấy tên là Quân Sơn... Đúng rồi...

– Bội Ngọc...

Một giọng nói âm âm vang lên rồi tấm màn the lay động khê khàng, Bội Ngọc quay lại kêu lên vui vẻ:

– Ô, mẹ! Mẹ làm con hết hồn.

Hải Yến nhìn con âu yếm:

– Bội Ngọc, hôm nay con không đi học sao mà còn đứng đó.

Bội Ngọc ngược nhìn chiếc đồng hồ treo tường rồi kêu lên hốt hoảng: - Ôi, trễ giờ rồi! Tất cả chỉ tại anh chàng Quân Sơn ngớ ngẩn này thôi. Hải Yến

thoáng giật mình:

– Bội Ngọc, con có bạn trai từ bao giờ vậy? Quân Sơn là ai?

Bội Ngọc mỉm cười, nàng đến ngồi vào lòng mẹ nói một cách thương yêu:

– Con có bạn trai bao giờ đâu! Quân Sơn là tên người bạn của cha con chứ bộ! Chiếc đầu nhỏ nghiêng nghiêng, nàng cười khúc khích - Mà mẹ biết sao hôn? Người bạn của cha hôm nay lạ lắm! Ngọc ghéch khù khờ trông dễ thương như một chú gấu con.

Hải Yến phì cười, bà hôn lên mái tóc thơm ngát của con.

– Con chỉ khéo nhận mọi thứ cho khác thường thôi. Bạn của ba con làm gì có cái vẻ ngốc nghếch đáng thương kia?

– Hông, con nói thật đó! Nàng ôm lấy cổ mẹ kêu lên phụng phịu:- Bởi anh ta có thái độ kỳ kỳ như vậy nên con mới chịu bỏ công theo dõi. Mất cả một buổi học chớ bộ mẹ tưởng à? A! nàng chột kêu lên:- Quên mất hôm nay con có một cuộc họp quan trọng vậy mà con lại quên mất đi chứ, con đi mẹ nhé! Nàng rời lòng mẹ, nhún nhảy bước chân vui như sáo. Ra đến cửa nàng còn quay lại “mì” gió mẹ một cái. Hải Yến gọi với theo con:

– Bội Ngọc, về sớm mẹ chờ cơm con nhé!

Nhưng nàng đã đi xa rồi chẳng kịp nghe lời bà nhắn nhủ. Hải Yến thở dài cúi nhìn những bông tử đinh hương khoe mình trong nắng sớm. Mười tám năm rồi bà sống chỉ vì con. Mối bà còn nở nụ cười đó chẳng qua là muốn cho đôi mắt của con long lanh không vương lệ buồn. Miệng còn nói được lời ngọt ngào, ân tình cùng hân chỉ vì tương lai tươi sáng của con. Ôi, Bội Ngọc! Con có biết? Bao đêm rồi mẹ cay đắng nằm trong tay hân chỉ vì con! Con là tất cả những gì mẹ hoài mong chờ đợi.

Khóe mắt chột rung rung, nơi sâu thẳm của tâm linh người mẹ. Bà đang nhớ đến một đứa con. Phải, một đứa con khác con khác nữa, mà bao đêm bà âm thầm để lệ rơi thấm tràn trên mặt gò. Con ơi! Con ở đâu? Sau cái đêm kinh

hoàng đó, con được ân nhân nào đem đi nuôi dưỡng? Hay giờ con đã nắm yên trong lòng thú dữ rừng xanh? Hải Yến rùng mình nhắm mắt bà không còn đủ can đảm để đợi chờ hy vọng. Xin hãy để vết thương lòng đóng kín miệng đau thương. Bao tháng, bao năm rồi bà cùng hấn mỗi mòn tìm kiếm, nhưng bóng con như tấm cá mịt mù.

Thôi vậy thì, bà tự an ủi lấy mình, bao nhiêu tình thương bà trọn dành cho Bội Ngọc. Con là tất cả những gì mẹ hoài mong đợi, và bà tin rằng Bội Ngọc sẽ không làm cho bà phải thất vọng buồn đau.

Quân Sơn đưa mắt dõi nhìn đầu trường một lượt rồi không nén được tiếng thở dài thoát ra từ cổ họng. Chàng chợt thèm quay trở về khu rừng yên tĩnh của mình. Nơi đó chàng được sống hồn nhiên, không phải căng đầu óc ra mà suy nghĩ.

Chàng lại thấy thương cho anh bạn mới quen. Vì cái gì mà Nguyên Minh phải đem thân mình làm trò vui cho thiên hạ? Chàng ta có vui sướng hả hê khi thấy một đối thủ bị hạ, hay ngấm ngấm buồn cho số phận kẻ làm thuê. Mới gia nhập xã hội văn minh mấy ngày. Quân Sơn đã cảm thấy khó thở bực bội lắm rồi. Chàng không hiểu gì cả! Với bộ óc của một kẻ sơn dân chàng không hiểu đất nước mình là thuộc địa của thực dân pháp, nên cứ ngẩn người ra nhìn những vị quan Tây chễm chệ ngồi trên những chiếc xe cho người dân bản xứ còng lưng ra kéo. Lòng thăm bất bình cho cảnh dùng người thay trâu ngựa.

Bọn cướp Cái Nanh Heo! Bọn chúng ở đâu? Liệu chúng có biết chàng từ vượn dậm núi rừng đến đây rửa hận? Võ sư Nam Long chết, tình cờ hay hữu ý mà bọn chúng lại đánh rơi con dao kỳ lạ đó gần nơi gây án? Giữa Sài Gòn mênh mông người nào cũng như người nào, làm sao chàng phân biệt được đâu là kẻ thù đâu là bạn?

Quân Sơn lại nhớ đến Robert Cảnh. Gã đàn ông đó gương mặt lạ lùng bí

hiếm. Đôi mắt sâu, sáng chứng tỏ người có nội công thâm hậu nhưng ẩn sau chiếc kính trắng, đôi mắt đó như chứa một điều gì gian xảo, một âm mưu gì đó sau nụ cười bí hiểm của ông ta. Lòng Quân Sơn cuộn lên nỗi lo lo, chàng sợ mình làm bạn với một người không đáng để mình làm bạn. Thế nhưng...
– Á, bố người ta cướp... cướp, cứu tôi với!

Một tiếng thét thất thanh vang lên giữa khu đấu trường rộng vắng, Quân Sơn ngẩng đầu lên. Chàng bàng hoàng nhận ra người bị nạn là một cô gái nhỏ có mái tóc ngắn ngang vai. Nàng đang bị ba tên côn đồ đuổi tới.

Không cần phải nghĩ ngợi xa vời, Quân Sơn gầm lên một tiếng như hổ đói, thân người chàng như bay bổng trên không, hai chân thẳng về phía trước. Trước khi đặt chân xuống đất chàng đã kịp cho hai tên côn đồ biết thế nào “Long Phụng Cước”. Cả hai đồng rống lên một tiếng dài đau đớn, té nhào lăn lộn trên mặt cỏ.

Tên thứ ba nhìn sững chàng như không tin vào điều mình vừa thấy. Mãi tới khi chàng lừ lừ tiến tới. Hắn mới giật mình rút nhị côn khúc ra, quay vùn vụt. Khắp người như được phủ kín bởi một làn hào quang màu sáng bạc.
Bốp!

Quân Sơn né đầu tránh thoát khỏi một đòn vào giữa trán. Cánh tay đưa lên trong chớp mắt, khúc nhị côn đã nằm gọn giữa nách chàng một cách nhẹ nhàng. Dùng hai tay nắm hai đầu nhị khúc, Quân Sơn bứt rời chúng ra như người ta bứt một cọng chỉ mực. Cả đấu trường như hoa mắt sững sờ trước một vị thần sức mạnh. Ba tên côn đồ hồn phi phách tán không còn nhớ đến chuyện trả thù, vội linh ngay vào giữa đám đông trốn mất.

– Cô, cô có làm sao không?

Chàng đưa tay gỡ đầu hỏi một cách ngượng ngịu. Bội Ngọc sau giây phút sững sờ, chớp vội đôi mắt đẹp mỉm cười duyên dáng:

– Thật không ngờ anh là một người có võ nghệ cao cường như vậy. Ồn

này...

Quân Sơn đỏ mặt nghe nàng nói lời ân nghĩa, chàng lúng túng đưa tay ngắt lời nàng:

– Cô đừng... Cô đừng nói vậy! Người ta nhìn tôi kìa cô có thấy không?

Bội Ngọc đưa mắt nhìn quanh. Nàng biết mình đã phạm sai lầm khi muốn thử tài chàng trai ngớ ngẩn. Chẳng mấy chốc tên chàng sẽ thật là nguy hiểm! Nàng trách mình tại sao quá trẻ con đã đưa chàng vào thế có nhiều người muốn hại.

– Cô, cô làm sao vậy? Quân Sơn kêu lên lo sợ: - Cô giận tôi à? - Không! Bội Ngọc chột tỉnh, hàm răng ngọc cắn nhẹ bờ môi - Tôi không giận anh đâu, có gì mà giận kìa chứ? Tôi chỉ muốn mời anh đi nơi khác để nói chuyện thôi!

Quân Sơn ngơ ngác:

– Sao lại là nơi khác mà không là nơi này?

Bội Ngọc cười khúc khích:

– Vì nơi này có nhiều người quá anh ngốc à!

Quân Sơn cũng cười theo rồi ngần ngừ nói:

– Nhưng... Tôi cần phải chờ Nguyên Minh.

Bàn tay nàng cuộn sợi tóc mềm:

– Để tôi nhờ họ nói lại với Nguyên Minh là anh về trước nhé!

Quân Sơn lắc đầu từ chối, nhưng bất gặp tia mắt nàng quá thiết tha chờ đợi, chàng không nỡ chối từ, đành thở dài nói cho nàng vui bụng:

– Xin nghe lời cô dạy!

– Hay lắm! Anh chờ tôi một tí nha.

Nàng nhảy lên vui vẻ rồi chạy đi như kẻ vừa bắt được vàng.

Lạ lùng thật! Quân Sơn thấy đầu óc rối mù, lòng lơ lơ lửng lửng trước cuộc tao ngộ lạ lùng. Chàng cứ ngỡ mình gặp lại nàng là một chuyện tình cờ, chứ làm sao chàng biết chính nàng là tác giả và là diễn viên chính trong vở kịch

kia để kiểm tra võ nghệ của chàng!

– Xong rồi! Nàng hiện ra vui vẻ, nắm lấy tay chàng bước đi một cách tự nhiên. Bây giờ mình đi đâu hử anh?

Quân Sơn lúng túng khi nghe mùi nước hoa thơm lừng từ tóc nàng thoảng bay ra:

– Tôi, tôi không biết nữa!

– Vậy thì em sẽ đưa anh đến chỗ này hay lắm.

Nàng mỉm cười bí mật rồi đưa tay vẫy một chiếc xe song mã.

– Đến Đại Thế Giới.

Người xà ích vui vẻ mở cánh cửa kính, Bội Ngọc đẩy Quân Sơn:

– Lên đi anh!

Chàng ngơ ngác nhìn quanh rồi nhún chân nhảy ngồi gọn gàng trong lòng xe. Bội Ngọc mỉm cười vén áo dịu dàng bước lên ngồi cạnh bên chàng.

Cánh cửa đóng lại, người xà ích ra roi cho ngựa chạy nhanh. Hai hàng cây bên đường thì nhau chạy ngược trở về sau. Quân Sơn bỗng hỏi một câu ngờ ngẩn:

– Cô, cô nói gì đi!

Bội Ngọc cười lém lỉnh:

– Nói gì là nói gì?

Quân Sơn cười ngượng nghịu:

– Nói gì mà chẳng được, tôi thích nghe cô nói lắm.

Vẻ mặt chàng thành thật đến nỗi Bội Ngọc không nỡ nói đùa:

– Anh tên là Quân Sơn có phải không?

Chàng lộ vẻ kinh ngạc:

– Đúng rồi, làm sao cô biết vậy?

– Có gì đâu, cái tên của anh nó hiện ngời ngời lên ánh mắt kia kìa. Nàng lại không bỏ được thói quen trêu chọc và chàng thì vẫn cứ tin người.

– Thật vậy ư?

Chiếc xe ngựa đột nhiên chao đảo, Bội Ngọc không kềm được té nhào vào lòng chàng.

– Ấy! Quân Sơn vội đưa tay ra đỡ nhẹ nhàng - Cô không sao chứ?

– Không!

Nàng trả lời phụng phịu:

– Anh là một người vô tình nhất thế gian.

– Kia, sao cô lại nói vậy?

Quân Sơn kêu lên hốt hoảng, chiếc môi nàng lại trêu:

– Ai bảo anh không thèm hỏi tên tôi.

Đôi mày Quân Sơn nhíu lại:

– Hỏi để làm gì?

Đang sùng mà nàng cũng phải cười lên:

– Để gọi chớ chi? Hồng lẽ anh cứ gọi tôi bằng cô suốt cuộc đời sao?

Quân Sơn chớp mắt ngó sững nàng:

– Tôi... Mà bộ tôi với cô đi chung với nhau trọn đời hay sao mà cô nói vậy?

Gương mặt đẹp bỗng tối sầm lại, Bội Ngọc kêu lên hờn dỗi:

– Thì ra là thế! Dừng xe... Dừng xe lại mau.

Nàng vùng la lớn đột ngột, người xà ích dừng xe quay đầu lại hỏi ngọc nhiên:

– Cô nói gì?

Một tờ năm cắc được nhét vội vàng vào người đánh xe, nàng mở cửa kiếng vùng vằng bước xuống. Quân Sơn hốt hoảng chạy theo nàng:

– Kia cô! Cô làm sao vậy? Tôi chịu hỏi tên của cô rồi, cô tên gì vậy?

Bội Ngọc không thềm nhìn lại rồi bước xuống xăm xăm vào rừng cây trước mặt, Quân Sơn vội vàng tăng tốc độ đuổi theo, mồm kêu rồi rít:

– Cô ơi! Dừng lại, tôi, tôi...

Vút!

Một luồng gió lạ rơi nhanh xuống đầu chàng, Quân Sơn hụp đầu né tránh nhưng muộn rồi, toàn thân chàng đã bị một tấm vải đen buộc cứng, chàng hốt hoảng kêu lên:

– Cô, cô ơi! Cái gì vậy?

Đang hờn hỗi bỏ đi, Bội Ngọc chợt nghe tiếng chàng là lạ, nàng quay đầu trở lại kinh hoàng khi nhận ra trước mặt mình là bốn bóng đen kỳ lạ, bịt kín cả mặt mày chỉ chừa lại đôi mắt sáng, nàng cất giọng run run:

– Các người là ai? Sao lại bắt anh ấy?

Quân Sơn vùng vẫy trong lớp vải lưng phùng:

– Cô đừng lo cho tôi, chạy đi!

– Không! Nàng trả lời buống bình: - Các người thả anh ấy ra mau, nếu không muốn bị Robert Cảnh hỏi thăm sức khỏe.

Cả bốn tên đồng loạt đưa mắt nhìn nhau, cái tên Robert Cảnh có làm cho họ chùn tay, nhưng lệnh của đại ca còn đáng sợ hơn nhiều. Một tên cất tiếng ồm ồm:

– Cô bé kia đừng rung cây mà nhát khí. Robert Cảnh đến đây ta sẽ cho hắn nhận được đầu cô bé đó!

Bội Ngọc nghe thế liền lui ra sau một bước, đôi mắt đẹp đảo nhanh như tìm đường tẩu thoát. Rồi không hiểu sao nàng lại chân chừ hỏi chúng:

– Các người cần gì? Tại sao lại bắt người thanh niên đó?

– Muốn biết thì về gặp đại ca ta.

Nói xong hắn thắt chặt sợi dây quấn quanh Quân Sơn đẩy chàng tiến nhanh về phía trước. Bội Ngọc cũng bước theo một cách không rời.

– Khoan đã! Một tên rút từ trong người ra giải khăn bịt màu xanh. Muốn đến gặp đại ca ta, nàng phải chịu khó bịt kín đôi mắt lại.

– Không.

Quân Sơn lại vùng vẫy trong lớp vải lòng phùng. - Cô đi đi, đừng theo tôi, tôi về được mà!

– Được rồi! Tôi đồng ý! Giọng nàng vang lên không chút gì sợ sệt.

Chiếc khăn bịt ngang đôi mắt nàng, đoàn người mỗi lúc một tiến sâu hơn vào khu rừng đêm rậm rạp.

THẤY Tiểu Lan ngồi đứng không yên nháp nhóm bên khung cửa. Phi Loan không nén được nỗi chờ mong. Nàng đến gần Tiểu Lan ấn cô em nhỏ ngồi xuống ghế:

– Tiểu Lan! Rồi anh Sơn sẽ về ngay mà. Em đừng làm cho chị thêm bối rối. Tiểu Lan sụt sịt khóc:

– Mặt trời đi ngủ đã lâu rồi mà anh Sơn cũng chẳng chịu về. Chị ơi, sao em nghi anh bị tai nạn gì quá.

Phi Loan thoáng giật mình, rồi mỉm cười trấn an em ngay:

– Không có đâu, em đừng nghĩ bậy, có anh Nguyễn Minh đi cùng với anh nữa mà.

Tiểu Lan không trả lời, nàng đứng dậy đến bên cửa sổ gục đầu thầm khóc.

Phi Loan nhìn em lòng cảm thấy băng khuâng. Linh tính như báo với nàng Quân Sơn đã gặp chuyện không lành. Nàng chột muốn chạy đi tìm Nguyễn Minh để hỏi nhưng Phi Loan thở dài nàng không thể bỏ mình Tiểu Lan với nỗi hoang mang lo sợ.

– Tiểu Lan lại đây. Một ý nghĩ thoáng qua óc Phi Loan, nàng đưa tay vẫy Tiểu Lan - Lại đây chị có chuyện này nói với em hay lắm!

Tiểu Lan rời khung cửa, đưa tay chạm nước mắt giọng âu lo.

– Chị đã biết anh Quân Sơn ở đâu rồi phải không?

Phi Loan gật đầu, kéo tay Tiểu Lan ngồi xuống trước mặt mình:

– Em ngồi xuống đây rồi chị kể em nghe, em có nhìn thấy gì kia không?

Theo tay chỉ của Phi Loan, Tiểu Lan nhìn thấy một miếng mảnh chai đang

bay lơ lửng giữa không trung. Nàng há hốc miệng ngạc nhiên, mắt không rời cái Mảnh chai phản chiếu dưới ánh đèn lấp lánh, Phi Loan vẫn nói đều đều.

– Tiểu Lan, em phải nghe lời chị, phải tin là Quân Sơn sẽ trở về bình yên và bây giờ em hãy ngủ đi.

– Ngủ? Ngủ ở đâu?

Tiểu Lan lặp lại một cách máy móc. Giọng Phi Loan không đổi:

– Em hãy trở về phòng mình nằm xuống và ngủ ngay. Chừng nào Quân Sơn về chị sẽ kêu em thức dậy.

– Vâng.

Tiểu Lan đứng dậy bước về phòng mình bằng những bước chân chao đảo. Phi Loan vẫn ngồi yên, nàng không cần phải đi theo kiểm soát, vì nàng tin vào thuật thôi miên của mình. Không một ai có thể chống lại ý muốn của nàng. Đó chính là sức mạnh vạn năng mà thầy mo C.Ho đã phát hiện khi con gái mình lên sáu tuổi. Lần ấy, một cách vô tình nàng đã thôi miên một con cọp dữ để nó trở thành một con thỏ ngoan hiền.

Mười mấy năm qua, sự kỳ diệu của đôi mắt xanh không ngừng được thầy mo C.Ho gia tăng dạy dỗ. Để giờ đây mỗi lần đôi mắt đó rực sáng là có kẻ phải cúi đầu phục tùng mệnh lệnh.

Nhẹ gót trở lên lầu đắp một mảnh chăn lên người cô em yếu đuối, cài cửa phòng cẩn thận, Phi Loan nhất định đi tìm kiếm Quân Sơn.

Nhưng vừa đặt chân xuống phòng khách nàng đã nghe chuông cửa vang inh ỏi. Quân Sơn đã về bước chân nàng vội vã vấp vào ngạch cửa. Song kẻ đang đứng trước mặt nàng chỉ là một Nguyên Minh đẹp trai, phong nhã.

Đôi mắt nàng chợt chuyển mình xanh rực làm chàng trai trẻ phải bàng hoàng lúng túng. Lần thứ ba rồi mà chàng vẫn thấy mình sờ sợ cô gái đẹp tuyệt vời kia.

– Cô à! Cô làm ơn cho tôi vào gặp Quân Sơn...

– Đôi mắt xanh ánh lên kinh ngạc, hải hùng với anh từ sáng tới giờ vẫn chưa về mà!

Chàng giật mình sững sốt:

– Cô nói sao? Quân Sơn vẫn chưa về lạ lùng chưa?

Đến bây giờ nàng mới nhớ mình đứng án ngay cánh cửa chưa mời khách vào nhà.

– Anh vào nhà không? Tại sao hai người đi chung mà anh tôi ở đâu anh không biết?

Nguyên minh đưa tay vỗ trán:

– Sáng nay tôi đưa Quân Sơn tới đấu trường chơi xem tôi tập luyện. Giữa lúc tôi đang đấu võ say mê, thì anh cho người tới bảo tôi rằng mình đi với Bội Ngọc một tí sẽ về ngay!

– Bội Ngọc...

Nàng kêu lên ngạc nhiên, chàng gật đầu nói tiếp:

– Phải, và chính mắt tôi cũng trông thấy Quân Sơn và người con gái ấy bước lên xe song mã. Tưởng hai người sẽ về trong chốc lát nên tôi nóng lòng chờ đợi. Nhưng chờ mãi đến tối mịt, chẳng thấy tăm hơi. Tôi giận quá toan đến đây để trách Quân Sơn, có ngờ đâu là anh ấy cũng chưa về.

Phi Loan cắn môi lo lắng:

– Vậy thì người con gái ấy đưa anh của tôi đi đâu? Anh không vào nhà à?

Đôi mắt Nguyên Minh chợt sáng:

– A, phải rồi! Tôi thử đến nhà Bội Ngọc tìm may ra...

Phi Loan gật đầu tán đồng ý kiến:

– Đúng rồi, nhưng anh cho tôi cùng đi với nhé!

Nguyên Minh ngần ngừ giây phút rồi gật đầu chờ nàng chạy đi khóa cửa.

– Rồi, tôi đã xong rồi, chúng ta đi thôi!

Nguyên Minh lúng túng:

– Tôi chở cô đi nhé!

Nàng sượng người lại nhìn chiếc xe đèn vòng mới bóng của chàng. Môi thoáng nở nụ cười rồi lặng lẽ leo lên ngồi cho chàng đạp đi nhanh. Phía sau lưng hai người, ba bóng đen vừa nhẹ nhàng đáp xuống.

Hải Yến e dè đưa mắt nhìn Robert Cảnh dặm những bước chân bực bội xuống nền nhà. Tiếng giày đinh vang lên cồm cộp đều đều như nhịp đập của những trái tim lo lắng.

– Hừ! Một lúc sau không nén được Robert Cảnh cất giọng ồm ồm- Tôi đã nói với bà bao nhiêu lần rồi, tại sao bà không nghe lời tôi chứ?

Hải Yến thở ra không nói. Trong câu chuyện này lỗi hoàn toàn thuộc về bà. Giọng ông vang lên bực tức:

– Con gái lớn rồi mà bà cứ nuông chiều cho đi chơi như vậy. Bà có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Để trả lời bà, chiếc đồng hồ quả lắc thong thả đánh lên mười một tiếng trầm buồn. Bà cất tiếng nhẹ nhàng:

– Có lẽ bây giờ nó đang dự dạ tiệc ở nhà một đứa bạn nào đó!

Robert Cảnh quay phắt lại:

– Tại sao nó không gọi điện thoại về như thường khi chứ! Nó phải biết nỗi nóng ruột của tôi với bà chứ?

Bà lại thở ra, Bội Ngọc! Tại sao hôm nay con lại làm cho mẹ phải lo lắng u buồn? Có bao giờ con la cà lêu lổng như thế này đâu? Con phải biết con là tất cả những gì mà mẹ chờ mong hoài vọng.

– Mười tám năm trước bà phạm một sai lầm chưa đủ sao mà bây giờ bà lại.

Robert Cảnh cất lời gay gắt, Hải Yến nhắm mắt xua tay, tim đau nhói nơi lồng ngực. Kỷ niệm tràn về làm mắt bà choáng váng, Robert Cảnh nhìn thấy sự biến đổi nơi mặt vợ, ông vội vàng rót một cốc nước kê môi cho bà uống giọng dịu dàng:

– Hải Yến, tôi không cố ý, nhưng... tôi quá lo cho Bội Ngọc...

Bà uống cạn ly nước, lệ trào hoen má rung rung:

– Thế sao ông còn đứng đó? Ông không đi tìm nó về đây?

Ông đặt trả nước lên bàn:

– Tôi đã cho cảnh sát hay, họ đang đi tìm nó trong các nhà thương.

Trời ơi! Bà nhắm mắt hỡi hừng, hình ảnh Bội Ngọc nằm sóng soài trên vũng máu đã làm bà nghe tay chân rã rời.

– Hải Yến, bình tĩnh lại đi em!

Robert Cảnh nắm lấy tay bà như truyền thêm sức mạnh. Bà mở mắt nhìn ông như thể cảm ơn. Mười tám năm dài, chỉ có phút giây này bà cảm thấy lòng không ghét kẻ đang ngồi trước mặt mình.

Reng.. Reng.. Reng..

Tiếng chuông cửa, bà và ông nhìn nhau vui sướng, chờ nghe một tiếng một tiếng òa vui vẻ của con thơ. Nhưng trước mắt họ là một thực tế phũ phàng.

Nguyễn Minh và một cô gái lạ... Nguyễn Minh vào đề ngay:

– Anh Cảnh, Bội Ngọc đã về chưa?

Hải Yến vùng lên hấp tấp hỏi:

– Cậu có gặp con gái của tôi?

– Kia bà! Robert Cảnh đã lấy lại được vé đĩnh đạc thường ngày- Bà hãy vào trong nghỉ đi, chuyện để tôi liệu định.

Hải Yến gật đầu rồi chậm chạp bước đi. Phi Loan cảm thấy thương hại cho người đàn bà tuy đã già nhưng vẫn còn rất đẹp kia.

– Ngồi đi Nguyễn Minh! Robert Cảnh cất lời vồn vã:- Cô gái này hẳn là người yêu của bạn?

Nguyễn Minh nhảy nhồm lên như đĩa phải vôi, nhìn mặt chàng đỏ lên, Phi Loan không nén được nụ cười thương hại.

– Dạ, chú đừng nói vậy tội nghiệp anh! Cháu là em của Quân Sơn.

– Ô, thế thì mình xin lỗi nhé! Còn cô em đây đừng gọi tôi bằng chú như vậy. Cứ gọi bằng anh như Nguyên Minh, như Quân Sơn thôi!

– Dạ!

Phi Loan cúi đầu nén một nụ cười và tránh cho ông không nhìn thấy tia mắt xanh rục của mình.

Ông cố lấy giọng thản nhiên:

– Bội Ngọc chưa về! Nhưng cậu quen với con gái tôi từ bao giờ? Tìm kiếm nó vào giờ này ắt là có việc quan trọng.

Nguyên Minh nuốt nước bọt nói nhanh:

– Dạ, em không quen với tiểu thư nhưng hồi sáng này cô ấy đến trường đầu rú Quân Sơn đi dạo. Đến giờ này vẫn chưa thấy bóng Quân Sơn về, em tưởng tiểu thư về rồi nên...

Đôi mắt Ribert Cảnh chớp nhanh rồi cố gắng... Nhưng vẫn không giấu được vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt. Nhưng chỉ một thoáng thôi, ông lấy lại vẻ bình thường:

– Chỉ có vậy mà anh bạn và cô em đây lo lắng đến cuồng cuồng à?

Phi Loan kêu lên vui mừng:

– Ô! Như vậy có nghĩa là chú đã biết anh cháu và chị Bội Ngọc ở đâu rồi?

Robert Cảnh nở nụ cười ngượng ngịu:

– Không, hiện tại thì chú chưa biết, nhưng chú chắc là không có gì nguy hiểm đâu. Cháu đừng lo, chú có nhiều vườn lắm. Có lẽ Bội Ngọc đã đưa Quân Sơn về đó chơi rồi.

Nguyên Minh thở ra:

– Vậy mà cháu cứ lo cho bạn gặp chuyện không lành.

Đôi mày Robert Cảnh nhú lại rồi giãn ra nhanh. Cũng phải thôi! Ông không thể bắt mọi người gọi mình là anh như ý muốn, dù sao ông cũng già rồi!

– Thôi, cậu và cô đây cứ về nhà nghỉ đi, có lẽ sáng mai Quân Sơn sẽ về thôi

mà!

– Vậy, thưa chú cháu về.

Phi Loan và Nguyên Minh khuất hẳn sau cánh cửa tử lâu mà Robert Cảnh vẫn chưa hết nỗi bàng hoàng. Mãi đến khi Hải Yến bước ra hỏi ông mới giục mình sức tỉnh:

– À, bà cứ vào trong nghỉ đi, sáng mai là con Ngọc về mà!

Bà vẫn không an tâm:

– Sao ông biết con Ngọc có đưa anh chàng Quân Sơn nào đó về thăm vườn của mình? Mà liệu anh chàng đó có đáng tin cậy không? Mới gặp người ta mà đã dất về nhà ở đêm rồi.

Robert Cảnh gất nhẹ:

– Tôi đã bảo không sao rồi! Tại sao bà cứ lải nhải bên tai tôi hoài vậy? Đi ngủ đi!

Hải Yến không dám cãi, bà lặng lẽ đi vào nhà trong thắp một nén nhang lên bàn Phật lâm râm cầu nguyện.

Còn lại một mình trong căn phòng trống. Robert Cảnh lỏng lộn như con sư tử bị thương, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, ông gọi máy bộ đàm:

– Lục Lâm lên gấp! Có chuyện.

Có tiếng chân lạo xạo ngoài cửa kính rồi sáu tên côn đồ mặt mày hung dữ đầy những vết sẹo dọc ngang chằng chịt hiện ra, vòng tay xung kính:

– Lục Lâm ra mắt đại ca!

Ông búng vèo mẩu xì gà xuống chân:

– Tụi bây cho đàn em đi lùng xem băng nào cả gan dám chạm đến oai hùng bắt cóc tiểu thư Bội Ngọc? Tao nghi tụi thằng Hồ Văn, nếu không thì cũng băng thằng Hoàng Long!

– Tuân lệnh.

Sáu gã côn đồ vòng tay rồi lặng lẽ băng mình vào bóng đêm, mỗi tên đi một

hương âm thầm như một bóng ma.

Điều thuốc đã mời lên chưa kịp hút, không hiểu sao Robert Cảnh lại dí tất dưới chân, giọng ông vang lên như đe dọa:

– Hừ! Muốn phỏng tay trên của Robert Cảnh này à? Không dễ đâu, bàn tay này sẽ bóp nát tụi bây tan thành cám.

Rắc... rắc...

Chiếc ly thủy tinh trên bàn bị ông bóp nát. Những mảnh vỡ rơi xuống đất tạo thành những âm thanh leng keng rộn người. Ông đưa bàn tay mình lên cao cất giọng cười vang sảng sặc...

Phải thật khuya Nguyên Minh mới đưa Phi Loan về đến nhà. Dừng chiếc xe sát vào tường, chàng đưa nàng đến tận cùng dãy cầu thang. Phi Loan mở cửa xong quay lại nhìn chàng cười vui vẻ:

– Thôi, làm phiền anh bao nhiêu đó cũng đủ rồi. Tôi xin được cảm ơn anh.

Nguyên Minh đỏ mặt nói lí nhí mấy lời trong cổ họng rồi lặng lẽ quay lưng.

Được vài bậc thang chàng bỗng dừng quay đầu nhìn lại, thấy nàng chưa khép cửa còn đứng đó nhìn theo, chàng quay trở lên nhìn nàng âu yếm nói:

– Phi Loan, tôi muốn hỏi cô một điều.

Nàng mỉm cười rạng rỡ, chưa bao giờ chàng thấy nàng đẹp bằng phút giây này:

– Anh muốn hỏi gì?

Chàng ngập ngừng giây lát rồi hỏi nhanh:

– Có phải hôm đó cô đã cứu tôi thoát khỏi chất độc bí truyền mà các bác sĩ đã bó tay?

Nàng thành thật lắc đầu:

– Không phải! Hôm ấy Tiểu Lan đã cứu anh chứ không phải tôi.

Chàng bám lấy hy vọng cuối cùng:

– Thế thì hôm tôi nhận vòng hoa vô địch chính cô đã tung ám khí cứu tôi?

Một lần nữa nàng làm chàng thất vọng:

– Không, tôi không có tài sử dụng ám khí. Lần đó chính Quân Sơn đã cứu anh.

Chàng lộ vẻ không vui:

– Thế à! Xin cảm ơn cô tôi về nhá.

Nói xong chàng quay lưng bỏ đi một mạch, không hay sau lưng mình Phi

Loan vẫn đắm đuối nhìn theo, lòng nàng sơn nữ trĩu nặng mối tơ tình:

Nhuyên Minh, anh thật vô tình không chịu nhớ đôi mắt âm thầm tiếp thêm sức mạnh để anh đủ sức chiến thắng giữa đấu trường.

Đêm đã khuya lắm rồi, nàng đưa mắt nhìn những ngôi sao âm thầm nhấp nháy. Gió đêm lồng thổi, trên ban - Con nàng thả hồn nhớ về núi thẳm, rừng xanh. Nơi thời thơ ấu. Nàng nhớ đến những ánh lửa lập lòe khi cha mình làm phép cầu Giàng, với đôi tay điêu luyện ông múa may hát những câu quái lạ, và những đôi mắt ngây dại tôn thờ sung kính của đám sơn dân.

Một con trăng đã qua rồi. Quân Sơn vẫn chưa tìm được tung tích bọn cướp Cái Nanh Heo. Giàng ơi! Như vậy thì bao giờ mối thù của cha mới trả được đây? Nàng lại nhớ đến Quân Sơn với nỗi nghi ngờ mỗi lúc một tăng. Chàng đi đâu với cô gái lạ có tên Bội Ngọc? Còn cha người con gái đó, nàng nhớ đến gương mặt choắt, lạnh lùng của Robert Cảnh. Một cảm giác bồn chồn chột đến. Con người ông ta toát ra vẻ gì là lạ như có ma lực vô tình sai khiến kẻ chung quanh. Liệu ông có phải là con người chuyên bênh vực kẻ thế cô như lời Nguyên Minh nói? Sao nàng cảm thấy không an tâm khi nhìn thấy bộ ria con kiến của ông ta trên mép miệng.

Thế nhưng, đó chỉ là một cảm giác chưa hẳn là sự thật. Một cơn gió thổi qua, Phi Loan chợt nghe lạnh lạnh, nàng bước vào trong bật đèn, khóa cửa, rồi trở về phòng toan tìm giấc ngủ.

À! Phi Loan kêu lên chợt nhớ mình chưa giải thôi miên cho Tiểu Lan, nghe

tin Quân Sơn yên lành con bé sẽ nhảy cẫng lên và hát cho coi. Nàng mỉm cười đặt tay vào nắm cửa.

Nhưng, Phi Loan chợt sững người, chặn ngực cổ không thét lên thành tiếng to kinh hãi. Tiểu Lan đã biến mất.

Con bé tỉnh dậy không thấy mình rồi bỏ đi kiếm ư? Nàng tự hỏi lòng rồi cũng tự gạt phắt đi ngay! Không thể được, nàng chưa có giải thôi miên thì Tiểu Lan không thể thức dậy mà đi được. Thế thì con bé đi đâu? Mồ hôi toát ra lạnh ngắt. Nàng lục tung cả nhà lên tìm kiếm, mong tìm ra câu trả lời bí ẩn.

Sau một hồi tìm kiếm, Phi Loan thả mình ngồi phịch xuống salon tuyệt vọng. Hung thủ thật khéo không để lại một dấu vết gì. Bây giờ thì nàng đã có thể nói một trăm phần trăm Tiểu Lan bị người bắt cóc. Vì ngoài việc đó ra không còn một lý do gì khác để Tiểu Lan biến mất khỏi căn nhà này nữa! Thế nhưng ai bắt? Và bắt để làm gì? Đó là câu hỏi mà nàng phải trả lời trước Quân Sơn khi chàng trở lại. Chàng sẽ trách nàng bỏ mặc Tiểu Lan. Trời ơi nếu Tiểu Lan có mệnh hệ nào Quân Sơn sẽ không tha cho nàng! Phải làm cách nào đây? Lòng dạ rối bời, nàng băng mình vào đêm tối. Tìm cái gì đây? Khi bốn bên tối đen như mực? Đôi mắt nàng chợt lóe lên tia hy vọng mỏng manh:

Phải rồi! Nàng phải đến nhờ Nguyên Minh giúp đỡ. Nhà chàng kia rồi, chàng là người bạn láng giềng, tối lửa tắt đèn của nàng mà!

Bàn tay nàng đập mạnh vào cửa sắt, lũ chó trong nhà cất tiếng sủa vang rền, rồi một cái đầu ngó ra nhìn nàng ngơ ngác:

– Cô kia, nửa đêm đập cửa làm gì?

Nàng nói trong hơi thở gấp. Tiếng nghẹn ngào như người đang khóc:

– Làm ơn cho tôi gặp Nguyên Minh!

Tiếng ổ khóa va va vào nhau lách cách, cánh cửa mở ra vội vã, tiếng người

con gái như thúc giục:

– Mời cô vào nhà cho.

Phi Loan vừa bước vào cánh cửa đóng sập lại ở sau lưng, người con gái đưa nàng vào một căn phòng sang trọng:

– Cô ngồi chờ một tí...

Rồi vội bỏ đi ngay, Phi Loan ngơ ngàng đưa mắt nhìn quanh. Đây là nhà chàng võ sĩ kia sao? Thật không ngờ chàng giàu có đến bậc này.

Nguyên Minh hiện ra ở cửa. Trông thấy nàng chàng kêu lên mừng rỡ, thắt vội sợi dây lưng quần ngang bụng của chiếc áo Kimono Nhật Bản.

– Ô! Là cô ư? Quân Sơn đã về rồi sao?

Trong chiếc áo ngủ, trông chàng trẻ trung và quyến rũ, nhưng Phi Loan không dám nghĩ ngợi điều chi. Nàng nói ngay mục đích của mình:

– Không phải, tôi đến để nhờ anh giúp cho một việc.

Nhuyên Minh sốt sắng:

– Xin cô cứ nói.

Nàng buông một tiếng thở dài:

– Tiểu Lan đã bị bắt cóc mất rồi!

Chàng như bật người ra khỏi ghế:

– Hà? Cô nói gì? Làm gì có cái chuyện lạ lùng kia chứ?

Phi Loan gật đầu chậm rãi nói:

– Vậy mà có đó! Người ta đã bắt cóc Tiểu Lan khi tôi và anh đến nhà Robert Cảnh hỏi thăm tông tích của Quân Sơn. Bọn người đó lại lấy đi tất cả các hành lý mà chúng tôi mang theo.

– Hừ!

Nguyên Minh thở hắt ra, mặt lộ vẻ đăm chiêu khó nghĩ. Phi Loan cất giọng khẩn thiết:

– Tôi hoang mang quá! Anh định xem có cách nào giúp được tôi không?

Chàng cầm lấy chiếc ly trên tay xoay tròn một lúc lâu rồi cất giọng trầm trầm:

– Giúp cô dĩ nhiên là tôi phải giúp rồi. Nhưng tôi chưa biết mình phải bắt đầu từ đâu cả. Tất cả mọi chuyện bắt đầu phức tạp rồi đấy.

Phi Loan gục đầu vào lòng bàn tay ân hận nói:

– Tất cả cũng tại tôi mà thôi! Nếu tôi ở nhà với Tiểu Lan thì đâu đến nỗi...

Nguyễn Minh hơi mỉm miệng cười:

– Chuyên đã xảy ra rồi, có dằn vặt cũng chẳng sáng suốt hơn đâu. Có khi bọn chúng bắt cô đi rồi thì phải.

Phi Loan không trả lời Nguyễn Minh, chàng chưa biết hết khả năng của nàng đâu.

Chàng chợt cất lời:

– Tôi có ý thế này, trông cô có vẻ mệt đấy! Hãy ở lại đây tôi sẽ bảo cô sen dọn phòng cho cô nghỉ. Còn việc Tiểu Lan sáng tính sau.

Nàng kêu lên nôn nóng:

– Không được, chậm một giây là nguy hiểm một giây. Anh không biết Tiểu Lan đã bị... Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Nguyễn Minh ngạc nhiên:

– Tiểu Lan đã bị gì?

Nàng nói lảng sang chuyện khác:

– Không, anh cô gắng giùm cho, tôi không còn biết phải làm gì nữa bây giờ.

Nguyễn Minh gật đầu an ủi:

– Cô ngủ đi, tôi hứa sẽ tìm ra Tiểu Lan mà.

Chàng đưa tay nhấn mạnh một cái nút trên bàn. Cô gái ban nãy lại hiện ra:

– Cô đưa cô này về phòng nghỉ giùm tôi.

Cô gái bước lại gần Phi Loan dịu dàng nói:

– Mời cô theo tôi.

Phi Loan đành phải theo chân cô gái bước đi, trước khi trao lại cho chàng tia nhìn như gởi gắm.

Đợi cho bóng hai người con gái khuất hẳn. Nguyên Minh đứng bật dậy ngay nhanh nhẹn như một đầu dây nhỏ nằm khiêm nhường xuống đất không qua lối cầu thang.

Buông tay cho sợi dây rút ngược trở lên, chàng nhẹ nhàng bước ra giữa khu vườn xanh um cây lá. Dưới ánh trăng mờ bóng chàng thoát ẩn thoát hiện như bóng ma.

– Cú...Cú...

Hai tiếng cú ngân dài trong đêm vắng. Lập tức trên những cây cao rậm lá, một trận gió xạc xào làm như rung động lá cây, rồi những bóng đen nhẹ nhàng rơi xuống đất vình tay cung kính:

– Hoàng Long xuất động!

Trong một bụi rậm, tiếng Nguyên Minh vang lên lạ lẫm:

– Hoàng Long nhận lệnh, mau tìm cho ra tông tích của một cô gái nhỏ tên gọi Tiểu Lan vừa mất tích khoảng mười giờ đêm nay. mục tiêu có thể: Hồ Vằn, Anh Đào, Bạch Long, Hắc Mã. Nơi nhận lệnh: 44082.

Mười hai thanh niên vận y phục vàng lấp lánh trước ngực huy hiệu đầu rồng vòng tay cung kính:

– Hoàng Long nghe rõ, xuất hành!

Lời vừa dứt mười hai bóng vàng biến đi nhanh như những mảnh long, oai hùng như lạng lẽ.

Từ sau một bụi rậm, Nguyên Minh từ từ đứng dậy đưa tay gạt cái mặt nạ đầu rồng rơi xuống ngực, chàng lẩm bầm một mình:

– Phi Loan! Nàng đã buộc lòng ta cho Hoàng Long xuất động. Rồi đây mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp. Mỗi lần Hoàng Long xuất hiện là mỗi lần giang hồ dậy động phong ba.

Đàng xa, vầng dương đã ló dạng, Nguyên Minh lững thững đi như một kẻ vừa thức dậy thả bách bộ lang thang. Thái độ ung dung mà tâm tư xáo trộn. Cứ suy nghĩ hoài mà không biết mình vừa có hành động đúng hay sai? Lần đầu tiên chúa Hoàng Long để tình riêng xen vào mục tiêu của đời mình. Có phải chăng đôi mắt xanh kia có uy quyền tột đỉnh? Chuyện gì sẽ xảy ra đây? Bóng chàng nhòa dần trong làn sương sớm...

Tiếng Vọng

Chương 4

Hoàng Long Xuất Động

Đêm ba mươi! Trời tối đen như mực!

Đất trời như đắm chìm trong giấc ngủ. Trăng lặn, sao mờ, sương khói bay băng lãng hòa lẫn với tiếng côn trùng rì rả trong đêm. Không gian im lặng ắng đến lạ lùng.

Thế nhưng, chú sóc trên cành cây chột nghiêng tai nghe ngóng. Dường như trong tiếng động xạc xào của gió xen lẫn một âm thanh là lạ, giống như tiếng chân ai đó vội vã băng mình đến nơi hò hẹn. Ai thế nhỉ?

Trong ánh chớp lập lòe của lũ đom đóm ma hòa lẫn ánh lân tinh của lá mục, phát quang nhấp nháy. Chú sóc nhỏ hoảng hốt nhận ra những bóng người kỳ lạ, mình khoác áo dạ đen, đầu trùm kín mặt trong vuông vải nhon chỉ chưa có đôi mắt sáng đang từ từ tiến tới ngôi nhà hoang nằm biệt lập trong rừng vắng.

Rắc! Ai đó vì vô ý dẫm lên cành cây gãy làm chú sóc giựt mình phóng ào qua tàn cây khác. Tiếng lá chuyển động xào xạc đã làm đoàn người dừng chân ngơ ngác. Nhưng sau khi nghe tiếng tắc kè báo bình an họ lăm lũi bước đi. Người này trông thấy người kia nhưng chẳng một ai mở lời nói chuyện. Khi đoàn người tiến đến gần, cánh cửa hen rỉ do lâu ngày không có người dùng đến đột ngột mở toang ra một cách nhẹ nhàng như thường được tra dầu cẩn thận. Đoàn người vẫn lai nhẹ nhàng khép lại ở sau lưng.

Trong phòng khách, mỗi người tự chọn cho mình một cái ghế và thản nhiên ngồi vào đó đợi chờ. Từng động tác diễn ra nhịp nhàng đều đặn, tạo cho ta một cảm giác họ quá quen thuộc với nơi này và dường như trong vị trí ngồi kia họ cũng đã có chủ ý xếp đặt từ lâu.

Sau khi mọi người an vị đàng hoàng, đến lượt cánh cửa cái đóng sập lại cách ly hoàn toàn bọn người với thế giới bên ngoài. Cả khách sảnh đắm chìm trong bóng tối. Từ hai bên tường những bóng đèn nhỏ bọc trong các lớp giấy màu xanh đỏ được bật lên. Ành sáng ngập phòng nhưng cũng chỉ là loại ánh sáng tù mù không nhìn rõ mặt. Một tiếng hô lạnh lạnh vang lên:

– Siêu đại nhân đã đến!

Đoàn người lập tức đứng dậy vòng tay thủ lễ. Từ phía trước mặt bức tường bỗng tách làm đôi, Siêu đại nhân vận y phục toàn màu đỏ, ngồi trên một cái ghế từ từ chạy dần ra. Người nói bằng tiếng Pháp, giọng âm rất dễ nghe:

– Gia đình ta đã về đây đầy đủ chớ?

Một gã dường như là đội trưởng trả lời ngài cũng bằng tiếng Pháp:

– Thưa, Siêu đại nhân, đủ cả!

Đôi mắt bén của người lia qua một lượt tất cả những người có mặt. Bỗng ông chỉ tay vào gã ngồi ở dãy ghế thứ ba nói lớn:

– Siêu đại nhân gia!

Gã kia đột nhiên lúng túng rồi trấn tĩnh trả lời nhanh bằng một thứ tiếng

Pháp lơ lơ:

– Phụng sự Phú Lang Sa!

– Hay lắm! Ông chợt cười vang sáng sặc. Đáng khen lắm! Nhưng người đừng hòng qua mắt được ta. Siêu giáp nhân đâu, mau cho kẻ gian trá kia lòi mặt nạ!

Bịch... Bịch... !

Từ trên trần nhà, hai bóng đen vạm vỡ rơi xuống đất. Trong chớp mắt, kẻ gian dối kia đã bị lột trần truồng như nhộng. Đó là một trung niên dưới bốn mươi. Nơi khoe mắt có vết sẹo chạy dài.

– Tur Theo! Hồ Văn sai mày đến đây để làm gì?

Siêu giáp nhân gầm gừ hỏi, bàn tay cứng như giọng thép siết chặt yết hầu Tur Theo. Hắn rú lên đầu đón:

– Á! Buông ra, buông ra, tôi sẽ khai tất cả!

– Được lắm! Siêu đại nhân gạt đầu! Hãy đem hắn vào trong lấy lời khai!

Trong chớp mắt, hai siêu giáp nhân xách bổng hắn biến mất sau bức tường. Siêu đại nhân lại tiếp tục công việc mình làm, ông cất tiếng cười thỏa mãn:

– Lũ chuột con mà cũng hòng qua mắt đại nhân gia. Thôi, chúng ta tiếp tục công việc thường kỳ. Siêu tiểu gia làm được những gì trong tháng vừa qua mau trình báo lại cho ta.

Ngay lập tức, bọn Siêu tiểu gia lấy từ trong tay áo ra mỗi người một cuộn giấy tròn kính cẩn đặt lên bàn của Siêu đại nhân. Ông đưa mắt nhìn qua gạt đầu có vẽ hài lòng:

– Hay lắm! Tháng này các Siêu tiểu gia làm việc làm rất đáng khen. Ta quyết định mở thêm trong khoản mục củ các người tại nhà băng mỗi người một ngàn đồng nữa!

Tuy họ không nói nhưng ông vẫn đọc được nỗi vui mừng trong đôi mắt thuộc hạ của mình. Ông nói tiếp:

– Các người hãy nhận nhiệm vụ và trở về thi hành cho tốt. Kẻ nào để lộ hay bán bí mật của ta, kẻ đó phải nhận hậu quả...

Đám Siêu tiểu nhân không dám nói gì hơn, mỗi tên cúi xuống ghé mình nhận chỉ thị rồi vội vã quay lưng. Siêu đại nhân chợt kêu lên:

– Khoan đã! 028 ở lại, ta có chuyện muốn nói với người!

Một bóng đen lặng lẽ tách đoàn người đến gần Siêu đại nhân:

– 028 xin đợi lệnh!

Đoàn người đã ra hết bên ngoài. Siêu đại nhân bật người đứng dậy. Tuy tóc ông đã đã lốm đốm muối tiêu, nhưng trông ông nhanh nhẹn không thua gì trai trẻ.

– 028, người còn e dè ngay cả với ta ư?

Ông vỗ vai 028 cười vui vẻ, chiếc đèn tròn giữa bàn bật sáng. 028 lật nhanh khăn bịt mặt cười nói:

– Tôi còn phải đợi lệnh của ngài công sứ Doumet nữa chứ!

– Anh thì lúc nào cũng vậy thôi! Nhiệm vụ xong rồi, bây giờ ta chỉ thả bộ tâm tình một chút đi.

Robert Cảnh. Đúng 028 chính là Robert Cảnh, cười tươi:

– Chuyện đó đâu có khó khăn gì.

Doumet đưa tay uớt lớp hóa trang trên mặt. Trong phút chốc ông trở lại là một người Pháp bình thường. Một người Pháp có khuôn mặt đẹp trai, phong trần răn rỏi, mắt xanh mũi thẳng và môi mỏng lạnh lùng.

Robert Cảnh vứt bỏ áo khoác lại lên bàn, khoác vai Doumet bước ra ngoài trời đêm lồng lộng gió. Thường thì Siêu đại nhân rất khó tánh và bí mật, nhưng trước Robert Cảnh thì ông không bao giờ làm điều đó được. Không phải vì mối tình thông gia mà ông sắp sửa kết thành với Robert Cảnh vì chính cách đây một năm Robert Cảnh đã thay ông nằm nhà thương hơn một tháng.

– Này Cảnh, mình xem cậu hôm nay dường như đang lo lắng.

Doumet hỏi một cách quan tâm. Robert Cảnh giựt mình thầi phục bạn tình ý, ông gật đầu:

– Phải, mình đang lo lắng cho Bội Ngọc! Con bé đã bị bọn Hồ Văn bắt cóc không biết mệnh hệ ra sao.

doumet gầm lên:

– Sao, bọn Hồ Văn dám vượt râu hùm của ta sao? dám động tới con dâu của Siêu đại nhân, cái giá này hơi đắt đó.

Robert Cảnh vuốt ngực ông:

– Doumet bình tĩnh đã! Bọn chúng nào biết đâu điều đó. Chuyện này không lớn lắm, tự mình cũng có thể giải quyết được mà.

Doumet thở ra:

– Ủ, bọn chuột nhắt đó thì một mình cậu cũng đủ sức mà. Nhưng không hiểu sao tớ có cảm giác tên Tư Thợo liệu chết đến đây để mong nhận chỉ thị của mình, có liên quan đến việc Bội Ngọc bị chúng bắt đi.

Một lần nữa Robert Cầm thầi phục tài tình tế của bạn, nhưng chuyện ông không thể cho Doumet biết được...

– Đại ca... Đại ca...

Ba Búa từ ngoài cổng chạy vào kêu vang hốt hoảng. Hồ Văn đưa một con mắt con lại của mình nhìn xoáy vào gã đàn em rồi hất hàm hỏi:

– Nè, mày có biết giờ này là giờ gì không mà hét lên như bò bị người ta chọc tiết vậy hở?

Ba Búa dừng lại thở hỏn hên:

– Thăng Tư Thợo nó... Nó...

Hồ Văn chỏm hỏn người dậy:

– Sao, nó về rồi à! Đưa nó vào gặp tao ngay.

– Dạ...

Ba Búa đưa tay gãi trán, cổ làm ra vẻ thiếu não:

– Về đâu mà về, nó bị thịt rồi! Tụi thằng Năm Rô vớt được nó nổi linh bình trên sông kia.

– Khốn nạn! Hồ Văn nghiêng răng đập mạnh tay xuống bàn. Toàn là một lũ ăn hại, chuyện có bấy nhiêu mà làm cũng không xong.

Trước cơn thịnh nộ của đại ca, Ba Búa chỉ còn biết co rúm người chờ đợi.

Hồ Văn như quên mất sự có mặt của gã đàn em làm bầm chửi tiếp:

– Tình hình biến động ào ào, mà trong tay mình chỉ toàn là một phường vô dụng. Ba Búa! Hồ Văn đột ngột hét to làm gã đàn em phải giựt nảy người:

– Đại ca gọi em!

– Mày ra bảo thằng Năm Rô vào gặp tao gấp.

Con mắt trái của hắn giựt như người bị động kinh đó là dấu hiệu giận dữ của Hồ Văn. Ba Búa chẳng dám chân chừ vội vã linh đi ngay.

– Đại ca gọi em!

Khác với Ba Búa, Năm Rô có vẻ tự tin hơn, và giọng của Hồ Văn cũng dịu hơn một chút:

– Thằng Tư Thợ bị ai gặp nạn ra sao?

Năm Rô đến ngồi kế bên Hồ Văn cất giọng êm êm:

– Ai thì thằng đàn em này chưa rõ, chỉ biết rằng hắn bị người ta hành hạ một cách dã man. Nơi tim hắn có ghim con dao và mảnh giấy này!

Hồ Văn cầm lấy con dao, không cần xem qua nội dung bức thư, hắn dẫn mạnh xuống bàn hét lớn:

– Siêu đại nhân! Người đừng ỷ oai người Pháp. Hồ Văn này không nhìn người đâu.

Gương mặt Năm Rô thoáng có màu xanh, hắn cất giọng run run:

– Đại ca, việc này có dính líu tới Siêu đại nhân à?

Hồ Văn khẽ gật đầu không nói. Mặt Năm Rô mỗi lúc một tái xanh hơn:

– Đại ca, Hồ Văn không phải là đối thủ của Siêu đại nhân đâu.

Hồ Văn với chai rượu trên bàn tu một hơi dài:

– Tao biết! Nhưng không cần chú em mày nhắc nhở, tao hỏi lại, hai con mồi chú em mày săn được chắc là hàng “xịn” không?

Năm Rô cũng chụp lấy chai rượu tu một hơi:

– Chuyện đó đại ca yên tâm, Năm Rô đã săn thì không sảy bao giờ.

Nói xong hắn cất giọng cười hô hô. Hồ Văn cũng cất tiếng cười theo. Cười xong, hắn vỗ tay lên vai gã đàn em nói :

– Hay lắm! Chú này ra dẫn đứa con gái vào đây, rồi cho canh phòng cẩn mật !

– Đại ca tin ở em.

Năm Rô khập khễnh đi xa, một lúc sau Bội Ngọc thông thả đi ra. Tuy hai tay bị trói chặt bằng sợi dây thừng nhưng nét mặt nàng vẫn thản nhiên không có vẻ gì sợ hãi.

Nàng đẹp quá đi thôi! Hồ Văn đưa lưỡi kiếm quanh mép ra vẻ thèm thuồng.

Giá như nàng không phải là con của Robert Cảnh thì dễ dàng gì mà yên lành đứng thách thức nhìn hắn:

– Cô ngồi ghế đi!

Hồ Văn cố ém tiếng mình cho nhẹ, nhưng thanh âm vẫn khàn khàn, khủng khiếp:

– Không hiểu mấy hôm nay bọn đàn em của mỗ ở đây có làm gì cho cô em phải giận?

Nàng đến ngồi vào ghế dáng vẻ tự tin, gương mặt tròn hách lên kiêu ngạo:

– Có lẽ chúng sợ vuột ngược vầy rồng nên mấy hôm nay với tôi, chúng toàn vào dạ ra thừa, hầu hạ tận tình. Ông đừng lo sợ!

Hồ Văn không hiểu:

– Lo sợ chuyện gì?

Nàng mỉm cười duyên dáng:

– Nay mai gặp cha tôi, tôi sẽ nói giùm cho! Cha tôi không bắt tội nặng đâu mà ông sợ.

– Câm mồm! Hồ Văn giận dữ hét lên nhưng lại dịu giọng ngay - Cô biết cách nói chuyện lắm, chẳng hay cô có vui lòng cho tôi mở trời không?

Nàng không đưa tay ra cho hắn:

– Đó là bổn phận của ông mà!

Hồ Văn tái mặt, trên đời này chưa có một ai dám trả lời với hắn như cô gái nhỏ kia. Chỉ một cái nắm tay thôi nàng sẽ bẹp dí như con gián. Nhưng... Vì đại ca phải biết kềm lòng, Hồ Văn cười hề hề mở dây trời cho nàng:

– Cô nói phải quá rồi. Mở dây cho người đẹp là bổn phận của kẻ đại trượng phu quân tử.

Bội Ngọc nắn nắn hai bàn tay đẹp vào nhau mỉm cười khi nghe hắn ví mình với bậc đại trượng phu quân tử. Hồ Văn rót nước vào tách đẩy sang phía nàng.

– Cô uống nước đi và có thể cho tôi biết vài điều.

Nàng gạt đầu độ lượng, kê tách trà lên môi thong thả uống:

– Ông hỏi đi, tôi sẽ trả lời nếu cảm thấy được.

Mẹ kiếp! Hồ Văn chửi thầm trong bụng. Nếu không vì thằng cha mày thì còn lâu tao mới chịu đựng đông dài cho hao hơi tổn sức.

– Gã thanh niên đó là gì của cô?

Đôi mắt đẹp chớp thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Nàng không ngờ cái hắn quan tâm là mối quan hệ giữa mình với Quân Sơn. Nàng mỉm cười trả lời dễ dãi:

– Đây là một người bạn mới của tôi.

– Không đúng! Hồ Văn vô ý buông tiếng hét lên như sấm nổ. - Hắn là gì của cha cô?

Đôi mắt khẽ chau:

– Là gì của cha tôi? Ông hỏi lạ, hấn chỉ là một người bạn bình thường của cha tôi, như ông, như mọi người khác.

Hồ Văn cười gằn:

– Cô nói dối. Cha cô muốn gì ở hấn?

– Cha tôi muốn gì ở hấn ư? Bội Ngọc kêu lên ngơ ngác. Hấn có gì mà cha tôi phải muốn chứ?

Hồ Văn chồm hấn người lên:

– Hấn có cái gì đó chính là cái tôi cần biết, cô phải nói mau.

Nàng chột ngả người ra sau cười rũ rượi:

– Ô! Té ra đó là lý do mà ông bắt cóc tôi và anh ấy ư? Thật là những kẻ đa nghi như Tào Tháo. Các ông đã lầm rồi, Quân Sơn chỉ là một thanh niên bình thường, không giàu có đâu.

– Không giàu mà có bấy nhiêu đây vàng à? Hồ Văn tức khí mở mạnh học tủ trước mặt mình, Bội Ngọc kêu lên một tiếng ngạc nhiên:

– Ô, vàng của anh ấy ư?

Hồ Văn gật đầu đóng mạnh tủ, Bội Ngọc cắn môi suy nghĩ rồi chột reo lên:

– A! đúng rồi, có khi vì mang theo quá nhiều vàng mà anh ta nhờ cha tôi bảo hộ cho chăng?

– Thôi! Hấn đập mạnh tay xuống bàn hét lớn. Cô đừng làm rối óc tôi với những cử chỉ trẻ con như vậy nữa! Một khi Robert Cảnh bỏ công ra săn thì đó không phải là con mèo nhỏ. Và không phải vì vô có mà Xuyên Đảo Thứ Lang ra lệnh cho tôi theo sát con mèo của hấn.

– Xuyên Đảo Thứ Lang ư? Bội Ngọc không kềm được tiếng kêu sùng sốt.

Gã người Nhật đó có âm mưu gì trong chuyện này.

Nghe nàng hỏi, Hồ Văn tái mặt biết mình đã nói hớ một tin bí mật, hấn hét lớn:

– Con bé kia! Đó là bí mật ngang bằng sinh mạng. Mi đã lỡ nghe rồi thì mi

không có quyền được sống nữa đâu.

Bội Ngọc lè lưỡi rút vai:

– Gì mà ghê thế? Tôi chẳng biết gì về mưu mô, kế hoạch của các ông. Tôi chỉ biết mình là cô con gái của Robert Cảnh, là một người có thể lực và tôi đang đi chơi với một người bạn trai của tôi. Các ông bắt tôi, các ông sẽ phải trả lời với cha tôi.

Khi nàng nói những lời này, gương mặt tròn của nàng phụng phịu như một đứa bé con không biết gì chuyện quốc gia đại sự. Hồ Văn hừ một tiếng:

– Biết thế thì tốt. Nhưng tôi cũng khuyên cô chớ đại mồm đại miệng tiết lộ điều mình vừa nghe thấy với ai. Nếu không, dù kiêng oai tên chó săn mật thám tôi cũng chẳng ngần ngại thủ tiêu cô đâu!

Gương mặt đẹp của nàng thoáng sa sầm khi nghe hấn gọi cha mình là chó săn mật thám. Nhưng nhớ đến vở kịch của mình đang đóng, nàng cười hi hi nói ngây ngô:

– Bí mật gì mà ghê thế? Nhưng mà ông cứ nói với tôi đi, tôi hứa sẽ không nói lại với ai đâu?

– Thôi đi. Hồ Văn nhăn mặt- Ba Búa! Mày đem con nhỏ này xuống dưới nó nói diên nói khù một hồi chắc tao diên quá!

– Đi.

Ba Búa thô bạo nắm tay nàng kéo đi, Bội Ngọc vùng vằng:

– Đi thì đi chứ làm gì dữ vậy? Mà ông kia, bao giờ ông mới thả tôi ra lặn?

Ba Búa không để cho nàng hết câu, hấn kéo tuột nàng đi nhẹ nhàng như người ta xách một con mèo. Đến một cánh cửa sắt khóa kín, hấn quát:

– Đứng yên!

Bội Ngọc rùn vai cười khúc khích:

– Gì mà ghê quá vậy? Vừa nói nàng vừa khoều khiêu vào tay hấn, Ba Búa quay lại trừng mắt:

– Con bé này, giỡn mặt hả?

– Đâu dám, đâu dám!

Nàng ngoẹo đầu lè lưỡi lý lắc chọc hấn, trong lúc bàn tay đẹp nàng khẽ nựng nựng vào má hấn.

Từ người nàng một mùi hương quyến rũ bay qua. Bộ ngực nàng căng tròn lộ qua cái áo hở cổ trắng ngần cứ đập vào mắt hấn. Ba Búa bỗng thấy cơ thể rạo rức khác thường, chùm chìa khóa trên tay hấn cứ run run tra hoài không vào được ổ khóa:

– Gì mà run dữ vậy? Đưa đây người ta mở giùm cho.

Nàng len lên giành lấy chùm chìa khóa từ tay hấn. Ba Búa còn ngơ ngác chưa kịp hiểu việc gì đã thấy nơi gáy nhói lên một cái, rồi cảnh vật trước mắt nhập nhòa tan biến.

Bội Ngọc cúi xuống nhìn hấn mỉm cười:

– Bết thế hả cưng? Mới có một cú atê-mê mà đã té nằm dài!

Cánh cửa bật mở, Quân Sơn lờ đờ đưa mắt nhìn lên, nàng đưa tay vẫn rới rít:

– Quân Sơn, Quân Sơn ra phụ em mau!

Chàng cùng chạy ra chưa kịp hiểu gì, nàng đã đưa tay chỉ Ba Búa nói nhanh:

– Hấn giải em tới đây thì bị trúng gió té nằm dài, em lấy chìa khóa mở cửa được rồi.

– Rồi bây giờ làm sao?

Nàng chớp chớp đôi mắt vờ suy nghĩ:

– Anh bỏ nó vô phòng khóa lại.

– A, đúng rồi!

Chàng reo lên mừng rỡ, cúi xuống xách bổng hấn lên như một con gà rồi quăng vào trong ngục khóa nhanh cửa lại rồi co chân chạy.

– Anh chạy theo em.

Quân Sơn sững người ra một chút rồi cũng vội vã chạy theo nàng. Đang

chạy chọt nàng quay đầu lại bảo chàng:

– Anh xem em nhốt bọn chúng lại nè.

Nói xong nàng lại tiếp tục chạy. Đến trước cửa phòng của Hồ Văn, nàng nhẹ nhàng xô hai cánh cửa khép lại với nhau, rồi rón rén ngoắt Quân Sơn gần thì thầm nói:

– Anh đỡ em đứng lên ngang cái lỗ kia đi.

Tuy không hiểu nhưng chàng vẫn nhắc nàng đứng cao lên đặt trên cánh tay mình rồi từ từ đứng dậy. Vì ở dưới nên chàng không thấy rõ Bội Ngọc vừa lấy trong lưng áo ra một ngọn dao lá mỏng tanh, búng vào ô cửa, cắm phập vào chai rượu Hồ Văn đang cầm.

Lưỡi dao chạm “canh” vào vỏ chai, bật mạnh ra ghim ngược vấp tay hắn. Bị bất ngờ hắn giựt mình nắm lấy cái chuông trên bàn tức bọn đàn em của Hồ Văn chạy ào ào trên bậc thang phóng như bay vào phòng của đại ca, rồi rít hỏi thăm.

Bội Ngọc co chân chạy nhảy xuống đất. Nhanh như cắt nàng khóa chặt cửa ngoài rồi quay lại mỉm cười nói với Quân Sơn:

– Bây giờ mình có thể đi được rồi đó.

Chàng chột hiểu mỉm cười cùng nàng bước đi nhanh. Phía sau lưng hai người tiếng đập cửa ầm ầm hỗn loạn.

Thoát được ra ngoài, Bội Ngọc đột ngột thở dài buồn bã. Quân Sơn nhạc nhiên hỏi:

– Bội Ngọc, sao em lại thở dài?

Nàng trả lời buồn bã:

– Lúc nãy vội quá, nên quên lấy chìa khóa mở cửa ngoài làm sao ra được bây giờ?

Quân Sơn đưa mắt nhìn bức tường cao:

– Không sao, anh có thể nhảy qua bức tường này được.

– Thế còn em thì sao?

Nàng thiếu nảo nhìn những mảnh chai nhọn chìa lên lổm lổm, Quân Sơn nói không một chút e dè:

– Anh sẽ ẵm em nhảy qua.

Nàng nhướn mắt trêu người:

– Aúm em? Nhưng làm sao anh ẵm nổi?

Chàng không trả lời nàng, cúi xuống bế nàng lên tay nhẹ như khi người ta bế một con mèo. Bội Ngọc cười khúc khích hai tay choàng qua cổ nàng, đầu rúc vào ngực chàng như tin yêu, như cần che chở.

Quân Sơn nhúm chân. Bội Ngọc nhắm mắt hời hững. Chỉ còn nghe tiếng gió vụt ở bên tai rồi...

Bịch!

Vòng tay chàng siết hơi chặt hơn một chút rồi nàng đã đứng yên trên mặt đất.

– Bội Ngọc, thoát rồi.

Nàng đưa mắt nhìn trời mây, đôi má hồng chột hây hây ửng đỏ khi nhớ mình vừa nằm trong tay của chàng xong.

– Ta làm gì bây giờ hở Bội Ngọc?

Giọng chàng lại vang lên ngớ ngẩn đáng yêu, nàng bước tới nắm lấy mũi chàng:

– Về nhà, anh ngốc à!

– Về nhà, nhưng nhà anh hay nhà em?

Chàng lại hỏi ngẩn ngơ.

– Thì nhà ai nấy về. Nói xong, nàng nhún nhảy chạy đi. Quân Sơn nhìn theo nàng, rồi chột chàng lại nhìn đôi bàn tay rần chắc của mình. Ôi da thịt nàng mới mịn màng, mới thơm làm sao!

Có tiếng động ở phía sau, Quân Sơn giật mình co chân đâm đầu chạy...

Tiếng chim ríu rít sau vườn, xua tan bao chán chường mệt mỏi.

Phi Loan mở mắt duỗi thẳng chân tay khoan khoái sau một đêm dài an giấc.

Một tia nắng nhỏ len qua khe cửa rọi vào mắt nàng một tia lấp lánh. Phi Loan vụt ngồi dậy thật nhanh. Nàng nhớ ra rồi. Hèn chi nãy giờ trong người nàng cứ có một cảm giác lạ lùng xa vắng. Giờ mới chịu hiểu ra: mình đang ở tại nhà của Nguyên Minh.

Bao nhiêu hình ảnh của hồi đêm chập chờn, nàng đưa tay vỗ trán cuốn nhanh mền đặt thật gọn gàng vào một góc, sợ chàng chê mình là gái rừng xanh quen bề bộn.

Bước vào phòng vệ sinh, nàng chăm chút lại mái tóc xanh của mình. Mái tóc dài óng ả từng được ướp không biết bao nhiêu thứ lá cây quý trong rừng, cứ thoang thoảng một mùi hương dễ chịu. Nàng hài lòng về sắc đẹp của mình lắm... Những ngày sống ở thành đô, nước Đồng Nai đã trả lại cho nàng nước da trắng ngọc ngà mà bấy lâu bị nắng rừng xanh hun đốt. Chỉ có đôi mắt xanh là nàng không vừa ý. Bởi vì nó khiến nàng khác hẳn những cô gái khác. Giá gì đôi mắt to tia đùng có những tia sáng xanh kỳ dị thì hay biết chừng nào.

– Sen, lo dọn điếm tâm cho cô Phi Loan đi nhé!

Nghe Nguyên Minh nhắc nhở cô người làm lo lắng cho mình, Phi Loan không nén được nụ cười sung sướng. Nàng đẩy cửa bước ra, chợt dừng lại trước đôi mắt chàng nhìn mình chăm chú:

– À! Đêm qua cô ngủ ngon chứ?

Chàng lúng túng xoa tay vào nhau. Nàng chỉ cúi đầu trả lời lí nhí. Đột nhiên không khí giữa hai người đặc sệt mùi ngượng ngịu:

– Dạ cảm ơn anh. Tôi ngủ được. Còn anh, anh ngủ có được không?

Ngủ được à? Chàng mỉm cười thâm nghĩ: Giá như mà nàng biết được ta thức trọn đêm và vì nàng mà ban một lệnh truyền ngu ngốc.

– Anh cười gì vậy? Phi Loan hơi ngạc nhiên. Nguyên Minh sực tỉnh trả lời nhanh:

– Ô không ! Tôi cười vì tôi ngạc nhiên đấy thôi!

– Anh ngạc nhiên gì?

Phi Loan đến ngồi vào ghế, nàng thật lạ lùng! Trong cuộc đời Nguyên Minh chưa được gặp cô gái nào như nàng cả. Chàng đưa tay đỡ lấy đĩa xôi gà từ tay cô Sen:

– Cô cho tôi một đĩa nữa nhé!

Cô gái tên Sen tròn mắt, dường như nàng ngạc nhiên khi nghe cậu chủ đòi ăn điểm tâm. Nhưng nàng cũng không dám cãi lệnh, vội vã đi ngay trước khi ném lại phía Phi Loan một tia nhìn dò xét.

Đợi cho nàng đi khỏi, Nguyên Minh mới đẩy đĩa xôi gà qua mời Phi Loan:

– Cô dùng điểm tâm đi.

– Cảm ơn anh!

Phi Loan đỡ lấy đĩa thẹn thùng. Đôi má nàng hây hây đỏ. Chàng chợt nghe toàn thân rung động. Cổ nén cảm xúc chàng cất giọng ngạc nhiên:

– Phi Loan từ bây giờ trở đi cô đừng về nhà mình nữa nhé!

Nàng ngừng nhai nhìn chàng ngơ ngác, Nguyên Minh nói tiếp luôn:

– Ấy đừng, cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ sợ cô gặp nguy hiểm khi về bên ấy, có một mình rủi gì...

Nàng đặt đĩa xôi xuống bàn thở ra:

– Anh có tin tức gì của Quân Sơn và Tiểu Lan chưa?

Nguyên Minh vừa cất tiếng toan trả lời thì cô Sen đã bung đĩa xôi trở vào, nàng cất giọng nghiêm trang:

– Thưa cậu chủ, có võ sĩ Cát Đằng đến.

Nguyên Minh lật tay áo xem đồng hồ, chàng lẩm bẩm một mình:

– Lạ thật! À, thôi được rồi- Chàng ngáng dậy bảo cô Sen- Cô ra bảo Cát

Đằng chờ tôi ngoài phòng khách một tí.

– Thôi khỏi đi- Một giọng trong vang lên rồi Cát Đằng hiện ra ở cửa cát tiếng cười giòn tan như pha lê vỡ- Quen thói võ biền, nên chẳng cần ai mời Cát Đằng đã có mặt ở đây rồi. Uả!- Chợt nhận ra sự có mặt của Phi Loan, chàng võ sĩ đẹp trai người Nhật ngưng lại ngỡ ngàng- Thì ra ở đây còn có mặt phu nhân, Cát Đằng này thật là... Chàng tặc lưỡi tự trách mình.

Từ lúc Cát Đằng có mặt tới giờ Phi Loan cúi gằm mặt thẹn thùng. Giờ nghe chàng gọi mình là phu nhân của Nguyên Minh, nàng hoảng hốt giật mình ngẩng đầu nhanh dậy. Trong một giây bốn luồng nhỡn tuyến gặp nhau, Phi Loan không nén được tiếng kêu kinh ngạc thốt ra từ cổ họng:

– Uũa! Người này là...

Rồi nàng đưa tay lên bịt miệng mình bỏ lưng giữ chừng Nguyên Minh cười vui vẻ:

– Người này là Xuyên Đảo Cát Đằng! Anh bạn người Nhật hôm nào cùng tôi giao đấu tranh chức vô địch, Phi Loan quên rồi sao?

Cát Đằng khẽ gật đầu chào cô gái núi rừng. Nụ cười rạng rỡ trên môi làm gương mặt của chàng trai thêm nở bừng tươi sáng, Phi Loan cứ nhìn chòng chọc vào đôi lúm đồng tiền trên mặt chàng trai trẻ:

– Còn đây là Phi Loan, em gái của một người bạn láng giềng. Bạn đừng hiểu lầm làm cô đây phật ý.

– Thế à? - Cát Đằng không lúng túng, chàng chìa tay ra trước vui cười nói- Xin hân hạnh được bắt tay cô.

Phi loan chìa tay ra như một cái máy. Khi hai làn da chạm vào nhau nàng đột nhiên rung mình một cái. Đúng rồi, nhãn quang không đánh lừa nàng.

– Lại đây! - Nguyên Minh đưa tay vẫy Cát Đằng đến ngồi bên cạnh mình, vừa thông thả rót trà vào tách chàng vừa hỏi bạn- Máy khi rông ghé nhà tằm, hẳn có điều cho quan trọng.

Cát Đằng ra vẻ giận hờn:

– Coi anh đó, nhớ thì ghé thăm nhau không được sao? bộ có chuyện mới đến với nhau ư?

– Thôi thôi- Nguyên Minh bật cười vang chàng vỗ mạnh lên vai bạn, Cát Đằng hơi nhúm mày một chút nhưng lại cười tươi ra vẻ thản nhiên ngay- Minh đã hiểu lầm lòng tốt của bạn rồi, xin bạn thứ lỗi cho.

Cát Đằng nắm lấy tay Nguyên Minh đẩy mạnh ra xa:

– Bạn cứ làm như mình là con gái hồng bằng, mỗi tí là mỗi giận hờn rồi chờ người ta năn nỉ.

Đôi môi Phi Loan mấp máy định nói gì nhưng lại thôi, nhường lời cho Nguyên Minh:

– Minh biết rồi à! Cát Đằng, thương tích của bạn thế nào, quả thật lần đó mình không hề cố ý.

– Thôi đi!- Cát Đằng thụi mạnh vào hông Nguyên Minh một cái- Người gì mà vô tình không thể nói, đánh người ta bị thương rồi không thêm thăm viếng.

– Thôi thôi- Nguyên Minh đưa tay vuốt ngực bạn- Phải đâu mình vô tình đến thế, nhưng tiểu đệ hiểu cho, vào thăm quý tử ngài đại sứ phải đâu là chuyện giản đơn. Năm lần lỉnh, bảy lượt kềm gai chớ có phải tự tiện xộc vào phòng ăn người ta như tiểu đệ đâu.

Cát Đằng cười hì hì, hàm răng chàng trắng tươi long lanh như ngọc bích:

– Thế đạt được chức vô địch rồi anh bạn của tôi định nhem giải thưởng một mình sao?

– Không có, không có- Nguyên Minh nói nhanh:- Mình đâu đến nỗi nào ích kỷ như thế, vẫn trích ra một phần chờ bạn đến để khao.

– Ô! - Đôi mắt tròn của Cát Đằng chợt sáng lên trong khi đôi mắt của Phi Loan chuyển sang màu xanh rần lục- Hay quá! Anh bạn định khao mình cái

gì đây?

– Tùy bạn chọn.

– Vậy hả!- Cát Đằng mím môi tinh nghịch.

– Ta đến nhà hàng Chiều Quê đi.

– Sẵn sàng- Nguyên Minh vung hai tay đứng dậy nhanh nhẹn- Nào cô em của người bạn láng giềng, cô có đi với chúng tôi không?

Phi Loan lắc đầu:

– Không tôi không quen đến mấy nơi ồn ào đó.

Cát Đằng nhún vai tiếc rẻ:

– Ô, uổng thế!

Nguyên Minh nhìn nàng nói thiết tha:

– Nếu cô không thích, cô cứ ở nhà nhưng đừng đi đâu nguy hiểm lắm.

Nàng gật đầu nhẹ nhẹ. Cát Đằng quàng tay sang cổ Nguyên Minh cười khúc khích:

– Đại ca làm tiểu đệ tưởng mình sống giữa thời kiếm hiệp. Giai nhân vừa xuất hiện là “vụt” một bóng đen hiện ra bắt cóc mất tiêu.

Nguyên Minh cười ngượng nghích, chàng đưa mắt ra hiệu bảo Phi Loan hãy an tâm rồi khoác vai Cát Đằng bước nhanh ra cửa.

Phi Loan tiễn chân chàng đến tận cây cầu thang, lòng trinh nữ thoáng nghe một cái gì vừa đổ vỡ.

Vầng dương mỗi lúc một cao dần. Cả khôn viên ngập tràn trong ánh nắng.

Phi Loan buồn thơ thân bên mấy cụm hoa tươi dạ xót xa, bồn chồn chờ đợi.

Một ngày sắp qua rồi mà bóng Quân Sơn với Tiểu Lan đâu chẳng thấy. Thù cha chưa tìm ra đảng cướp Cải Nanh Heo?

Một chiếc lá vàng nhẹ đáp xuống bên chân. Phi Loan ngẩng đầu dậy chợt hốt hoảng khi nhận ra trước mắt mình là bóng ba gã đàn ông hung bạo, tay tên nào cũng cầm một lưỡi dao dài, sáng bóng và nhọn hoắt. Nàng cất giọng

run run:

– Các ông là ai?

Một gã cất giọng ồm ồm trong lớp khăn bịt mặt:

– Con bé kia! Không muốn chết thì khôn hồn hãy khai ra sự thật ba anh em mi mang theo vật chi trong người hả?

Nàng lúi lại lắc đầu:

– Chúng tôi có mang theo vật gì đâu?

– Đừng ngoan cố- Một tên đưa tay tát mạnh vào mặt nàng, Phi Loan té nhào xuống đất làm nhau nát cả một vạt hoa.- Không mang theo gì mà cả cái Sài Gòn này trong phút chốc trở nên hỗn loạn kinh hoàng! Không quá ba ngày mà đã có hơn hai mươi xác chết.

Lòng hoang mang cực độ. Phi Loan bặm môi cố nhớ: Quả thật ba anh em nàng có đem theo vật gì quý báu đâu ngoài một bức thư của võ sĩ Nam Long và mối thù nặng nợ Thái Sơn!

– Nói- Hấn bước lên một bước dí dao vào giữa ngực nàng, Phi Loan bỗng nở nụ cười mai mỉa, từ nãy đến giờ vì muốn biết mục đích của chúng nên nàng mới giả vờ đóng kịch. Chớ thật ra những kẻ tầm thường này nàng chẳng cần phải ra tay.

– Dạ để tôi nói- Lời vừa dứt từ bàn tay nàng bùa mê được tung ra như phấn hoa. Đây là phấn của nhiều loại hoa dại trong rừng được cha nàng tinh chế một cách tinh vi. Kẻ nào hít phải ngay lập tức trở nên mê loạn, sẽ phải nói ra những gì thâm kín nhất trong lòng. Đó chính là thủ thuật của thầy mo C.Ho.

– Hừ, ngồi xuống đây- Giọng nàng quát vang lạnh lạnh. Cả bọn riu riu làm theo. Phi Loan bắt đầu tra hỏi chúng:

– Bọn bay tên gì?

– Tôi tên Lâm.

– Tôi tên Thành.

Ba tên trả lời đồng loạt, nàng gục gặc đầu hỏi tiếp:

– Thủ lĩnh của bọn bay là ai?

Một tên trả lời như máy:

– Bò Vàng!

– Bò Vàng ư? Nàng lặp lại rồi hỏi thêm: Có phải bọn bay đã bắt cóc một người con gái tên Tiểu Lan không?

Cả bọn ngơ ngác nhìn nhau rồi đồng loạt lắc đầu. Mày đẹp khế chau, nàng quát:

– Thế bọn bây có bắt chàng trai nào tên gọi Quân Sơn không?

Lần này chúng nhìn nhau rồi lắc đầu ngơ ngác, Phi Loan thất vọng hỏi thêm:

– Thế bọn bây tới đây để làm gì?

Một tên trả lời rụt rè:

– Đại ca tôi biểu tụi tôi hỏi cô về cái bí mật mà cô mang theo đó!

– Bí mật ấy là gì? – Nàng hỏi chúng, chúng lại nhìn nhau nhìn nhau ngơ ngác. Chợt có tiếng khóa cổng va vào nhau lách cách. Đoán là Nguyên Minh đã về tới, nàng vung tay rắc phấn giải mê cho chúng rồi vờ té bật ra sau.

Ba tên còn đồ sực tỉnh bàng hoàng, rồi đồng phóng chân vọt chạy nhanh trước khi Nguyên Minh hiện đến, chàng đỡ nàng ngồi dậy lo lắng hỏi:

– Phi Loan, chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Nàng đưa tay ôm ngực trả lời đứt quãng:

– Tôi không biết nữa! Bọn chúng định hành hung tôi nhưng may mà anh về kịp, không thì...

Chàng nhăn mặt tức giận:

– Tôi đã dặn rồi, sao cô lại ra đây!

Chàng dịu dàng nhìn, nàng chợt nhớ nín lấy tay chàng hỏi:

– Bội Ngọc về chưa? Quân Sơn và Tiểu Lan thế nào rồi? Sao anh không tìm giúp cho tôi?

Chàng buông thõng tay buồn bã:

– Vẫn chưa có gì sáng sủa, thật chưa có lần nào tôi bắt lặc như lần này.

Nhưng... Chàng đặt tay lên vai, nàng nói tin tưởng- Nhưng cô đừng lo, một khi tôi đã hứa giúp ai thì không thất bại bao giờ.

Nàng lại ngược đôi mắt xanh lên nhìn chàng đắm đuối. Chợt nhớ bàn tay mình đang đặt lên vai nàng, chàng vội rút về ngỡ ngàng lo sợ như mình vừa làm một điều gì bất kính.

Trên cành cây chim vẫn hót líu lo không vương bận. Hoàng hôn đã buông xuống tự bao giờ..

Quân Sơn dừng chân trước cổng nhà mỉm miệng cười thích thú, tưởng tượng ra bộ mặt của hai cô em gái khi nghe mình kể lại cuộc phiêu lưu bí rừng rợn nhưng không kém phần lý thú.

Lần đầu tiên trong đời của một gã sơn dân, chàng được cận kề người đẹp trong suốt khoảng thời gian dài. Thịnh thoảng lại được ôm nàng trong vòng tay nữa chứ. Thật tuyệt vời! Những lúc đó chàng chẳng hề mảy may có ý định vượt ngục mà ngục tù thì có gì đáng sợ chứ. Cả lũ hung thần quanh chàng gầm gừ như muốn ăn tươi nuốt sống. Buồn cười thật, tại sao chúng cứ bắt chàng trả lời mỗi một câu hỏi: Chàng đem theo cái gì? Chàng đã trả lời rằng mình đem theo thật nhiều vàng mà bọn chúng chẳng chịu tin. Còn cho chàng có đem một vật gì đó quý nhiều. Chẳng lẽ bọn chúng muốn hỏi đến cái nanh heo mà chàng đang đeo trên cổ?

Cái nanh heo này quý lắm, nhưng quý ra sao? Công dụng như thế nào mà ai cũng bỏ công tìm kiếm? Lòng Quân Sơn chợt hoang mang, chàng đưa bàn tay vào trong lớp áo nắm chặt lấy cái nanh heo được chạm trổ tinh vi. Chàng như vẫn thấy bóng hình người cha thân yêu đang oằn oại giữa dòng máu đỏ, dưới một lưỡi dao găm cán nanh heo ngấp vào tim, bóng mẹ già xót xa giãy giụa trong bàn tay hung bạo. Nước mắt chợt lưng tròng, chàng gục đầu vào

cửa sắt thềm kêu lên uất nghẹn :

– Bọn cướp Cái Nang Heo, tao thề rửa thù này bằng máu của các người. Nhưng, chàng ngẩng người lên chợt nhớ. Chuông cửa nhẩn đã lâu mà sao Tiểu Lan và Phi Loan không một ai ra mở cửa cho chàng. Chuông bị hư chẳng. Không có lí, chàng đặt tay vào chuông một lần nữa nghe tiếng chuông ngân dài réo rất.

Một phút, hai hai phút rồi ba phút, lặng lẽ trôi qua. Cánh cửa vẫn đóng im lìm, chuyện gì đã xảy ra? Không nén nổi chàng nhún chân nhảy vọt qua bức tường cao lọt vào nhà một cách nhẹ nhàng.

Không gian im ắng lạ thường, nhà cửa tan hoang như bãi chiến trường. Mọi thứ bị lực tung văng tóe. Hung thủ vào nhà! Bọn chúng đã làm gì với Tiểu Lan và Phi Loan. Không! Giàng ơi! Khủng khiếp quá! Chàng nhắm mắt hời hững khi nghĩ đến cảnh hai em oằn oại trong tay bọn cướp.

Mồ hôi rịn ra khắp vùng trán trán rộng. Tại sao lại như thế được chứ? Chàng đã cố gắng gìn giữ tung tích thể mà trong phút chốc, dường như cả Sài Gòn này biết tin chàng có mặt và không quá mấy ngày đã xảy ra không biết bao nhiêu là chuyện!

À! Đôi mắt Quân Sơn chợt sáng, chàng chợt nhớ đến Robert Cảnh. Ông ta đã nói sẵn sàng giúp đỡ cho kẻ thế cô lực yếu. Chàng phải nhờ ông giúp sức tìm ra tung tích của hai em mới được.

Nghĩ là làm, Quân Sơn lại nhảy qua mấy lượt tường cao, chạy thật nhanh đến nhà Robert Cảnh.

Ồ! Quân Sơn lùi lại sau lưng đứng sững sờ, vì trái với thường khi cánh cổng xanh của nhà Robert Cảnh hôm nay lạnh lùng khép kín. Có chuyện gì xảy ra chẳng? Chàng đập cửa vội vàng không hiểu Bội Ngọc đã về tới nhà chưa?

Két!

Một tiếng xe thắng vội sau lưng, Quân Sơn giật mình nhảy sang bên, đưa

mắt nhìn gã thanh niên đẹp trai ngồi trên chiếc Delage bóng láng bằng cặp mắt không mấy thiện cảm, chờ anh nói một lời xin lỗi.

Nhưng gã thanh niên người Pháp kia dường như quên mất sự có mặt của chàng. Hắn mở cửa xe bước xuống một cách ngang tàng. Hai tay thọc sâu vào túi quần. Đôi giày dưới chân dẫm lên lớp sỏi trải đường tạo ra những âm thanh đáng ghét.

Bằng một thái độ kênh kênh hắn đưa tay lên nhận chuông rồi khoanh tay trước ngực đứng yên chờ đợi.

Tự nhiên Quân Sơn nghe ngứa ngáy tay chân muốn tổng một nắm vào mặt tên nhon nhon tự đắc kia.

Cánh cửa bật mở, Bội Ngọc trong chiếc áo đầm trắng áo ra như con chim nhỏ, nàng ôm lấy cổ gã thanh niên kia xoay vòng vòng, reo vui hơn hờ:

– Ôi, anh Bonard, anh sang Việt Nam bao giờ vậy?

Bonard nắm lấy bàn tay nàng đưa lên môi hôn một cách lịch sự, mỉm cười:

– Vừa đến Việt Nam là anh đến thăm em ngay.

Nàng rùn vai cười khúc khích:

– Đừng khéo nịnh đầm à! Quà của em đâu!

– Đây cả một xe kia kia- Bonard vung tay chỉ về sau. Tình cờ chỉ cho nàng trông thấy Quân Sơn đang đứng ủ rũ dưới một gốc cây- À quên! Có một gã khờ An Nam trông buồn cười lắm!

– Kia, anh Sơn! - Bội Ngọc kêu lên ngạc nhiên rồi vùng chạy thật nhanh về phía chàng - Anh đến hồi nào mà hông gọi em?

Quân Sơn đưa mắt ngó chàng trai Pháp:

– Anh đến trước gã kia, nhưng...

Bội Ngọc cười xòa, nắm tay Quân Sơn lôi về phía Bonard:

– Ôi! Lại đây lại đây để em giới thiệu cho hai người quen nhau nhé. Đây là anh Quân Sơn bạn em, còn đây là Bonard cũng là bạn em. Em quen anh ấy

hồi còn học ở bên Pháp.

– Ô! Hân hạnh - Bonard chìa tay ra trước mặt Quân Sơn nói bằng tiếng Việt rất sành sỏi - Xin anh bạn bỏ lỗi cho.

– Không có chi- Quân Sơn siết mạnh tay, thấy Bonard nhăn mặt vì đau, Bội Ngọc cất tiếng cười vang khanh khách rồi đưa hai người vào phòng khách:

– Hôm nay cha em đi vắng, tụi mình tha hồ quây. Nàng lấy chai rượu vang đổ xuống nháy mắt bảo hai chàng, Bonard loay hoay bên cái máy đĩa, hết hát thứ đĩa này đến đĩa khác, trong lúc Quân Sơn ngồi im bất động trên ghế salon lòng dạ rối bời.

– Trời ơi! Những bậc tu mi nam tử này- Bội Ngọc đặt xô nước đá xuống đất thở dốc - Sao lại rũ rượi như những con gà mắc dây thun vậy hờ?

Bonard đến bên nàng phụ đỡ cái xô cười vui:

– - Ô, xin lỗi! Xin lỗi, anh thật là vô ý quá!

Quân Sơn trở mình uể oải nói:

– Bội Ngọc, anh phải về đây.

Nói xong chàng đứng dậy, Bội Ngọc chạy đến bên chàng lo lắng:

– Anh làm sao vậy? Bệnh rồi phải không?

Quân Sơn lắc đầu nói nhỏ:

– Tiểu Lan và Phi Loan đã bị người ta bắt cóc, anh đến toan nhờ cha em giúp đỡ.

– Trời ơi- Nàng nhăn nhó kêu lên- Vậy mà tự nãy giờ anh cứ ngồi yên không chịu nói. Bonard sẽ giúp chúng ta.

– Kia- Quân Sơn nắm lấy tay nàng ngăn cản nhưng không kịp Bội Ngọc đã quay về phía Bonard gọi lớn:

Bonard xoa xoa hai tay vào nhau bước tới vui vẻ nói:

– Việc gì xin công nương cứ phán!

Quân Sơn lắc đầu:

- Bội Ngọc! Anh nghĩ việc này không nên làm phiền tới người lạ.
- Kia- Bonard nhăn mặt- Anh còn giận tôi sao? bội Ngọc nói giùm anh một tiếng đi.

Bội Ngọc nói nghiêm trang:

- Quân Sơn, anh nên để cho Bonard giúp đỡ. Dù sao anh cũng đã tốt nghiệp trường trình thám ở Pháp.

- Ô- Bonard chớp chớp nhanh mắt- Chuyện ly kỳ đến thế ư?

Quân Sơn không trả lời, Bội Ngọc tiếp luôn:

- Bây giờ anh Sơn hãy đưa Bonard về hiện trường xem xét. Em ở nhà chờ kết quả. Đi đi...

Nàng đẩy hai người ra cửa, Bonard nhìn Quân Sơn hơi ngạc nhiên:

- Chuyện này là thế nào?

Quân Sơn thở dài:

- Mời anh đi theo tôi.

Bonard dẫn Quân Sơn lên chiếc Delage của mình nổ máy lao đi. Đứng bên cửa sổ Bội Ngọc nở nụ cười thích thú:

- Bội Ngọc, con vừa tiếp ai vậy?

Hải Yến bước ra nhìn ly chén ngỗng ngang trên bàn ngạc nhiên hỏi. Nàng quay lại nhìn mẹ cười rạng rỡ:

- Con vừa mới tiếp Bonard và Quân Sơn.

- Bonard- Bà lắm bả- Cậu ấy vừa ở bên Pháp qua à?

- Vâng- Nàng vẫn không rời cửa sổ. Hải Yến đến ngồi vào ghế salon lắm bả:

- Có lẽ cậu ấy sang đây để tính chuyện hôn sớm với con chăng?

- Ôi mẹ! - Nàng sà vào lòng mẹ- Hãy còn sớm để tính đến chuyện đó mà!

Bà đặt tay lên tóc con nói yêu thương:

- Lại còn Quân Sơn nào nữa? Con cẩn thận kéo Bonard hiểu lầm.

Nàng ngược mắt lên nhìn mẹ nhoẻn cười:

– Con cầu mong sao cho Bonard hiểu lầm như vậy?

Hải Yến giựt mình:

– Kia, sao con nói vậy?

Nàng trả lời một cách thản nhiên:

– Vì con muốn chàng nói tiếng từ hôn.

Hải Yến tròn mắt nhìn con, một lúc sau bà buông tiếng thở dài không nói.

Tiếng Vọng

Chương 5

CẦM tờ báo trên tay, Robert Cảnh thần thờ ngòl xuống ghế. Ba chữ “Lệnh truy nã” cứ đập vào đầu ông nhức buốt. Sao vậy? Truy nã ông chẳng? Không đâu, báo ghi rõ ràng án tử đó chỉ dành cho chúa đảng cái nanh heo. Thế sao ông lại nghe toàn thân rã rời, những kí ức mơ hồ ẩn hiện mông lung, cứ xoáy sâu vào tâm tưởng như nhắc nhở ông một điều gì mà ông đã dặn lòng giấu kín. Bí mật của cái nanh heo? Nhà nước Phú Lang Sa đã dám bỏ ba chục ngàn đồng để mua. Phải chăng đó là cái bẫy ngon lành giăng ra chờ con mồi khờ khạo? Nhà nước pháp đã sai lầm khi đăng hai tin cùng một lúc trên mặt báo.

Đã ra lệnh truy nã, tuyên án tử hình tên chúa cướp Cái Nanh Heo lại treo giá cao cho bí mật của cái nanh heo. Phải chăng họ muốn ám chỉ một điều gì ?

Lòng Robert Cảnh trĩu nặng nỗi lo. Phải chăng ông đã quá già rồi? Cái thời dọc ngang tung hoành cười ra lửa không còn nữa. Hơn năm mươi tuổi rồi! Hơn lúc nào hết ông biết rõ mình không sợ chết. Nhưng phải chết làm sao kia, đòi của một chúa cướp lòng danh không thể chết trên máy chém một cách quá ư dễ dàng như vậy. Bao nhiêu năm nay công sức ông đổ ra phụng sự cho Nhà nước Pháp quốc không thể chấm dứt một cách dễ dàng.

Ông nhắm mắt mơ màng nhớ về quãng đời thời oanh liệt của mình. Ông đã từng là chúa cướp Cái Nanh Heo. Nổi khiếp đảm của một vùng núi rừng rộng lớn. Ông nhớ lại ngày xưa, cái ngày mình còn là con trai của một vị Tù trưởng uy nghi. Lúc đó ông hãy còn là một chàng trai trẻ đẹp với bắp thịt săn cuộn. Chàng đã từng là niềm mơ ước của các cô sơn nữ hiền hòa. Và chàng sẽ trở thành một vị tù trưởng oai nghiêm nếu như hôm đó...

Phải, nếu như hôm đó chàng dừng đến bên bờ suối vắng, hoặc giả đến muôn hơn một chút! Trời hôm đó trong xanh ngan ngát, không một áng mây làm u uẩn không gian. Gió núi nhẹ nhàng thổi đưa tiếng cồng chiêng hòa lẫn mùi rượu cần bay ra muôn lối, như khoe với cả núi rừng hôm nay buôn làng mở hội mừng xuân.

Xuân về muôn hoa hé chào rực rỡ. Qua một năm dài hăng say trên rẫy trên nương. Các chàng trai, cô gái được già làng cho phép khoác vào người những bộ y phục đẹp nhất. Cùng múa ca bên đồng lửa, cùng uống rượu cần, cùng được nói lời yêu thương với người mình ưng ý nhất.

Sơn Thê cũng thế! Tuy chàng là con trai duy nhất của vị tù trưởng uy nghi. Chàng vẫn là một trai làng khỏe mạnh, hòa nhập với không khí vui xuân. Chàng lặn lội lên núi cao hái một chùm hoa ban thật đẹp, náo nức đến chờ bên suối từ lúc mặt trời chưa ngủ dậy, để mong tặng nó cho một người con gái dễ thương từng gặp mặt nhưng chưa từng nói bao giờ.

Nàng con gái ấy có cái tên đẹp như chùm hoa trắng chàng ôm ấp trong tay.

Hơ Ban! Nàng là con gái của một già làng dưới núi. Nàng đẹp rực rỡ như tia nắng ban mai, đôi mắt sáng như mắt mèo con bắt lửa, giọng nàng ríu rít như chim sơn ca buổi sớm. Bao lần rồi Sơn Thê nép mình trong bụi rậm nhìn bước chân nàng thoăn thoắt qua nhanh, tiếng vòng bạc chạm vào nhau lanh canh như tiếng lòng chàng khua vang loảng xoảng.

Hơ Ban! Chàng cúi xuống hôn cành hoa trên tay mà ngỡ hôn lên làn da mịn màng thơm ngát. Mặt trời đã thức dậy rồi sao nàng vẫn chưa xuất hiện?

Lẽ nào nàng không dự hội xuân? Lòng Sơn Thê thâm lo lắng. Nhưng không, có lẽ nàng còn bận điểm trang cho đẹp. Hay là, lòng chàng lại hoang mang, lẽ nào nàng đến dự hội không qua con đường này? Không đâu, chàng tự cười mình lẩn thẩn, nàng còn con đường nào khác nữa đâu? Nàng sẽ ra sao khi nghe chàng tỏ lời yêu? Tay đón nhận cành hoa trắng, đôi má đỏ hây hây, chàng sẽ đưa nàng đến hội làng giới thiệu cho mọi người được rõ. Cha chàng sẽ vui mừng, dân bản sẽ hoan hô chúc mừng mối tình tuyệt đẹp. Phải, nàng sẽ đồng ý thôi vì còn ai hơn chàng nữa chứ?

Tiếng lá cây khẽ xạc xào rồi nàng hiện ra như nàng tiên kiều diễm. Gọn gàng trong bộ váy xòe trắng viền bạc, nàng bước đi uyển chuyển như một chú nai con. Mái tóc buông xõa lơ lửng ngang lưng, một vòng hoa trắng chạy ngang trước trán càng khiến nàng thêm rực rỡ bội phần. Cổ tay trắng tròn lẳn loảng xoảng những chiếc vòng bạc. Nàng bước đi mà lòng vui phơi phới, dưới chân nàng cỏ hoa cũng hớn hờ cười chào. Sơn Thê nuốt vội một ngụm nước bọt, vạch lá bước ra trước mặt nàng.

Mãi thả hồn vào cây cỏ. Hơ Ban không để ý thấy chàng. Đến khi chàng đứng sát mặt mình, nàng mới ngỡ ngàng dừng lại, vòng tay chấp tròn trước ngực, nàng cúi đầu chào thật tôn nghiêm lễ phép:

– Xin chào!

Sơn Thê đưa mắt nhìn xuống bộ ngực tròn lẳn của nàng trong lớp áo. Cát

tiếng vụng về:

– Hơ Ban đi dự hội làng đấy à?

Nàng cúi đầu thấp hơn một tí nữa:

– Vâng, hôm nay công tử không dự thi sao?

Nghe nàng nhắc chàng mới nhớ hôm nay chàng có hai cuộc thi quan trọng.

Chàng nói nhanh:

– Có, nhưng hãy còn sớm mà Hơ Ban không thấy sao?

Hơ Ban ngược mắt nhìn lên, miệng nhoẻn nụ cười thật đẹp.

– Em biết rồi, công tử đang chờ ai thì phải?

Sơn Thê gạt đầu cứ nhìn cảnh ban trắng:

– Phải, tôi đang chờ một người để tặng cho người ấy đóa hoa ban này!

Hơ Ban kêu lên thích thú:

– Ô! Người nào được công tử tặng hoa, người đó thật là vinh hạnh.

Chàng tiến lên một bước:

– Rất vui lòng khi Hơ Ban chịu nhận cảnh hoa này!

Nàng lùi lại về sau một bước:

– Công tử, xin đừng đùa cợt cánh hoa hèn mọn này!

Chàng bước tới, nâng cảnh hoa bằng cả hai tay chàng nói thiết tha:

– Hơ Ban, đây là thật lòng tôi. Từ lâu lắm rồi tôi thầm yêu trộm nhớ Hơ Ban, nàng hãy nhận lấy rồi cùng tôi tới dự hội làng.

Hơ Ban đứng ngây người ra, mắt mở to nhìn mãi vào cảnh hoa ban trắng như không tin vào điều mình vừa nghe thấy. Nàng đưa tay đẩy cảnh hoa lúng túng nói:

– Công tử, Hơ Ban không dám nhận hoa của người trao cho đâu.

Vì sao?

Sơn Thê hỏi nồng nàn. Hơ Ban cắn môi, giọng nàng nhẹ hẫng đi:

– Vì Hơ Ban thấy mình hèn mọn không xứng đáng với người. Hơn nữa Hơ

Ban đã có chủ rồi.

– Hả? Sơn Thê lùi lại bàng hoàng- Hơ Ban nói sao? Nàng đã có chủ rồi ư?

Người đó là ai?

Để trả lời chàng, từ dưới chân núi chột vang lên tiếng kêu sang sảng:

– Hơ Ban? Hơ Ban em ở đâu?

Hơ Ban tươi ngay nét mặt. Nàng như quên mất sự có mặt của Sơn Thê. Bỏ mặc chàng đứng đó nàng chạy nhanh xuống triền dốc, giọng nàng ngọt ngào như suối chảy:

– Chu Sa, chủ nhân của đóa hoa ban trắng đó tên gọi Chu Sa. Sơn Thê đưa mắt nhìn xuống triền dốc mà nghe đau nhói trong lòng. Bởi Chu Sa không phải ai xa lạ đó chính là đối thủ của chàng trong các cuộc thi đấu bắn tên đua ngựa. Giờ đây hẳn lại là đấu thủ của chàng giữa tình trường. Ai sẽ thắng ai? Sơn Thê quăng mạnh cành hoa ban xuống nước. Nghiến chặt răng chàng búng mình vội vã về làng. Cuộc thi đấu vẫn còn chờ trai làng đăng ký. Nhưng đối với Sơn Thê, cuộc giao đấu đã mất rồi ý nghĩa, với chàng cuộc thi đấu này chỉ là mục tiêu duy nhất. Chu Sa, người có thể thắng ta trong tình trường chớ đừng mong thắng ta bằng sức mạnh.

Reng... reng... reng...

Ba hồi chiêng vang lên giòn giã, sáu mũi tên xé gió lao đi hòa lẫn tiếng reo hò ủng hộ của dân làng:

– Trúng rồi.. trúng rồi...

Sơn Thê mỉm nụ cười kiêu ngạo, hát hàm tiển của mình.

– Bẩm Tù Trưởng. Công tử Sơn Thê đã bắn trúng hồng tâm.

– Hay lắm!- Tù trưởng Sơn Nam hút cặn một hơi rượu cần cười khoan khoái- Kìa, các sơn nữ! Sao không chịu đem vòng nguyệt quế vinh quang khoác lên cổ chàng trai núi rừng dũng mãnh!

Một vòng hoa lớn được các thiếu nữ vội vàng đem đến. Sơn Thê đưa mắt

nhìn Hơ Ban đang đứng bơ vơ một mình bên góc nhà sàn. Lòng trời dậy nổi tự hào. Dù sao chàng vẫn là người mạnh nhất ở nơi này.

Vòng nguyệt quế được cho chàng qua cổ trong tiếng hò reo inh ỏi:

– Bẩm Tù trưởng- Một sơn dân bước vào cung kính nói: trong cuộc xã tiến này, Chu Sa mới thật là người đáng hưởng vòng nguyệt quế vinh quang.

Tù trưởng Sơn Nam nhú mày tỏ vẻ không bằng lòng:

– Có chuyện gì mờ ám ở đây? Sơn Thê, con giở trò gì vậy?

Ông nhìn con nghiêm khắc hỏi, Sơn Thê lúng túng, chàng quì xuống chân cha lo sợ nói:

– Cha, con chưa rõ chuyện này ra sao cả!

– Thừa tù trưởng, xin người chớ nóng giận- Một già làng bước ra từ tón nói- Công tử không có lỗi trong việc này, lỗi là ở Chu Sa bắn sai qui cách.

– Sai qui cách? - Sơn Nam ngạc nhiên- Chu Sa dám coi thường luật lệ của buôn làng à?

– Dạ thưa Tù trưởng...- Chu Sa bước ra đến quì trước mặt Sơn Nam. Trong ánh nắng vàng rực rỡ, chàng chỉ đóng một chiếc khố quanh mình. Trông khỏe mạnh hiên ngang như một sơn thần.

– Xin người bớt giận, con không bao giờ xem thường luật lệ của bản môn. Đó chẳng qua là việc xảy ra ngoài ý muốn. Số là lúc con giương cung bắn hồng tâm, thì con bỗng trông thấy một con điều hâu toan sà xuống nhà Hơ Ban bắt trộm gà. Quên mất mình đang dự thi con đã bắn chết con hâu thay vì bắn trúng hồng tâm.

Giương mặt vị Tù trưởng giãn ra nhanh:

– Ô, thế mà các người không chịu nói sớm hơn! Truyền đem xác điều đến cho ta tính điểm.

Lệnh của ngày lập tức được thi hành ngay. Vừa nhìn thấy mũi xạ tiễn xuyên qua mắt điều hâu, Tù trưởng Sơn Nam cùng mọi người đồng ồ lên một tiếng

ngạc nhiên, ông gật đầu khen ngợi:

– Quả là thần xạ tiễn.

Nói xong ông đưa mắt nhìn Sơn Thê! Từ lúc thấy xác con điều hâu, tia mắt chàng bỗng tối sầm, nét mặt trở nên cay cú. Tội nghiệp cho thằng bé, ông cảm thấy thương cho con, còn nổi nhục nhã nào hơn khi phải cởi bỏ vòng nguyệt quế vinh quang tròn sang cổ người khác.

Thấy con cứ ngẩn ngừ tay mân mê vòng lá hoa trên cổ. Ông khẽ hắng giọng nhắc:

– Sơn Thê! Con hãy đến trao vòng nguyệt quế vinh quang cho người thắng cuộc.

Chu Sa vội vòng tay nói:

– Bẩm Tù trưởng, được ngài dung tình không bắt tội là đủ lắm rồi, con nào dám mơ hưởng vòng nguyệt quế vinh quang.

Sơn Nam đưa mắt trù mến nhìn chàng trai trẻ như thầm cảm ơn. Chàng đã cứu cho Sơn Thê thoát khỏi cái nhục bẽ bàng, ông không muốn mọi người cho rằng ông vị tình riêng mà không nể phục ông, ông cất giọng sang sảng:

– Không được, vòng nguyệt quế chỉ trao cho người chiến thắng. Sơn Thê, con còn chờ gì nữa?

– Cha!... Sơn Thê kêu lên một tiếng uất nghẹn, nét mặt chàng dần dần chuyển màu xanh xám. Tay nắm chặt vòng hoa chàng hét lên sang sảng:

– Không, kẻ chiến thắng chính là con! Vòng nguyệt quế không thể trao cho ai khác được.

– Sơn Thê - Tù trưởng đập mạnh tay xuống bàn hét lớn.

Hơ Ban rút tè bước lên cất giọng thỏ thẻ:

– Bẩm Tù trưởng! Công tử đã muốn giữ vòng nguyệt quế xin Tù trưởng chớ bắt buộc làm gì. Bây giờ con xin được mạn phép tù trưởng cùng buôn làng tặng cho Chu Sa vòng nguyệt quế của con.

– Ô - Sơn Nam kêu lên một tiếng ngạc nhiên, nhìn sững nàng một lúc lâu. Ông lặng lẽ gật đầu trong sự hài lòng của toàn dân bản. Hơ Ban giở vôi vòng hoa trắng cài trên tóc nàng bước nhanh về phía Chu Sa, đôi mắt rạng ngời hạnh phúc nàng đặt vòng hoa trắng lên tóc chàng trai trẻ.

– Thay mặt dân làng, em xin tặng anh vòng hoa chiến thắng!

Chu Sa cúi đầu đón nhận vòng hoa trắng. Rồi chàng vụt nắm lấy tay nàng bước lên hai bước nói to:

– Kính thưa Tủ trưởng cùng buôn làng. Chu Sa xin được giới thiệu người con gái mà Chu Sa sẽ chọn làm vợ của mình sau mùa lúa chín.

Sơn Nam và buôn làng ngẩn người ra một lúc vì bất ngờ rồi đồng hò reo ầm ĩ. Tủ trưởng gật đầu hài lòng nói:

– Hay lắm, thay mặt buôn làng ta chứng nhận mối tình này! Hẹn sau mùa lúa chín bản làng ta sẽ đứng ra tổ chức đám cưới cho hai con.

– Đội ơn Tủ trưởng.

Chu Sa và Hơ Ban vòng tay cung kính chào, rồi chàng choàng tay sang vai nàng bước xuống hòa nhập vào lễ hội.

Hừ! Sơn Thê buông nắm tay thờ phào giận dữ. Chu Sa thật quá quắt, giữa đám đông dám ngang nhiên nhận mình là chủ của đóa hoa ban trắng đó.

Không, nàng phải thuộc về ta. Nhưng bằng cách nào đây? Sơn Thê biết tính cha mình. Ông luôn luôn đứng về lẽ phải, lời ông đã chứng nhận cho Chu Sa và Hơ Ban thì không có gì làm cho ông thay đổi được đâu. Dù kẻ đó là đứa con trai của ông đi nữa.

Không nén nổi cảm tức trào dâng, chàng vung rựa chặt nát vòng nguyệt quế, rồi cúi nhìn những cánh hoa bay tả tơi trên mặt đất, ngỡ trái tim mình đang vỡ ra từng mảnh.

– Sơn Thê, con làm gì vậy? Sơn Nam nhìn con nghiêm trang hỏi: - Con có biết mình đã phạm vào luật lệ của buôn làng rồi chưa?

Nghe cha nhắc, Sơn Thê giựt mình ngẩng đầu dậy. Chợt nhớ đến luật lệ của buôn làng, chàng lật đật quì xuống chân cha cất giọng van cầu:

– Con vô ý làm lỗi mong cha bỏ lỗi cho.

– Không được.

Sơn Nam hét vang lanh lảnh:

– Ngày hôm nay con đã phạm vào hai tội lớn. Tội thứ nhất bất tuân lệnh của cha. Tội thứ hai coi thường luật lệ của buôn làng. Già Ro đâu, mau làm nhiệm vụ của mình.

Gà Ro bước ra, đó là một ông già làng râu tóc bạc phơ nhưng hầy còn tráng kiện lắm. Già Ro đến trước mặt Tù trưởng vòng tay:

– Thưa Tù trưởng uy nghi! Lời người nói là sấm thần rền vang muôn lối, muôn người phủ phục tuân theo. Nhưng mong người nghĩ lại cho công tử được nhờ. Ai lại bắt tội người giữa ngày xuân vui vẻ.

– Không! Giọng tù trưởng lạnh tanh - Già hầy làm nhiệm vụ của mình đi.

– Cha! Sơn Thê kêu lên uất nghẹn, nhưng tù trưởng đã quay mặt sang nói khác. Già Ro bước tới trước mắt Sơn Thê vòng tay ấy náy:

– Xin công tử hiểu cho...

Rồi già phát tay ra hiệu cho đám trai làng. Ngay lập tức hai thanh niên vạm vỡ bước lên chụp lấy tay của Sơn Thê căng rộng ra. Già Ro cất lời sang sảng:

– Chu Sa, ngươi hầy thay mặt tù trưởng trị tội kẻ phạm qui làng.

– Tuân lệnh.

Chu Sa rời Hơ Ban đến trước mặt Sơn Nam nhận từ tay ông sợi dây thừng bện cứng. Rồi tiến tới gần Sơn Thê bằng những bước chân chắc như voi rừng.

Chát!

Một lần roi chạy ngang tằm lưng rộng của Sơn Thê. Chàng cắn chặt răng cố

nuốt niêm cắn hận, lắng nghe từng lần rơi chan chát đan chéo vào da, cố nhớ kỹ cảm giác ban da xẻ thịt. Được lắm! Chu Sa nguoi cứ đánh đi, đánh cho thật mạnh nữa vào để sau này khỏi phải oán trách ta sao ra tay không nghĩ.

Mặt trời lên cao gay gắt, mồ hôi đổ ròng ròng trên trán Chu Sa rơi lộp độp xuống tấm lưng đầm đìa máu của Sơn Thê. Cả hai đều đã đuối sức lắm rồi, Chu Sa không còn vung nổi những đường roi thật nhanh, thật mạnh. Và Sơn Thê cũng không còn đủ sức chịu đựng. Hăm răng đã cắn vào môi bật máu. Vậy mà Tù trưởng vẫn chưa chịu ban mệnh lệnh dung tha. Người định giết chết Sơn Thê hay sao chứ? Mọi người quay mặt nhìn nhau thầm lo cho số phận của Sơn Thê, khi thấy đầu chàng mỗi lúc một gục sâu hơn. Thân hình cứ giựt nảy lên theo từng nhịp roi đều đặn.

– Thôi đủ rồi!

Tù trưởng chợt buông lời khô khốc. Chu Sa để rơi sợi dây xuống, chàng đưa tay lên lau mồ hôi trán. Hai bắp tay mỏi nhừ, chàng bước vội về phía Hơ Ban. Nàng choàng tay ôm lấy cổ chàng, đôi mắt ánh lên vẻ hải hùng khiếp sợ.

– Đem công tử vào lo rịt thuốc.

Già Ro bảo hai trai làng.

– Khoan! - Tù trưởng chợt đưa tay lên cản lại - Đem nhúng Sơn Thê xuống dòng suối Bạc đến bao giờ được lệnh ta mới được đem lên.

– Cha... Sơn Thê vùng khỏi tay hai gã trai làng, chạy đến quì bên chân Tù trưởng cất giọng nghẹn ngào: - Cha không còn thương con nữa sao cha?

Tiếng chàng kêu như xé nát lòng. Tù trưởng nhìn xuống tấm lưng trần ngang dọc những vết roi đầm đìa máu của con. Tia mắt dịu đi một chút nhưng ông lại khoát tay tàn nhẫn:

– Đem đi...

– Cha... Cha...

Tiếng chàng vang dài trên đồi vắng. Sơn Thê quay nhìn đám sơn dân.

– Chúng ta tiếp tục cuộc vui đi.

Nhưng mọi người vẫn đứng yên một chỗ, không khí bị chùn xuống âm u, tang tóc. Sơn Nam cất giọng trầm trầm:

– Dân làng đừng trách ta làm hỏng cuộc vui. Dù trên cõi đời này không có cái gì ta quý trọng bằng mạng sống của Sơn Thê. Mẹ nó chết đi, nó là nguồn an ủi cuối cùng của ta lúc trở về già. Ta vẫn không thể dung tha cho con làm điều sằng bậy. Đối với một trai làng khác ta có thể vì niềm vui của dân làng mà nể tình xá tội, chớ với Sơn Thê thì không được. Nó sắp trở thành Tù trưởng của buôn làng, nó phải có tấm lòng cao thượng bao dung.

– Hay lắm! Lời của Tù trưởng mừng Sao thật vô cùng đáng phục!

Một giọng ồm ồm cắt ngang lời nói của Sơn Nam, người cau mày quay lại chột kêu lên mừng rỡ:

– Ô kìa! Sơn Nam tôi được vinh dự tiếp ai thế này? Một lúc được mười một vị Tù trưởng ghé thăm còn vinh dự nào hơn. Già làng hãy cho nổi công chiêng nổi khúc chào mừng, xin thỉnh các bạn lên cùng thưởng hội với dân làng.

Mười một vị Tù trưởng của mười một buôn làng nằm dài trên dãy núi biên thù. Mỗi người vận một sắc phục khác nhau. Già có trẻ có nhưng sắc mặt người nào cũng hồng hào phúc hậu. Đồng đưa tay chào Sơn Nam cùng buôn làng rồi bước lên ghé ngồi ngang với Sơn Nam. Buôn làng quên mất nổi buồn ban nãy đồng hò reo múa ca âm ỉ, lễ hội lại tiếp tục tung bừng. Họ tin sự có mặt của mười một vị Tù trưởng kia là sự ban bố phước lành cho bản làng của họ.

– Tù trưởng mừng Sao này! - Một vị Tù trưởng thân mật vỗ vai Sơn Nam cười nói - Bọn chúng tôi muốn được cùng tham gia lễ hội với buôn làng,

không biết người có vui lòng cho phép...

– Kia! - Sơn Nam nhăn mặt - Sao các bạn lại nói vậy? Đất mừng Sao có bao giờ dám hẹp lượng với các bạn đâu!

– Hay lắm! - Một vị Tù trưởng khác kêu lên hào hứng - Tù trưởng mừng Sao! Người có dám thi đấu vật với tụi tôi không?

Sơn Nam bật cười ha hả:

– Sợ gì mà không dám! Nào, bạn nào muốn thử sức với Tù trưởng mừng Sao?

– Tôi...

Một vị tù trưởng đứng dậy, Sơn Nam đưa mắt ra hiệu cho già Ro. Lập tức, một khoảng sân trống hiện ra ngay. Đám sơn dân chẳng ai bảo ai đều tự động đứng dạt vào nhau nhường sân cho các vị đại diện cho thần linh cùng giao đấu. Và họ cầu mong sao cho Sơn Nam có đủ đầy sức lực để giành lấy vòng hoa chiến thắng.

Bao năm rồi, mừng Sao là một mừng mạnh nhất dãy núi này.

Kia... Tù trưởng mừng Sao và Tù trưởng mừng Lim đã cởi áo lao vào cuộc giao đấu...

Toàn thân đau nhức rã rời, Sơn Thê bước đi uể oải. Ánh trăng đêm vượt lên khỏi ngọn cây, khiến bóng chàng xiêu xiêu tạo thành một vết đỏ dài trên thảm cỏ. Nước chảy rờn rờn trên mặt, chàng chẳng thèm vuốt. Gần một ngày dầm mình dưới dòng nước suối Bạc, ngấm ngấm mà giận cho thể thái nhân tình. Thân thể cường tráng của chàng dường như muốn nổ tung ra, không phải vì những cuộc nước xoáy quanh mình mà là nỗi căm thù hừng hực cháy.

Trời ơi! Còn nổi nhục nhã nào hơn khi bị căng cả tay lẫn chân, thân thể lơ lửng cho dòng nước trên cao đổ ầm ầm xuống đầu, xuống bụng? Giá như mà lúc đó chàng đủ sức giựt tung dây trói, chàng sẽ như một con sư tử bị thương

không tha thứ một ai, dù kẻ là Hơ Ban, có là cha chàng cũng mặc!

Chu Sa, một trăm roi hôm nay ta sẽ trả lại cho người gấp một ngàn lần hãy chờ mà nhận lấy.

Chân chàng đã đặt lên bậc thang đầu tiên của căn nhà sàn quen thuộc. Có lẽ giờ này cha chàng đã ngủ say. Chiếc cầu thang kêu lên cọt kẹt dưới sức nặng thân hình. Được, chàng thầm kêu lên trong dạ: Ta mà lên làm Tù trưởng rồi thì các người sẽ biết tay ta! Sơn Thê khẽ rút líp cửa nhà nhẹ bước vào, chàng không muốn gặp mặt cha trong lúc này.

Ừa, phòng của cha chàng hôm nay còn đỏ lửa. Thường khi cha ngủ rất sớm kia mà! Sơn Thê chợt nghe lòng ray rứt. Lẽ nào vì cái lỗi nhỏ của ta khiến cha mất ngủ? Chàng rón rén bước lại gần cửa cha, toan vào nói một lời tạ lỗi.

Chợt ...Chàng dừng chân lại ngỡ ngàng. Hình như hôm nay trong phòng cha có khách. Nhưng khách nào mà đặc biệt quá thế kia? Sơn Thê kê mắt nhìn vào líp cửa rồi giựt mình đánh thót. Bên trong, trên cái bàn dài, cha và mười một vị Tù trưởng đang thì thầm một điều gì đó.

Đoán chắc, đó là một điều bí mật cực kỳ quan trọng chàng nín thở dán sát tai vào phen cửa lắng nghe.

Tiếng của cha chàng vang lên từ tốn:

– Được các bạn tin cậy giao cho trọng trách nặng nề này. Sơn Nam tôi rất lấy làm vinh hạnh. Nhưng xét lại đất Mường Sao nhỏ hẹp, nhân tài chẳng có là bao. Việc chọn con Giàng lên làm vua một núi tôi thiết nghĩ các vị nên tìm nơi khác.

Giọng một người khác nhẹ nhàng hơn:

– Tù trưởng chớ nói vậy! Trước khi đến đây anh em bọn tôi đã bàn luận kỹ cả rồi. Trong mười hai bộ lạc, mường Sơn của bạn là một bộ lạc trù phú, đất rộng người đông. Xin chớ phụ lòng anh em tôi mong mỗi...

Tiếng cha chàng thoái thác:

– Các vị làm tôi khó nghĩ vô cùng. Biết tìm ai đủ tài đức để làm vua một vương quốc rộng lớn?

Tiếng của một người khác:

– Chúng tôi nghe đồn công tử Sơn Thê là một người nổi tiếng võ dũng oai hùng đáng làm người trong thiên hạ. Tù trưởng chớ lo ngại tị hiềm, chúng tôi đồng loạt chọn Sơn Thê lên làm vua của một vùng rừng núi.

Tim nhảy nhanh trong lồng ngực, Sơn Thê như không tin vào điều mình vừa nghe thấy. Làm vua cả một dãy núi rừng rộng lớn, thống trị cả mười hai bộ lạc? Ôi! Còn gì thích thú cho bằng, rồi đây bọn bây giờ sẽ chết dưới tay ta! Nhưng cha của chàng chợt cất giọng nghiêm trang.

– Không được, Sơn Thê trẻ người non dạ, nó không đủ sức tài để cáng đáng một trọng trách nặng nề như vậy.

Giọng một người có trẻ nhất trong bọn:

– Tù trưởng bắt chấp phải hạ mình như vậy! Tuy nhiên làm vua cả mười hai bộ lạc không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng chúng tôi tin với vật này Sơn Thê có thể làm được chuyện đó.

Nghe đến đây lòng Sơn Thê nóng bừng, không nhin nổi chàng dùng ngón tay chọc thủng một lỗ tròn trên vách lá, nghiêng mắt ngó vào. Dưới ánh nền chập chờn chàng nhìn thấy một vật gì trắng trắng dài khoảng nửa gang tay nằm trong lòng bàn tay của họ.

Vừa trông thấy vật này, Tù trưởng Sơn Nam cất giọng kinh hoàng:

– Chàng ơi! Tôi có mơ không thể này? Làm sao mà các vị lại có được vật này?

Một vị Tù trưởng khác cất ngang:

– Chuyện còn dài dòng. Hôm khác tôi sẽ kể rõ cho Tù trưởng nghe. Bây giờ người có đồng ý cho Sơn Thê làm vua của...

– Không được... Sơn Nam gay gắt cắt ngang:- Sơn Thê đúng là một chàng trai khỏe mạnh, giỏi săn thú trên rừng, giỏi làm ruộng trên nương, thừa dũng khí giao tranh cùng cọp dữ. Nhưng không ai hiểu con bằng cha. Tôi nói rằng Sơn Thê không đủ tư cách để làm vua của núi rừng.

– Vì sao?

Nhiều tiếng hỏi bật lên cùng một lúc, Sơn Nam cất giọng buồn buồn:

– Vì Sơn Thê thiếu một trái tim nhân hậu, một tấm lòng vị tha cao thượng mà bất cứ vị Tù trưởng nào cũng cần phải có.

– Ô!- Một tiếng thở dài phát ra buồn bã- Tiếc thật! Chúng tôi đã đi đến rã cặp chân, ngờ gặp được minh quân thế mà lại đành về không thêm lần nữa...

– Khoan...

Sơn Nam chợt kêu lên:

– Tôi có thể giới thiệu cùng quý ngài một người xứng đáng. Người này tuy không nằm trong hàng chức phận như tư cách đủ xứng đáng để làm một minh chúa.

– Người đó là ai?- Người già nhất trong đám kêu lên nôn nóng- Chỉ cần đó là người đủ đầy tư cách, chúng tôi không xét đến dòng họ làm gì!

– Vậy thì... Sơn Nam cất tiếng tự hào: Người đó tên gọi Chu Sa, chàng trai vừa được hưởng vòng nguyệt quế vinh quang trong lễ hội.

Hai tiếng Chu Sa vừa thoát ra khỏi cửa miệng cha, Sơn Thê có cảm giác đất hồng dưới chân, chàng ơi! Sao cha ta lại u mê thế? Chàng chợt muốn la to lên như vậy, cha đã bỏ mất cơ hội ngàn năm có một. tại sao cha của chàng không biết giành quyền lợi cho con mà lại nhường sang cho một tên vô danh tiểu tốt?

Không, không thể như vậy được! Chu Sa đã cướp mất Hơ Ban của chàng.

Nó không thể giành luôn cái ngôi vị cao sang mà lẽ ra số phận đã ban tặng cho chàng nếu không có nói. Không! Chu Sa tao không thể thua mày, tao

không thể để cho mày ấm êm trong hạnh phúc, hả hề cười trên thất bại của tao.

Không... không!

Như một kẻ điên cuồng, Sơn Thê chụp lấy cây mác trên vách lá phóng mình chạy như điên về hướng nhà của Chu Sa.

Sơn Thê biết cái gì đang chờ đợi mình ở sau lưng. Cha của chàng sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho chàng cái tội tày trời kia. Ông thà mất con chứ không bao giờ để luật lệ của buôn làng chẳng được nghiêm minh. Ông sẽ dành cho chàng một hình phạt. Hình phạt của những kẻ giết người, làm ô danh phụ nữ. Ông sẽ cho chàng một cái chết đón đau khủng khiếp nhất.

Không! Sơn Thê này không thể chết! Chàng phải sống mà làm chúa tể của muôn loài.

Và để làm được điều đó chàng chỉ còn duy nhất một con đường.

Thế nhưng, lần đó chàng đã tính sai. Cha chàng chẳng những không tha thứ cho chàng mà còn thề trước mặt thần linh không nhìn nhận chàng là con dân của mừng Sao.

Mặc dù trong tay chàng là bảo bối cái nanh heo huyền bí, mười hai vị Tù T trưởng vẫn ngang nhiên cãi lại lệnh thần linh không tôn sùng chàng lên làm chúa tể mười hai bộ lạc. và họ cũng đứng ra tuyên thề trước thần linh. Tạm thời không có chúa mười hai bộ lạc, và chúa vị đó chỉ được trao cho kẻ nào thu hồi lại được cái nanh heo về cho bộ lạc kèm theo cái đầu của tên phản phúc Sơn Thê.

Như một con thú bị dồn đến đường cùng chàng sẵn sàng xông lên cắn bất cứ kẻ nào dám mon men lại gần đó. Chàng đã tập hợp quanh mình những tử bất kham. Vì nếu như uy lực của chiếc nanh heo không đủ đưa chàng lên làm chúa của mười hai bộ lạc thì nó vẫn đủ sức đưa chàng lên làm chúa cướp Cái Nanh Heo. Từ nay thỏa chí bình sinh, cả Môât dãy biên thù rộng lớn cho

chàng mặc sức vẫy vùng, mọi người không cho chàng hạnh phúc thì chàng đại gì để yên cho bọn họ hả hê cười vui sướng? Càng lúc, càng sâu hơn, bàn tay của chàng ngập tràn trong lửa máu. Tội ác chất chồng cao hơn núi. Đã bao phen Tù trưởng Sơn Nam tức cha của chàng đã cho quân lên hỏi tội. Nhưng lần nào ông cũng phải ngậm ngùi kéo tàn quân bại trận trở về buồn. Chàng sẽ mãi là con cộp dũ của núi rừng nếu lần đó không xảy ra biến cố ngoài ý muốn...

Mà thôi, đó là chuyện khác Robert Cảnh trở mình trên ghế, thoát khỏi cơn mộng tưởng. Ông buông tiếng thở dài sườn sượt. Nói gì thì nói ông cũng không còn giữ chiếc nanh heo trong vòng tay nữa. Thời huy hoàng của ông đã chấm dứt từ lâu rồi.

Đảng cướp Cái Nanh Heo đã rời từ đạo ấy. Mười tám năm qua ông thay tên đổi họ, trốn chạy cái quá khứ đầy hào hùng nhưng chẳng được vinh quang. Không phải ông thức tỉnh hồi tâm như bao nhiêu người đã tưởng, mà ông chỉ trốn tránh một kẻ thù vô danh đang rình rập bên mình. Ông có cảnh giác là một ngày không xa lắm nó sẽ phóng mũi lao hận oán vào giữa tim mình. Kẻ thù đó không ai khác hơn là hồn ma bóng quế Hơ Ban. Người con gái đã chết bởi tay ông. Bao năm rồi mà ông vẫn không sao quên được ánh mắt nàng nhìn ông trân trời, lời nguyện nàng đã theo ông đến suốt cuộc đời như lúc nào cũng vang dậy bên tai.

Khi ông còn nắm trong tay chiếc nanh heo huyền bí. Ông không sợ một cái gì cả, kể cả thần linh. Nhưng bây giờ cái nanh heo đang ở đâu? Tại sao nhà nước Phú Lang Sa lại để tâm đến một băng cướp đã tan rã cách đây mười tám năm trời? Phải chăng oan hồn Hơ Ban vẫn theo ông? Sống lưng bỗng lạnh toát mồ hôi. Ông rùng mình liên tiếp. Nếu biết ông là chúa đảng cướp Cái Nanh Heo hung bạo thì tất cả bạn bè sẽ nghĩ về ông như thế nào? Ông hình dung ra khuôn mặt của Doumet, của bọn thuộc hạ dưới cấp, mà không

khỏi nghe toàn thân ớn lạnh.

Trước mắt ông, đôi mắt tròn xoe của Bội Ngọc như rẻ khinh, như căm phẫn. Không! Robert Cảnh kêu lên đau đớn, không thể nào như thế được. Ông không thể nào chịu nổi tia nhìn khinh bỉ của con, mặc dù bây giờ Bội Ngọc cũng có phần nào không kính nể cha. Ông biết, con gái mình rất đau lòng khi biết cha mình là mật thám là chó săn cho Pháp, nhưng vẫn còn hơn khi nó biết ra sự thật ông chính là Sơn Thê, chúa đảng cướp Cái Nanh Heo lừng danh tàn bạo, là kẻ gieo biết bao đau khổ cho mọi người, là kẻ...

Trời ơi! Làm sao giấu che cái sự thật phũ phàng kia? Cảnh sát Pháp không tòi! Ông biết một khi chúng đã quyết tâm thì chẳng bao lâu toàn bộ bí mật của đời ông sẽ phơi bày ra ánh sáng.

Trời ơi, cái bí mật mà ông quyết tâm giấu kín bằng cả sinh mạng của mình. chính vì nó mà bao năm rồi ông mất ăn mất ngủ lặn lội đến rừng sâu giết chết Lam Thành với C.Ho để chuốc thêm hận oán. Võ sư Nam Long và võ sĩ Nguyên Minh, những nạn nhân của bí mật không thể bán này!

Thế thì làm sao? Ông sẵn sàng đánh đổi cả cái tài không lồ này để đổi lấy một sự im lặng. Rút tay lên lau mồ hôi trán, ông ngược nhìn cái đồng hồ tích tắc đồng đưa. Chưa có bao giờ ông cảm thấy mình cô độc như thế này. Nỗi tuyệt vọng mỗi lúc một tăng, ông chẳng có ai để tâm sự giải bày. Vợ ông, con ông ư? Từ lâu lắm rồi họ là những phần tử riêng biệt không dính líu gì với ông, nếu không muốn nói ông còn là kẻ thù của bà!

Đôi mắt của ông chợt sáng lên. Phải rồi, chỉ còn phương cách duy nhất thôi! Ông rút nhanh cây viết, hình bóng Tù trưởng Sơn Nam lại hiện ra chập chờn. Hai mươi năm rồi cha sống chết ra sao? Robert Cảnh thấy lòng mình chùng xuống một giây. Tuy quen nếp sống văn minh hiện đại, trong người ông dòng máu của bộ lạc Mường Sao vẫn còn nhớ như in những đêm lễ hội của buôn làng, vẫn còn nhớ mùi rượu cần quen thuộc, vẫn còn nhớ cái

không khí ngọt ngào của những đêm trăng sáng, trai gái cùng nhau múa hát tỏ tình.

Nhưng... Nhớ thì nhớ chứ ông không còn con đường nào để trở lại làng xưa! Khoảng cách đến muôn trùng, thôi thì đành vậy. Xin cha tha lỗi cho con, ông như thấy mình quì dưới chân Tù trưởng khóc nghẹn ngào. Con đành phải bán cái bí mật của thần linh để cứu lấy mạng sống và danh dự của mình.

Không! Tiếng cha của ông hét lên giận dữ, nhưng cây viết đã chạy dài trên trang giấy.

Đến khi ông buông viết ngẩng lên thì trời đã hừng đông. Ông thần thờ. Giàng ơi! Ông biết mình đã phạm vào một tội lỗi không thể nào dung thứ được. Đối với người dân bộ lạc mừng Sao nói riêng và người dân bộ lạc nói chung. Tội gì cũng có thể dung tha, vật gì cũng có thể bán, nhưng chỉ có một vật thiêng liêng không bao giờ được bán: Đó chính là bí mật của thần linh! Kẻ nào bán nó sẽ phải chịu một hậu quả vô cùng khủng khiếp. Một nỗi đau đớn tận cùng sẽ dành cho kẻ nào dám bán rẻ thần linh.

Vậy mà... vì cuộc sống, vì danh dự. Ông đã bán đi điều bí mật thiêng liêng cao cả nhất!

Rồi đây ông sẽ ra sao? Robert Cảnh xé toạc tờ giấy bỏ vào phong bì niêm phong cẩn thận. Mở một cái tủ bí mật bỏ vào rồi khóa lại đằng hoàng. Ông ngẩng đầu dậy ngược nhìn vầng dương sáng tỏ rồi cất tràng cười ngạo nghễ, thách thức cả thần linh.

Tiếng cười của ông hôm nay sao nghe ròn rợn. Giống như hôm nào ông đã cười sau khi hại chết Chu Sa!

Tiếng Vọng

Chương 6

Bí Mật Chiếc Nanh Heo

ĐẢO mắt nhìn quanh một lần nữa, bóng nhỏ nhẹ nhàng buông mình rơi xuống thêm nhà. Nép mình, men theo gờ tường bóng nhỏ lần bước đến phòng riêng của Robert Cảnh.

Dường như bóng nhỏ đã quen thuộc địa hình nơi này nhiều lắm, nên bước đi không có vẻ gì là ngập ngừng, sợ sệt.

Đến trước cửa phòng Robert Cảnh, bóng nhỏ dừng lại móc từ trong túi ra một chùm chìa khóa, lựa được chiếc màu vàng, người nhẹ nhàng tra vào khóa.

Cách.

Cánh cửa mở ra nhẹ nhẹ. Bóng nhỏ lách vào vội vã, lần tay tìm công tắc.

Một con tắc kè chột buông tiếng tắc lưỡi thở than. Bóng nhỏ giật mình đưa tay chặn ngực rồi rón rén bước đến bàn làm việc của Robert Cảnh lục soạn mớ giấy tờ ngổn ngang bừa bãi.

Đêm đã khuya lắm rồi! Có lẽ giờ này Robert Cảnh còn mãi im lìm trong giấc ngủ. Bóng nhỏ tự trấn an mình khi đặt tay vào ngăn tủ bí mật.

Suốt ngày hôm qua, người đã bỏ công theo dõi, thái độ lạ lùng của Robert Cảnh đã làm cho bóng nhỏ đem lòng nghe hoặc. Việc gì mà ông ta cứ thờ vắn thờ dài trước bài báo về lệnh truy nã đảng cướp hung tàn ấy chứ?

Thật không sai! Mắt bóng nhỏ chợt long lanh khi nhìn thấy một phong thơ màu trắng được niêm phong cẩn thận. Người hồi hộp đưa tay xé nhanh phong bì, ánh mắt vừa thoáng qua tờ giấy:

Bí mật chiếc Nanh Heo, kính gửi...

Thì...

– Hừ, to gan thật!

Đoàng!

Kèm theo tiếng quát là một phát súng nổ. Bóng nhỏ lộn nhanh về phía sau tránh khỏi. Vết đạn chạm vào tường thành một vết xám kéo dài.

Robert Cảnh xuất hiện ngáng ngay cửa ra vào, bàn tay ông xoay xoay khẩu khúng lục bé tí:

– Đưa tay lên, quay mặt vào vách.

Ông lạnh lùng ra lệnh.

Bóng nhỏ đảo mắt nhìn quanh, không còn đường để thoát! Robert Cảnh đã bước hẳn vào phòng, cánh cửa đóng sập lại sau lưng, Robert Cảnh lạnh lùng bước đến:

– Thi hành mau!

Đoàng.

Thêm một phát đạn cảnh cáo sượt ngang tai bóng nhỏ. Biết không còn đường nào khác, bóng nhỏ đành phải nghe theo lời của Robert Cảnh. Hai tay đưa cao quá đầu người, thụt lùi dần, thụt lùi dần cho đến sát vách tường, từ từ quay đầu vào vách.

Bỗng bức tường trước mặt người tách làm đôi. Bóng nhỏ như một hồn ma biến mất ngay sau dãy hành lang tối đen hun hút. Bị bất ngờ, Robert Cảnh chùn lại hết một giây, bởi đó chính là con đường phòng bị của ông khi lâm họa. Con đường đó trong căn nhà này chỉ duy nhất một mình ông được biết! Thế mà, bóng nhỏ lại...

Chạy nhanh đến học bàn, ông kêu lên như một kẻ điên cuồng:

– Cái nanh heo, trời ơi bí mật cái nanh heo. Ông nhấn nhanh vào một cái nút đỏ trên bàn, rồi lao đi vội vã.

Báo động! Tổng báo động, các hệ thống điện tử của ông đã hoạt động. Bóng nhỏ đừng mong thoát ra khỏi màn lưới ra-đa điện tử tối tân.

Thế nhưng, bóng nhỏ chẳng cần đi đâu cả Robert Cảnh vừa ra khỏi phòng là cánh cửa trên hông tường lại mở lại ngay. Bóng nhỏ từ tốn đi ra khỏi chỗ núp. Người đến ngồi bên chiếc ghế của Robert Cảnh gục đầu vào tay dằng vẻ u buồn.

– Anh bạn, mau trao phong thư bí mật ra đây rồi trốn đi cho lẹ. Robert Cảnh gằn trở lại rồi đấy. Một bóng áo vàng rơi xuống nhẹ nhàng. Bóng nhỏ ngược đầu nhìn lên, giật mình kêu thảng thốt:

– Hoàng Long! Các người cũng có mặt ở nơi này nữa à?

Bóng áo vàng gật đầu:

– Hoàng Long có mặt khắp mọi nơi, vì đại cuộc mong bạn trao lại phong thư.

Bóng nhỏ trả lời cương quyết:

– Sao ta lại phải giao lại cho người?

Bóng vàng trả lời nghiêm trang:

– Vì chúa Hoàng Long cần.

Chúa Hoàng Long ư? Bóng nhỏ nhắm mắt, hình bóng của Nguyên Minh chợt hiện lên. Ngần ngừ giây lát, người cho tay vào áo lấy phong thư ra, thở dài buồn buồn nói:

– Vì việc lớn, ta trao lại cho người. Về nhắn với chúa Hoàng Long ta gửi lời chúc người được dồi dào sức khỏe.

– Đa tạ. Bóng áo vàng chấp tay từ tạ rồi quay đi vội vã.

– Khoan đã. Bóng nhỏ chợt kêu lên, một mình người không thoát khỏi nơi

này đâu. Hãy theo ta! Nói xong bóng nhỏ lại nắm tay bóng vàng nhảy vọt qua lỗ tường hồng, khéo léo luồn lách qua các ổ gài một cách dễ dàng. Mười lăm phút sau, hai người đã ra khỏi đường hầm. Đứng dưới tàn me rậm lá. Bóng nhỏ nắm tay rồng vàng ân cần căn dặn:

– Tuy tôi chưa đọc qua nội dung của phong thư, nhưng tôi cũng biết đây là một tin vô cùng quan trọng. Người nên cẩn thận kéo lọt vào tay kẻ khác, mà lỡ dở cơ mưu.

Rồng Vàng chấp tay từ tạ:

– Xin ghi nhớ lời ân nhân chỉ bảo. Giờ xin phép kiếu lui. Nói xong, Rồng vàng phóng mình lên tàn cây cao mất dạng. Bóng nhỏ đứng nhìn theo một lúc lâu rồi tàn ngàn quay gót.

Chợt, người nép mình sau thân cây nhìn về phía cổng nhà Robert Cảnh, miệng khẽ lẩm bẩm:

– Trời chưa sáng hẳn. Người ấy định đi đâu?

Chiếc xe song mã từ từ chuyển bánh, bóng nhỏ không nghĩ ngợi men mình sát bờ tường. Người tăng tóc đuôi theo.

Bí mật cái nanh heo! Kính gởi ngài Công sứ.

Vừa mở phong thư, Nguyên Minh chợt giật mình nhồm dậy. Phải chăng đây chính là chìa khóa toàn bộ của vấn đề? Chàng cất bức thư vào túi, bước vào phòng riêng, cài chốt cửa. Sau khi xem thấy không còn một dấu vết khả nghi nào, chàng mới ngồi xuống ghế, mở phong thư ra xem ngẫm mình vừa mới hóa thân vào trong một câu chuyện nào đó...

Ngày xưa, ngày xưa...

Khi loài người chưa biết thế nào là văn minh hiện đại, sống chui rúc trong những hang sâu thành đàn như dã thú. Họ chưa có lửa và chẳng có ngôn ngữ của con người. Lúc đó họ hãy còn là một bầy người nguyên thủy.

Tại một hang núi nọ, chuyện bắt đầu từ một buổi sáng đẹp trời...

Chú bé Li mở mắt, kêu lên một tiếng vui mừng rồi nhảy nhanh xuống đất. Hang động trống không, mọi người đều đi làm hết cả rồi. Li biết đàn ông của mình vào rừng sâu bắt thú, đàn bà của mình đi lượm hạt rừng. Một lát nữa thôi họ sẽ về đầy đủ cả và nó được ăn tha hồ thoải mái.

Nhảy tung tung qua từng mỏm đá. Li mon men đến gần một người đàn bà. Nó đứng yên lặng nhìn bà ta dùng đá đập bể một cái hạt ra rồi đưa lên miệng nhai nhai. Trong số các đàn bà của nó Li thích người đàn bà này nhất. Vì bà ta là người đẻ ra nó và thường cho nó bú lúc nó còn nhỏ, và thường ôm nó vào lòng cho ấm khi nó ngủ. Bà lại cúi xuống với hòn đá trên tay, cặp vú trên ngực bà đong đưa theo nhịp đập. Li nhìn thấy thích quá đi thôi! Nó nhảy sóc đến bà, đưa tay bóp mạnh rồi nhả răng ra cười khọt khẹt.

– Mày làm cái gì thế?

Bà hất tay quát nó bằng một giọng lạ lùng. Nó đưa tay vò vò cái bụng:

– Đói!

– Không được! Bà lắc đầu bảo nó - Phải chờ mọi người về đã. Đi đi.

Li không đi, nó ngồi xuống bên bà cầm một hòn đá nhỏ lên tay và cũng bắt chước bà đập đập, bà liếc nhìn nó không nói.

Đập chán, lợi dụng lúc bà không để ý, Li đưa tay vốc nhanh nắm hạt bà đã lột vỏ rồi phóng mình trèo lên cây cao ngồi ăn ngấu nghiến.

Chợt nó bỏ nguyên vốc hạt vào miệng, tụt nhanh xuống đất, nó chạy đến nắm tay bà, mắt tròn trũng, tay chỉ về phía trước nói nhanh:

– Ó ai í à?

Bà không hiểu, hất tay mắng nó:

– Cút đi.

Nó không chạy, cố nuốt hết vốc hạt nó nói nhanh:

– Có ai kia!

Bà ngẩng người lên nhìn và cũng như nó sững người ra vì kinh ngạc. Trước

mặt bà một bầy người đầy lông lá đang bước lại gần. Gã đầu đàn tiến lên nói một tràng dài tiếng lúi lo nhưng bà không làm sao hiểu nổi. Bà quay bảo Li:

– Mày đi kêu đàn ông về gấp!

– Dạ. Li đưa mắt nhìn bầy người vừa tới, rồi cắm đầu chạy thật nhanh.

Đến khi nó dẫn đàn ông của nó trở về thì nơi đó thêm ba người nữa. Những bầy người này trông có vẻ ốm yếu, mệt mỏi lắm. Họ cũng có đàn bà và nhiều con nít, song họ không biết nói thứ tiếng của nó.

Bé Li ngạc nhiên vô cùng khi thấy người đàn ông lớn nhút trong bầy nó bảo các đàn ông khác chia sẻ thức ăn cho bầy người mới đến. Họ có vẻ mừng lắm, cầm lấy ăn ngay không một chút e dè sợ hãi. Bắt trước bọn người lớn bé Li cũng lấy cắp hạt của đàn bà bầy người mình đem đi chia cho bầy trẻ nhỏ, và thử sờ nắn chân tay bọn chúng.

Tối đến, khi màn đêm phủ tràn lên tất cả. Bé Li thấy các bầy người tùm tùm lại với nhau thành từng nhóm một, rồi nằm lăn ra ngủ rất ngon lành. Li mon men đến gần đàn ông lớn nhất của mình cất tiếng hỏi:

– Tụi nó là ai vậy?

Ông bé Li đặt lên đùi cười hì hì đáp:

– Bọn chúng nó từ trong rừng kia chạy ra.

Li lúc lắc đầu không hiểu:

– Sao bọn chúng lại chạy ra đây?

Người đàn ông khoa tay làm một cử chỉ động rừng. Bé Li chợt hiểu cười khanh khách:

– Mình nuôi chúng nó à?

Người đàn ông gật đầu rồi vỗ bếp vào hông nó.

– Ngủ đi.

Bé Li len lén bò về chỗ của mình. Nó nằm xuống cái ổ lá cây của mình toan ngủ, nhưng chợt nhớ đến mấy bầy người nằm lạnh lẽo ngoài sườn núi, nó

trỗi ngồi dậy rồi nhè nhẹ bò ra ngoài.

Ồ! Nó chợt kêu lên kinh ngạc, dưới ánh trăng đêm, thêm hai bảy người vừa mới đến, họ ướt đầm. Có lẽ vừa lội từ suối lên thì phải? Thấy bọn họ lạnh quá, bé Li vụt chạy trở vào động đánh thức bảy người của nó dậy:

– Ê !Thêm hai bảy người đến kìa!Họ ước mềm lạnh ngắt.

Mọi người còn ngơ ngác chưa hiểu nó đã lạnh lẽ chạy vào nơi ngủ của mình ôm một ôm lá cây nói:

– Cho hởi .

Bảy người chợt hiểu , họ bắt trước bé li đem lá cây khô ra cho bảy người bị nạn .Trên một nhánh cây cô bé li nhảy tung bưng hò reo inh ỏi .

Thế rồi nhiều ngày trôi qua , bây giờ trên ngọn núi cao đã có đến mười hai ngàn người trú ngụ .tuy ngôn ngữ bất đồng nhưng dần dần họ hiểu được nhau bằng cách ra dấu.Bé li cũng hiểu rằng bảy người kia bị nạn động rừng , đồng lên đây xin nương náu, và nó rất vui lòng thấy đàn ông trong bảy người của mình dạy cho họ cách lấy hạt để ăn .

Mười hai bảy người ngày cùng đi đến cho ã hiểu nhau , thương yêu quý mến nhau mặc dù mỗi bảy người vẫn có một người đàn ông làm chúa tể. Sáng sáng họ đồng vác lao nhọn đi săn thú, chiều chiều quây quần bên nhau, họ chia đồng đều những gì tìm được trong ngày rồi cùng ăn cùng ngủ.

Một hôm bé Li đang ngủ say, chợt nó nghe cái gì nhột nhột nơi má. Cậu bé rùng mình mở mắt ra cười sặc sụa. Khi thấy vật vừa mới liếm má mình là một chú heo con lông trắng toát. Nó ôm lấy đầu con heo thì thào:

– Thì ra là mày đấy à? Má mày đâu?

Con heo con ụt ịt, dúi cái mõm vào bụng cậu bé. Li ngồi dậy vuốt vuốt bộ lông mịn màng của con heo âu yếm nói:

– Sao mày buồn vậy heo con? Mày đi lạc rồi phải không? Được rồi, để tao đi tìm má mày cho.

Nói xong cậu bé đứng dậy, bế con heo trên tay, cậu đến từng bộ lạc hỏi?

– Có ai biết mẹ của con heo này ở đâu không?

Mọi người đồng loạt lắc đầu ngơ ngác, cậu hỏi tiếp:

– Thế con heo này có phải là của các bạn không?

Họ lại lắc đầu. Đến cuối cùng một người đàn ông nói:

– Mày đừng tìm nữa mất công, mẹ của nó đã bị tụi tao giết hôm qua rồi, thịt mày cũng đã được ăn nữa đó!

Hai dòng nước mắt chảy dài trên đôi má đứa bé, ôm con heo vào lòng nói như năn nỉ:

– Heo ơi, tao lỡ ăn thịt mẹ của mày rồi, mày có giận tao không?

Con heo ụt ịt lên mấy tiếng thăm thương. Dường như nó đói và nhớ mẹ nhiều lắm. Bé Li hôn đánh chụt lên đôi mắt bé tí của chú heo con.

– Heo ơi, mày là bạn của tao nghe. Tao sẽ nuôi mày, mày là của tao.

Thế là từ hôm đó, heo con trở thành bạn của Li. Cả hai quấn quýt bên nhau, một bước cũng không rời. Con heo thật tinh khôn, nó hiểu hết mọi lời của Li sai bảo nó. Mọi người cũng dần quen sự có mặt của chú heo con. Chẳng bao lâu nó trở thành bạn của tất cả bầy người.

Ai cũng có thể cho nó ăn, cũng có thể vuốt ve vài cái. Nó đi lang thang khắp mọi nơi, chỉ có tối đến là nó trở về ngủ bên cạnh bé Li, để được cậu bé ôm vào lòng cho ấm, để nghe cậu bé kể biết bao nhiêu chuyện trên đời.

Thời gian trôi, cậu bé Li dần dần cao lớn hẳn lên. Bây giờ cậu đã có thể đứng cao bằng chiếc khố của người đàn ông lớn nhất bầy người. Cậu đã được giao vài việc vụn vặt như xẻ thịt thú ra nhiều mảnh nhỏ. Tội nghiệp cho bầy người nguyên thủy, họ vẫn chưa có lửa để nấu chín thức ăn.

Bên cạnh Li, chú heo con cũng lớn lên như thổi, giờ đây thì bé Li dùng hông bế nôi heo con lên tay nữa rồi, đêm đêm, cậu còn phải chui vào lòng heo mà ngủ cho ấm.

Càng lớn, heo con càng đã đà xinh đẹp, da của nó bóng ngời trong ánh nắng chiều vừa tắt. Chở cậu bé trên lưng, heo bước đi từng bước hiên ngang như một chàng trai trẻ oai hùng:

– Heo con, heo con lại đây!

Li ló đầu ra khỏi thân cây, đưa tay vẫy vẫy heo rừng. Con heo như có vẻ không bằng lòng cách kêu của bé Li, nó lồng lên, hất cuậ bé lăn tồm xuống lòng suối rộng.

– À! Được rồi, được rồi. Cậu bé chồi lên mặt nước quyết tâm tìm cách trả thù, nhưng cậu chợt nhìn thấy mắt heo rừng ươn ướt. Cậu đưa tay vuốt mặt, đến gần heo rừng hỏi nhỏ:

– Sao mày buồn thế? Nhớ má à?

Con heo không trả lời, nó lè lưỡi liếm vào mặt Li nhột nhột. Cậu bé cười hăng hắc nằm dài trên thảm cỏ.

– Lại đây heo con, ừa, mày đâu còn là heo con nữa, tao gọi mày là heo rừng nhé.

Heo rừng đến nằm bên cạnh Li, bàn chân nó đặt lên ngực cậu như yêu thương, như đồng ý. Li đưa tay lấy khỏi mắt heo rừng một viên ghèn.

– Mày đẹp trai lắm heo rừng! Rồi đây tao sẽ cưới cho mày một cô vợ thật xinh nhé!

Gió chiều lồng lộng thổi, lùa tay vào trong lớp lông mịn màng nóng ấm của con heo, Li thiu thiu ngủ. Giấc ngủ hồn nhiên giữa muôn ngàn cây cỏ. Con heo từ từ đứng dậy, nó đưa lưỡi liếm lên mặt cậu bé lần cuối rồi lặng lẽ quay lưng.

Nó đi đâu? Nó muốn trở về rừng. Từ mấy ngày nay, trong người heo rừng bỗng dưng có một biến chuyển lạ lùng. Nó muốn trở về khung trời của nó. Giữa rừng thẳm âm u, một tiếng gọi ngọt ngào cứ vang lên quặn rũ. Hãy trở về với cuộc sống thiên nhiên. Cuộc sống của những chú heo rừng hoang

đã.

Bao lần rồi nó muốn ra đi, nhưng cũng bao lần rồi nó nấn ná không rời. Một linh cảm như bảo nó rằng, giữa người và thú không thể có sự hòa đồng, thân thiện. Một tai họa đang chực chờ, giáng xuống đầu nó, nếu nó không nhanh chân trở về với rừng sâu núi thẳm.

Cất bước ra đi sao lòng còn nghe vương vấn! Con heo quay đầu nhìn lại bé Li lần cuối. Trong tất cả bầy người heo rừng chỉ yêu có mỗi bé Li. Cậu bé hồn nhiên yêu thương nó với tất cả tấm lòng. Xa nó rồi, chắc bé Li sẽ buồn nhiều lắm.

Nhưng Li ơi, heo rừng lại trở lui thân thiện hít lên mái tóc thơm lừng mùi nắng thân quen, thỉnh thoảng heo rừng sẽ trở về thăm bạn. Thôi mình về nhé!

Con heo co chân lấy đà phóng tới. Trước mắt nó là rừng canh ngút ngàn vô tận. Khung trời tự do đang rộng chờ cởi mở. Gió reo vùn vụt bên tai, heo rừng phóng mỗi lúc một nhanh hơn.

– Ôi trời đất rộng, lần đầu tiên heo rừng biết được sự thoải mái tự do. Sung sướng quá, heo rừng lăn lộn trên tấm thảm cỏ xanh rờn lên âm ỉ. Nó đi lang thang khắp nơi trong rừng vắng, thấy cái chi cũng đứng lại để xem.

Hai ngày đầu heo rừng sung sướng lắm! Nhưng đến ngày thứ ba thì nó chợt nghe ngẩn ngơ buồn. Nó nhớ bé Li vô hạn, nó ước sao bé Li đến đây liền với nó, đến nói cho nó nghe những lời thì thầm đầy yêu mến. Bé Li ơi, heo rừng trèo lên mỏm đá cao vọng về hướng núi xưa mà nghe còn cào da thịt. Nó thèm được ngửi mùi thịt cậu bé thơm thơm, nó nhớ cái thân thể nhỏ nhoi nằm trong lòng nó. Nó đi rồi chắc bé Li buồn nhiều lắm.

Rồi không biết tự lúc nào, heo rừng dẫm lên lối xưa đường cũ để trở về hòn núi khô kia mà tìm kiếm bé Li.

Tất cả đã ngủ im lìm. Trong ánh trăng đêm bàng bạc, heo rừng chợt trông

thấy bé Li ngồi gục đầu vào thân cây khóc sục sùi. Lời thì thầm của bé theo gió bay văng vẳng vào tai của heo rừng:

– Heo rừng ơi! Mày giận gì tao sao mày không nói? Mày bỏ tao đi đâu vậy heo rừng? Tao nhớ mày lắm đó heo rừng ơi!

Đang khóc, Li không hay sau lưng mình một con cọp vừa xuất hiện, nó liếm mép nhìn cậu bé với vẻ thèm thuồng, ước lượng khoảng cách rồi “vụt”.

Nó thu mình nhảy đến, nhưng chưa kịp chạm vào người cậu bé, nó đã cảm thấy một sức mạnh vô hình dội lại. Con heo rừng hiện ra che cậu bé dương thân. Vừa hoàn hồn, bé Li vụt kêu lên mừng rỡ:

– Ô heo rừng! Mày mới cứu tao có phải không? Tao biết mà mày đâu có bao giờ bỏ mặc tao phải không?

Chiếc đuôi heo rừng quật khế vào tay cậu bé, mắt lờm lờm không rời khỏi chúa sơn lâm. Bé Li chợt nhớ, cậu hét lên:

– Heo rừng cẩn thận, chờ tao đi kêu người lớn ra giết nó.

Nói xong cậu bé phóng vọt lên tàn cây cao, chạy nhanh vào trong động. Đến khi cậu bé cùng bảy người gậy gộc chạy ra, trên bãi chiến trường ngổn ngang cây lá, chỉ còn mỗi một heo rừng với vết thương dài trên bụng. Hổ đã chạy thoát rồi.

Li chạy nhanh đến bên heo òa khóc:

– Heo rừng ơi! Mày làm sao vậy heo? Mày đừng chết bỏ tao nghe heo!

Con heo ngược mắt nhìn lên, máu ra nhiều quá, con heo rừng đã kiệt sức rồi, một người đàn ông bảo cậu bé:

– Khóc làm gì, đợi sáng thịt nó luôn!

– Không, cậu bé hét lên ôm chầm lấy heo rừng. Mọi người bỏ vào trong cave, bỏ mặc nó với con heo nằm trên cũng máu.

– Heo ơi, heo ơi. Cậu bé khóc òa lên nức nở khi thấy hơi thở heo dần lịm tắt. Cậu sợ quá quì gối giữa trời đất mênh mông cất tiếng van cầu:

– Giàng ơi, xin hãy giúp con cứu mạng heo rừng! Con bằng lòng được chết để heo sống lại.

Lạ lùng thay giữa rừng vắng bỗng vang lên tràng cười sang sảng, rồi một giọng nói vang lên chuyển động cả núi rừng.

– Cậu bé kia! Có thật là cậu đổi mạng mình để cứu heo rừng không?

– Dạ phải - Cậu bé nước mắt vòng quanh, cậu ngơ ngác nhìn quanh: -

Nhưng ông là ai?

Giọng nói vang lên mỗi lúc một gần hơn:

– Khá khen cho tấm lòng nhân hậu, ta bằng lòng cho con đổi mạng cứu heo rừng.

Thấy cậu bé lộ vẻ hoang mang, giọng nói kia lại vang lên:

– Ta là Thần núi đây. Con hãy nghe ta nói: Nếu muốn heo rừng sống lại con phải cầm vật này đâm trắng trắng. Không ngần ngại bé Li cầm lấy đâm thẳng vào giữa ngực mình.

Máu tuôn xối xả ướt đầm cả thân hình con heo trắng. Trời đất bỗng quay cuồng, bé Li từ từ gục xuống và heo rừng cũng từ từ tỉnh dậy. Vừa nhìn thấy thi thể của cậu bé. Heo rừng bỗng rống lên một tiếng kinh trời lở đất.

– Heo rừng, giọng Thần núi lại vang lên, cậu bé đó đã lấy sinh mạng mình cứu con sống dậy. Hãy ráng mà sống cho trọn với lòng người.

Heo rừng cúi nhìn xác bé Li, chợt nó ngẩng đầu dậy lao thẳng vào gốc cây cổ thụ toan tìm cái chết.

Nhưng lạ lùng thay heo rừng không chết, mà cậu bé bỗng nhiên sống lại.

Thần núi cất giọng ôn tồn:

– Cảm động trước tình bạn của hai người. Ta không nỡ bắt ai phải chết. bé Li, Heo rừng các người phải là bạn của nhau, không được đổi dạ thay lòng.

– Cảm ơn nhiều. Bé Li cúi đầu lạy tạ rồi quay qua nhìn Heo rừng cười sung sướng.

– Heo rừng! Thần đã bảo rồi, ta với ngươi từ đây không được lìa xa. Ngươi chớ mà bỏ đi đó. Kìa, heo rừng ngươi làm gì vậy?

Cậu bé chột kêu to khi thấy Heo rừng loay hoay nhổ bỏ cái vật trắng trắng vương vịu nơi miệng, chột cậu bé cười phá lên:

– Đáng đời chưa! Cho mi bỏ tật tò mò, cái chi cũng nhai! Cho chết, tao không thèm lấy ra đâu.

Rồi cậu ôm đầu heo thì thầm:

– Mà biết đó là cái gì không? Đó là cái vật mà ban nãy tao đâm vào ngực để cứu cho mày sống lại đó.

Heo rừng dừng lại không đưa tay nhổ nữa, bé Li nói tiếp:

– Thôi để tao nhổ ra cho.

Nói xong cậu đưa tay vào nhổ cái vật trắng trắng ấy ra nhưng không tài nào giật nổi, cậu kêu lên lo sợ:

– Ôi, làm sao thế này?

Trong rừng, lời Thần núi lại vọng ra:

– Các ngươi chớ sợ, từ nay heo rừng phải mang vật đó trong người để nhớ đến tình bạn thiêng liêng. Đó cũng là sức mạnh để giúp Heo rừng chiến thắng được kẻ thù hung ác, tự vệ lấy mình. Ta đặt tên cho vật đó là chiếc nanh heo.

– Chiếc nanh heo? Bé Li kêu lên ngơ ngác...

– Chiếc nanh heo? Nguyên Minh kêu lên bàng hoàng, thoát khỏi cơn mộng tưởng. Phải chăng đây chính là chiếc nanh heo mà Quân Sơn đeo nơi cổ? Không có lý! Nguyên Minh tỏ vẻ không tin, thoát đầu chàng cứ ngỡ bí mật của chiếc nanh heo là một cái gì đó thật là quan trọng, một kho tàng chôn giấu bạc vàng hay một mỏ dầu, mỏ than nào đó.

Thật không ngờ bí mật của chiếc nanh heo chỉ là một câu chuyện cổ tích hoang đường, huyền hoặc. Mà bất cứ ai cũng có thể đọc thấy dễ dàng qua

kho tàng cổ tích dân gian.. Vậy mà bao nhiêu máu, bao nhiêu đầu rơi chỉ vì một cái bí mật quá đỗi tầm thường đó!

Phong thơ còn dài nhưng Nguyên Minh không buồn đọc nữa chàng vo tròn viên giấy, quẳng nó vào góc nhà. Chàng đứng dậy khoác nhanh chiếc áo Hoàng Long tìm đến chỗ hẹn cùng các Rồng Vàng. Chàng không biết mình đã bỏ qua phần quan trọng nhất của bí mật chiếc nanh heo.

Bội Ngọc lười biếng, dùng chân kéo tấm màn cửa sang bên, ánh sáng ủa vào trần ngáp. Nàng nheo nheo đôi mắt vì chói rồi đưa tay che miệng ngáp. Trời đã sáng từ lâu, những giọt sương đêm đọng long lanh trên nền cửa kiếng trông như những viên bích phản chiếu ánh nắng vàng.

Duỗi thẳng chân trên giường, hai tay kê sau ót, nàng thả hồn vẩn vơ suy tưởng. Nàng không hề là cô gái thích mộng mơ, dệt chuyện tình lãng mạn. Từ thuở ấu thơ, nàng đã nổi tiếng là cô bé gan lì và bướng bỉnh, kể cả cách ăn mặc và tóc tai nàng cũng tỏ ra mình là một con người cứng rắn.

Khác với bao người con gái, nàng không bằng lòng chấp nhận cuộc sống quá giản đơn. Chỉ yên lòng với bếp núc nôi niêu xong chảo, nàng cũng không thích làm việc điện ảnh mặc dù nàng thừa khả năng làm việc đó. Một cô thư ký, một là bác sĩ cũng không lôi kéo được nàng. Nàng chỉ thích xem phim võ thuật thay cho những trang thơ tình ướt át.

Cũng may cho nàng. Robert Cảnh là một người cha không khe khắt lắm! Ông nuông chiều nàng hết mực, nên khi nghe nàng xin thi vào trường Trinh thám Quốc gia, ông sẵn sàng đồng ý. Thế nhưng cái nghề trinh thám, gián điệp đó không thu hút nàng được lâu, học được một năm nàng lại bỏ dang dở nửa chừng xin cha được đi du lịch đó đây khắp sông hồ.

Một lần sang Pháp, nàng được cha giao cho nhiệm vụ tặng quà một gia đình quen biết. Tại nơi này nàng được gặp chàng Bonard hào hoa, phong nhã. Song nếu chàng chỉ đẹp trai, nói năng lưu loát, dù có sang trọng như mọi

người thì dùng hòng nàng bận lòng để tâm đến làm gì. Lần đầu tiên trong đời con gái Bội Ngọc nghe lúng rúng động trước mảnh bằng trinh thám của chàng.

Mối tình giật gân này nở theo năm tháng. Được sự đồng ý của cha mẹ đôi bên, không còn bao lâu nữa hôn lễ sẽ cử hành, nàng sẽ trở thành dâu con của ngài Doumet tôn kính.

Thế nhưng, Bội Ngọc trở mình trên giường nghe khó chịu. Bây Giờ nàng mới biết lòng mình vẫn đứng dưng trước Bonard, nàng không hề yêu chàng một mảy may nào!

Vì sao? Nàng không giải thích được lòng mình. Chỉ biết nàng như một đứa bé thơ đã chán rồi một món đồ chơi nhẽo chẳng có gì là thú vị.

Trong mắt nàng hình bóng mơ hồ ẩn hiện. Phải rồi! Nàng biết mình yêu ai rồi. Chàng trai ngớ ngẩn có tia nhìn bối rối. Chàng thật khác hẳn mọi người con trai khác trên đời. Không cấp bằng, không trường lớp, nhưng chàng mới thật sự là một người nghĩa hiệp chính tông. Hơn một lần nàng chứng kiến chàng dùng phi tiêu cứu Nguyễn Minh, rồi đánh tan bọn cướp để cứu nàng. Đánh rằng đó là màn kịch do nàng dựng lên để thử lòng chàng, nhưng chàng làm sao biết được? Đã không hề sợ nguy cho tính mệnh, lao vào cứu giúp kẻ thế cô.

Lúc lâm nguy, cùng nàng bị Bò Vàng bắt cóc, thái độ của chàng vẫn thản nhiên không lo sợ. Chàng không nói gì cả, cứ sẵn sàng cho nàng thật tận tình chu đáo, rồi đôi khi nở nụ cười băng quơ khó hiểu.

Làm được bao nhiêu chuyện đó nhưng chàng chẳng hề hé miệng kể lại cùng ai. Chả bù cho anh chàng Bonard huênh hoang khoác lác, làm chẳng được bao nhiêu đã rộng toang cái miệng.

Tuy nhiên nàng biết rằng Bonard là một chàng trai tốt bụng. Chàng chỉ ồn ào và galand hơi quá đáng một chút chứ chưa hại ai bao giờ. Và chàng sẽ buồn

biết bao nhiêu khi nghe nàng nói là mình không yêu chàng nữa.

Ôi kỷ niệm, biết bao kỷ niệm êm đềm bên dòng sông Sen thơ mộng! Chàng đã rót vào tay nàng bao ước mơ hoài vọng. Từng nụ hôn đầu đời còn rung động bờ môi, tê dại cả con tim. Nhưng biết làm sao khi đó chỉ là một tiếng sét mơ hồ của con tim. Nàng cứ ngỡ chàng là mẫu người lý tưởng mà mình mộng mơ chờ đợi. Nhưng hồi ơi, sự có mặt của Quân Sơn lại làm đảo lộn bao nhiêu dự tính của nàng.

Chàng là ai sao lạnh lùng bí hiểm? Chàng là ai? Sao sự có mặt của chàng tạo nên một đợt sóng ngầm cuộn cuộn? Chàng là ai? Mà tất cả mọi thế lực đều muốn lôi kéo chàng về phía họ? Và cuối cùng chàng liên quan gì đến bí mật của chiếc nanh heo? Rồi băng cướp Cái Nanh Heo nào đó mà nàng chưa hề được nghe đến bao giờ? Tất cả những chuyện này như thế nào? Sao nàng muốn tự tay mình lôi tất cả phơi bày ra ánh sáng.

– Mẹ ơi! Nàng chợt gọi to.

Hải Yến hiện ra ở cửa nhìn con lo lắng, hỏi:

– Gì thế con? Con bị bệnh gì mà hôm nay dậy trễ vậy?

Bội Ngọc chống tay ngồi dậy, nàng ngoẹo đầu nhìn mẹ.

– Con chẳng bệnh gì, ngoài chứng bệnh lười muôn thuở, mà mẹ đang làm gì vậy?

Hải Yến thở dài:

– Mẹ có làm gì đâu!

– Vậy thì mẹ vào đây, con có chuyện này muốn kể cho mẹ nghe! Bội Ngọc xê người qua một bên nhường chỗ cho mẹ ngồi, bà vuốt tóc con.

– Con có chuyện gì?

– Mẹ! Mẹ có biết gì về băng cướp Cái Nanh Heo, mẹ kể cho con nghe với.

Hải Yến giựt mình ngó sững con:

– Bội Ngọc! Tại sao bỗng dưng con hỏi về đảng cướp Cái Nanh Heo? Phải

chẳng con biết được chuyện gì? Con phải nói cho mẹ nghe.

Nàng ngơ ngác, rồi bật cười khúc khích:

– Con biết gì đâu, chẳng qua là con đọc được trên báo thấy lính truy nã băng cướp Cái Nanh Heo, rồi nhà nước Phú Lang Sa mua bí mật của chiếc nanh heo với giá thật cao, nên con hỏi mẹ may ra kiếm được ít tiền chẳng.

Hải Yến thở ra nhẹ nhõm:

– Trời, vậy mà con làm mẹ tưởng?

Bội Ngọc hỏi nhanh:

– Mẹ tưởng sao? Bộ mẹ có biết gì hả mẹ?

Bà lắc đầu thoái thác:

– Không, mẹ không biết gì cả, mà con cũng đừng nên tò mò chuyện không hiểu?

Bội Ngọc nói luôn:

– Thì anh chàng Quân Sơn ngớ ngẩn y hệt như con nai con, bạn của cha mà con kể cho mẹ nghe đó.

– Ô! Rồi sao nữa? Bà hỏi thờ ơ.

– Mẹ biết không? Nàng choàng tay sang cổ mẹ. Con yêu anh chàng ta rồi đó.

– Hà? - Hải Yến kêu lên hốt hoảng - Bội Ngọc con nói năng gì mà lộn xộn vậy? Vừa mới bí mật chiếc nanh heo rồi lại tới yêu đương. Còn Bonard thì sao?

Bội Ngọc rút vai:

– Có sao đâu! Con sẽ bảo với anh ta rằng con không hợp thể thôi.

Hải Yến chặc lưỡi chào thua. Bà biết tánh của con, nó giống hệt cha nó, muốn gì là muốn bằng được mới thôi.

– Thế con bảo Quân Sơn có liên quan đến bí mật của chiếc nanh heo, nhưng liên quan như thế nào?

- Làm sao con biết được kia chứ? - Nàng kêu lên lý lắc rồi lè lưỡi nói - Đó chính là bí mật mà con phải tìm ra!
- Thừa bà chủ. - Cô người hầu thấp thoáng ngoài cửa phòng. - Có một thanh niên cần gặp tiểu thư, anh ta xưng mình là Quân Sơn.
- Bội Ngọc vỗ tay reo lên mừng rỡ:
- Ô! Đúng rồi, em mau ra bảo chàng chờ ta chút xíu. Nói xong nàng nhảy chân sáo xuống giường nói líu lo: - Mẹ ơi anh ta đã đến.
- Khoan đã. - Hải Yến cất giọng nghiêm trang. - Con vào trong thay đổi y phục lại đi, để mẹ ra tiếp cậu ta một chút.
- Ô mẹ, mẹ thật là điệu nghệ. Nàng ôm cổ mẹ hôn đánh chụt lên má bà rồi đi thẳng vào phòng.

Hải Yến nhìn theo con một lúc lâu rồi chậm rãi bước xuống thang lầu. Trống ngực bà bỗng dưng đập dồn dập, linh tính như muốn báo với bà một điều gì quan trọng sắp xảy ra.

Trên ghế salon Quân Sơn đang ngồi yên lúng túng. Chàng đến đây để nhờ Robert Cảnh truy tìm tung tích của Tiểu Lan. Hơn mười ngày rồi chàng và Robert lục tung hết cả Sài Gòn mà vẫn không có một mảy may hy vọng. Thế nhưng Quân Sơn lại tự hỏi lòng, chàng đã được cô người làm cho biết Robert Cảnh không có ở nhà, sao chàng vẫn không chịu về? Phải chăng còn một động lực khác kéo chàng đến cái nhà này? Đó có phải là cô bé có gương mặt tròn nghịch ngợm? Cô bé đã cùng chàng vào sinh ra tử một lần? Ôi đến tận bây giờ chàng vẫn nhớ như in cái cảm giác da thịt nàng chạm vào người mình nhột nhột, thương thân thể vẫn từng làm chàng ngẩn ngơ trong giấc ngủ.

Có một tiếng động nhẹ ở cầu thang. Quân Sơn ngẩng đầu dậy, chợt nghe toàn thân căng lên trong một cảm giác lạ lùng. Trước mặt chàng là một thiếu phụ trạc tuổi bốn mươi, nét mặt đượm vẻ buồn rười rượi, nhưng vẫn không

kém phần xinh đẹp. Bà tiến đến bên chàng bằng bước chân êm như gió thoảng, rồi cất giọng ngọt ngào:

– Cậu tên là Quân Sơn?

– Dạ! - Chàng vội sửa thế ngồi lấy giọng rụt rè, lúng túng: Dạ... Thưa dì, thưa bác...

Chàng không biết phải xưng hô thế nào cho phải phép.

– Năm nay cháu bao nhiêu tuổi? Bà ngồi xuống bên chàng thân mật hỏi, nét lúng túng của chàng đã thu được cảm tình của người đàn bà suốt cuộc đời chôn chặt trong bóng đêm u tối.

– Dạ. - Quân Sơn lấy lại tự nhiên - Dạ thưa bác cháu năm nay vừa tròn hai mươi tuổi.

Hai mươi tuổi! Hải Yến thầm kêu lên trong dạ. Trời ơi, sao lại hai mươi tuổi mà không là một cái tuổi nào khác hơn chứ? Cái tuổi gợi cho bà nỗi đau oằn thắt. Nếu con bà còn sống giờ đây nó cũng trở thành một thanh niên vạm vỡ thế kia! Giọt lệ long lanh toan trào ra đôi mắt ngọc, nhưng bà cố nén biến nó thành hơi thở dài buồn bã.

– Bác, bác làm sao vậy? Quân Sơn quay mặt lại nhìn Hải Yến hỏi lạ lùng, lòng hoang mang không hiểu mình đã làm gì để người đàn bà đáng yêu kia phải thở dài buồn bã!

– À! - Hải Yến lắc đầu mỉm cười nói lảng - Đó là một thói quen thường tình của bác, cháu đừng để tâm bận dạ làm gì. À! Cháu đến để gặp Bội Ngọc có phải không?

– Dạ, chàng cúi đầu ngượng nghịu: Cháu muốn gặp Bội Ngọc để bàn một chút việc riêng.

Hải Yến mỉm cười dễ dãi:

– Cháu đợi một chút. Bội Ngọc nó ra liền bây giờ. À! Bà kêu lên như chợt nhớ: Bác nghe Bội Ngọc nói lại, cháu là bạn của cha nó có phải không?

Mặt Quân Sơn đỏ bừng vì hổ thẹn, chàng cúi đầu lí nhí trả lời:

– Dạ, cháu nào dám thất kính cùng bậc bề trên như vậy! Đó chẳng qua là do anh bạn Nguyên Minh giới thiệu đến nhờ người giúp đỡ.

Hải Yến chợt ngó sững chàng trai trẻ:

– Vì sao cháu lại phải nhờ chồng ta giúp đỡ? Cháu có biết gì về chiếc nanh heo?

– Dạ.

Quân Sơn vừa hé miệng toan nói thì từ sau bức rèm hồng, Bội Ngọc ủa ra như con sáo nhỏ.

– Ôi, Quân Sơn! Vậy mà em tưởng anh không thềm đến đây nữa chứ! Mẹ, mẹ nhìn xem con mặc chiếc áo này có đẹp không? Nàng xoay tròn một vòng trước mặt Hải Yến. Bà mỉm cười hài lòng nói:

– Đẹp lắm. Thôi con ở đây tiếp chuyện cùng cậu, mẹ vào trong một chút.

Nói xong bà đứng dậy bước vội ra sao. Bội Ngọc nhìn Quân Sơn cười rạng rỡ:

– Làm gì mà anh nhìn em ghê vậy?

Quân Sơn chợt giật mình chợt tỉnh:

– Không, tự dưng hôm nay anh thấy em đẹp lạ lùng!

Bội Ngọc then thùng, nàng ngồi xuống đối diện cùng chàng.

– Anh chỉ ngạo em thôi.

Quân Sơn thật thà:

– Không anh nói thiệt. Mà bác Cảnh đi đâu vắng vậy em?

Bội Ngọc không giấu được nỗi buồn trong ánh mắt, cất tiếng thở dài:

– Em cũng không biết nữa, cha em thường có những cử chỉ lạ lùng kỳ bí, nhưng anh muốn gặp cha em để làm gì?

Chàng trả lời buồn bã:

– Anh toan đến nhờ bác tìm giúp tông tích của Tiểu Lan.

Bội Ngọc chung hứng:

– Ủa? Bộ Bonard không chịu giúp anh sao?

– Không, không phải! Chàng vội vã nói nhanh:

– Bonard đã cố gắng hết sức mình nhưng đành bó tay rồi. Nhưng một lát chàng ngáp ngừng hỏi tiếp: Mà Bội Ngọc nè, anh muốn hỏi em một việc. Nàng ngẩng đầu dậy chờ đợi.

– Anh nói cho em nghe đi, anh muốn hỏi gì?

Chàng ngáp ngừng rồi nói nhanh:

– Anh muốn biết Bonard là gì của em vậy?

Mặt Bội Ngọc đỏ như vì then, nàng trả lời lí nhí:

– Anh biết rồi mà còn hỏi, anh ấy chỉ là bạn của em thôi.

– Thế sao? - Quân Sơn đáp ứng. - Thế sao Bonard lại bảo với anh rằng: Anh ấy chính là...

Tim đập nhanh trong lồng ngực, Bội Ngọc hỏi dồn dập.

– Anh ấy nói sao? Bonard bảo anh ấy là gì của em...

– Là vị hôn phu, là chồng chưa cưới của em chứ còn là gì nữa! Bonard vừa lên đến, chàng trả lời hộ cho nàng. Bội Ngọc quay ra vừa nhìn thấy mặt Bonard, gương mặt liền đánh lại, cau có như con khi vừa ăn nhầm trái ớt.

– Anh kia vô duyên, ai chịu là vợ của anh bao giờ mà anh nói như vậy chứ? Bonard ngồi xuống bên cạnh nàng, thân mật choàng tay sang cổ nàng âu yếm nói:

– Bội Ngọc em nói gì lạ vậy? Chớ hông phải cha em đồng ý rồi sao?

Bội Ngọc hất mạnh tay Bonard:

– Cha em chịu chứ có phải em chịu đâu chứ!

Bonard đưa tay lên vò tóc kêu trời.

– Trời ơi, Bội Ngọc em làm anh điên lên được!

– Hông có điên gì hết - Bội Ngọc vụt đứng dậy, nàng nắm lấy mũi chàng lắc

lắc - Chỉ có đi tìm một cô gái thôi mà cũng không xong. Bắt tài thế mà bảo làm chồng sao được?

Bonard nhăn nhó:

– Nhưng em cũng phải hiểu cho anh lạ đất lạ người!

Bội Ngọc bịt chặt hai tai lại la lớn:

– Tôi không biết, bắt tài thì tôi bảo bắt tài vậy thôi!

Thấy nàng cứ khẳng khẳng bảo Bonard bắt tài, Quân Sơn không nhịn nổi chen vào: - Bội Ngọc, Bonard không phải bắt tài đâu em đừng nói vậy.

Cái anh chàng ngố này. Bội Ngọc nhăn mặt thầm kêu trong bụng. dĩ nhiên là năng lực của Bonard thì tôi biết rõ hơn anh nhiều. Đó chnặng qua là tôi muốn hạ uy tín của hắn trước mặt anh, anh hiểu chứ?

– Phải rồi, nàng vờ đốp chát với Quân Sơn- Không bắt tài mà nhớ một vụ án còn con thế mà vẫn không tìm ra thủ phạm! Thật hổ danh tôi giới thiệu.

– Bội Ngọc!- Bonard tức quá hét lớn- Em chớ coi thường anh như vậy. Nếu anh là kẻ bắt tài như em nghĩ thì làm gì biết được bí mật của vụ án chiếc nanh heo!

– Chiếc nanh heo? Bội Ngọc cùng Quân Sơn đứng bật dậy sững sờ.

Bội Ngọc tóm lấy cổ áo Bonard kéo anh ta ngồi mạnh xuống ghế salon:

– Anh biết gì về bí mật chiếc nanh heo?

Quân Sơn cũng tóm gọn ngực áo Bonard dẫn mạnh:

– Anh biết bí mật của chiếc nanh heo? Ai là người đã cho anh biết điều đó hả?

Bonard gạt mạnh tay hất tay người văng ra, sửa sửa chiếc cổ áo, chàng cần nhần:

– Thủng thẳng người ta nói làm gì mà như ăn tươi nuốt sống vậy?

Bội Ngọc ngồi phịch xuống ngay bên chàng:

– Anh nói đi.

Bonard xích sang bên một chút cất giọng kiêu ngạo:

– Tôi bắt tài, tôi vô dụng, tôi biết gì đâu mà nói!

Bội Ngọc vuốt nhẹ ngực chàng:

– Thôi mà đừng giận nữa, nói đi.

Bonard đứng dậy xem đồng hồ?

– Chết rồi, đến giờ tôi phải đến chỗ hẹn rồi, xin hẹn một dịp khác nhé. Nói xong chàng đứng dậy bước đi vội vã. Quân Sơn ngồi thừ người ra trên ghế chẳng hiểu gì cả.

Còn Bội Ngọc, nàng dầm chân bấu môi nói theo:

– Đừng cao thế anh bạn! Thử hỏi xem ai năn nỉ ai cho biết.

Quân Sơn chột vùng dậy lao đi:

– Phải rồi, tôi phải hỏi cho ra kẻ nào biết được bí mật của chiếc nanh heo, kẻ đó phải chết!

– Khoan đã anh, Bội Ngọc nắm tay chàng lôi lại, chột nàng kêu lên hốt hoảng:

– Quân Sơn, anh làm sao vậy? Làm sao mà mắt anh ngầu đỏ thế kia?

Quân Sơn buông thõng tay ngồi phịch xuống ghế thở ra. Bội Ngọc vội trao cho chàng ly nước.

– Anh uống nước đi rồi nói cho em nghe. Anh nóng lòng muốn biết bí mật của chiếc nanh heo để làm gì?

– Để truy tìm ra đảng cướp Cái Nanh Heo giải quyết mối oán thù. Thôi em đừng hỏi nữa anh phải tìm Bonard.

Nói xong Quân Sơn vụt chạy nhanh xuống đường. Bội Ngọc đuổi theo chàng đến ban công chột nàng rú lên một tiếng kinh hoàng.

Từ bên kia đường, một chiếc xe máy đầu màu đỏ đang phóng thẳng vào người Quân Sơn với một tốc độ kinh hồn. Tiếng động cơ gầm rú nghe đinh tai nhức óc.

– Quân Sơn! Trời ơi. Nàng nhắm mắt sợ mình phải chứng kiến một cảnh tượng đau lòng.

Nhưng nhanh như chớp, Quân Sơn nhún mình bay bổng lên không tránh khỏi cái chết đến trong chớp mắt.

Chân vừa chạm đất, chàng thoát mình trèo lên cây nhanh như một con khỉ, khiến khách qua đường một phen cười vỡ bụng.

Bội Ngọc thở phào, ngã té quỵ bên hàng lan can sát Quân Sơn đưa mắt nhìn theo chiếc xe thả khói mù trời mà ngẩn ngơ không hiểu nó vô tình hay cố ý. Nhưng dù sao cũng hú hồn một phen thoát chết.

Bonard đặt nguyên cả hai chân lên mặt bàn kiếng. Ngả đầu ra sau, chàng lim lim nhắm mắt thả hồn theo tiếng nhạc mơ màng.

Nhớ đến sự việc hôm qua với Bội Ngọc chàng không nén được nụ cười vang thích thú. Bội Ngọc thật dễ bị lừa, bao giờ những bí mật ghê gớm cũng làm cho nàng quáng mắt. Có lẽ đêm qua nàng tức lắm, tức đến độ bầm gan tím ruột không làm sao ngủ được. Thế nào nàng cũng tìm đến chàng năn nỉ cho coi. Dù sao thì Bonard này cũng đâu phải là kẻ bất tài vô dụng.

Trong vụ án chiếc nanh heo này, có lẽ ta là người biết nhiều nhất cũng nên. Bonard tự hào thầm kêu trong dạ. Này nhé Quân Sơn thì làm sao biết được mình là nguyên nhân đang gây nhiều dư luận trong giới cầm quyền nhà nước Phú Lang Sa! Bao nhiêu phe phái, băng nhóm đang xâu xé, nghi kỵ lẫn nhau chỉ vì một chiếc nanh heo vô hình nào đó.

Và với tất cả mọi người, kể cả cha của chàng không làm sao ngờ nổi một vật quan trọng như vậy lại nằm trong tay một thanh niên khù khờ ngốc nghếch! Bonard mỉm cười nhịp nhịp chân trên mặt bàn kiếng, từ tốn chàng móc túi ra một tờ giấy trắng chi chít chữ. Đó chính là bí mật của chiếc nanh heo mà chàng tình cờ nhặt được trong sọt rác của nhà Nguyên Minh.

Bây giờ chàng an tâm lắm rồi, với bao nhiêu dữ kiện này, chàng có đủ tư

cách ôm Bội Ngọc, người con gái lạ lòng chỉ một lần gặp gỡ mà ngàn đời không quên được. Chàng vẫn còn nghe ầm cả lòng. Khi nhớ lại lần đầu tiên, lúc ấy khi nghe giới thiệu mình là sinh viên trường luật, nàng đã bĩu môi, trề dài khiến chàng nghe trái tim mình muốn tung cửa chạy ra ngoài ngực. Trời đất, chàng đã giới thiệu với nàng một chức hiệu cao quý nhất thời bấy giờ mà nàng cũng chẳng mảy may dao động. Thế thì nàng muốn gì? Lòng chàng trinh thám sôi lên vì điên đảo. Chàng dẫn lòng phải điều tra cho được tâm hồn bí ẩn của cô gái quá đổi lạ lòng này.

Ba tháng trôi qua trong bể bàng tuyệt vọng. Nàng vẫn đứng đưng nhìn chàng khoe mẽ như nhìn một gã hề trong rạp xiếc. Gương mặt hất lên kiêu ngạo, đôi mắt đẹp nheo nheo như thách thức, cùng khóe môi mỏng vênh vênh mỉa mai. Nàng sẽ làm cho chàng quên ăn quên ngủ, bài vở chẳng thông lo tìm ra mọi phương cách để chinh phục được nàng.

Thế là hết, chàng thất vọng kêu lên khi nhìn tờ lịch cuối cùng rồi xuống như chiếc lá vàng cuối mùa thu. Ngày mai này nàng trở lại Việt Nam, mỗi u tình đành vùi sâu vào tâm lại khảm. Đêm hôm đó, cùng nàng dạo bước bên bờ sông Sen thơ mộng. Chàng chỉ biết im lặng nhìn nàng trong nỗi niềm tuyệt vọng.

Thật lâu, chàng nhìn nàng nói như sấm hồi:

– Bội Ngọc! Ngày mai này em trở lại Việt Nam rồi, anh không giấu làm gì nữa. Sự thật anh không phải là một sinh viên trường Luật như em đã tưởng, mà anh chỉ là một gã thám tử sắp ra trường, lao thân vào mưa gió.

Tưởng nàng sẽ phá lên cười trêu chọc. Nhưng thật không ngờ! Mặt nàng lúc đó không còn vẻ gì là mỉa mai trêu chọc cả. Đôi mắt mở to mặt nghếch ra vì kinh ngạc, nàng nắm lấy vai chàng lắc mạnh:

– Bonard! Anh không định lừa tôi đấy chứ?

Chàng cúi đầu thiểu não:

– Ngày mai này Bội Ngọc đã về rồi. Anh còn lừa em để làm gì? Hơn nữa nghề này vinh dự gì mà phải gạt lừa em chứ.

– Ôi anh ngốc này!- Nàng nắm lấy hai tay chàng lắc mạnh như điên dại.- Tại sao từ bấy lâu nay anh không chịu nói ra chứ hả? Rồi nàng đứng dậy nắm tay chàng lôi tuồn tuột. Bonard kêu lên hốt hoảng:

– Ôi, Bội Ngọc, em lôi anh đi đâu thế này?

Nàng vẫn không dừng lại:

– Về nhà anh! Anh cho em xem bằng tốt nghiệp của anh nhé?

Dầu không hiểu gì cả, Bonard vẫn phải chiều nàng. Chàng khổ sở lôi cái bằng hạng ưu đã giấu tận cùng đáy rương, ít khi nào dòm ngó đến.

Vừa nhìn thấy dòng chữ trên mảnh bằng. Bội Ngọc ôm lấy cổ chàng chặt cứng.

– Ô, Bonard vậy mới là anh chứ? Thôi được rồi, ngày mai em không về nước nữa, em bằng lòng ở lại thêm ba tháng nữa.

Bonard tưởng mình đã nghe lầm, chàng hỏi lại cà lăm:

– Em...Em ở lại thêm... Thêm ba tháng nữa ư?

Hàm răng ngọc cắn lên môi mọng đỏ nàng gật đầu nhẹ nhẹ. Chàng kêu lên ngớ ngẩn:

– Để làm gì.

Nàng nắm lấy mũi chàng lắc lắc:

– Anh ngốc này, để nhận lời yêu của anh chứ để làm chi nữa.

Tim Bonard suyết vỡ tung ra vì sung sướng. Chàng siết chặt vòng tay cúi xuống phủ lên môi nàng một nụ hôn nồng cháy. Tình yêu được ghi dấu vào ngày tương như chẳng còn hy vọng gì nữa cả.

Ba tháng dài bên nhau, chàng đã đưa nàng đi dạo khắp danh lam thắng cảnh của nước Pháp mến yêu. Không một nơi nào mà bàn chân hai người không đặt lên, không để lại những nụ hôn nồng nàn tình yêu mến. Trong vòng tay

nhau chàng thủ thi cùng nàng, không phải bàn định về tương lai hai đứa mà là những bài học ở trường những tuyệt nghệ tinh vi mà người thám tử phải học thông. Cứ mỗi bài học là mỗi nụ hôn. Tình chàng và nàng sâu đậm dần theo những bài học ở trường. Chưa có bao giờ Bonard thấy yêu quý mảnh bằng của mình như lúc này.

Chàng đã lôi nó ra khỏi đáy rương bụi bặm, lộng khung kiếng làm lá bùa hộ mệnh khi nàng phật ý.

Thời gian thấm thoát trôi! Hai năm lặng lẽ đi qua như cánh nhạn âm thầm. Cha mẹ đôi bên đã thuận ý bằng lòng, chỉ chờ cho nàng lớn lên một chút là alê hấp, nên vợ thành chồng ngay lập tức. Thế nhưng, mấy ngày nay Bonard nhận thấy ở vị hôn thê của mình tỏa ra một luồng khí lạnh như băng. Nàng chẳng vồn vã đắm say như thuở âu yếm nữa?

Chuyện gì đã xảy ra? Chàng lo sợ thâm khu. Và bây giờ thì chàng đã có thể hiểu được nàng rồi. Nàng chê chàng bắt tài vô dụng đã làm nàng bẽ mặt trước Quân Sơn! Không, Bonard đưa tay lên sờ mũi. Chàng sẽ cho nàng biết thế nào là Bonard. Thật sự, chàng không phải là kẻ bắt tài như nàng đã tưởng. Chàng là người duy nhất nắm nhiều sự kiện trong vụ án của chiếc nanh heo huyền bí.

Rồi đây nàng sẽ đến, nhất định nàng sẽ đến! Đến để ngã vào lòng chàng yêu mến, nũng nịu đòi chàng kể. Và chàng, chàng sẽ cúi xuống đặt lên đôi môi xinh như mộng của nàng một nụ hôn thật dài, thật đắm say rồi kể cho nàng nghe tất cả không hề giấu giếm. Song để chắc ăn hơn, chàng phải bắt nàng làm đám cưới sớm hơn dự định. Cưới xong, chàng sẽ đưa nàng về Pháp hưởng tuần trăng mật. Nàng sẽ sanh cho chàng những đứa con xinh như mộng.

Reng! Reng! Reng !...

Chuông cửa kêu dồn dập. Bonard dậy ngay. Đó, chàng nói có sai đâu. Thế

nào nàng cũng đến mà. Điềm nụ cười sâu trên môi, chàng bước ra mở cửa. Cửa vừa mở, Bonard chực lại một giây, rồi chàng chìa tay ra trước mừng vui nói:

– Ô thật không ngờ..

Lời nói chưa dứt, chàng bỗng ngã vật ra sau một chiếc bóng thoát qua nhanh. Dùng lưng hất cho cánh cửa khép lại, bóng trắng cúi xuống lục soát người Bonard. Đôi mắt người đó chột sáng lên khi nhận thấy trong bàn tay chàng trai trẻ mảnh giấy trắng. Không cần xem qua nội dung, bóng trắng nhét vội vàng mảnh giấy trắng vào túi, rồi bước đến bàn làm việc của chàng xem xét.

Chợt có tiếng chân nhè nhẹ phía cầu thang Bóng trắng phóng mình qua cửa sổ, bám vào một tàn cây, mắt nhắm giữa muôn trùng cỏ cây.

Cộc, cộc, cộc...

Chừng như lâu quá không thấy chủ nhân ra mở cửa, người ngoài sốt ruột đặt tay lên nắm đấm từ từ xoay nhẹ.

Cánh cửa chạm vào người Bonard không mở được lớn hơn. Quân Sơn!

Đúng người mới đến là Quân Sơn, từ từ thò đầu vào. Mắt chàng dừng lại trên thân hình bất động của Bonard, lời nói vụt ra không tự chủ:

– Ủa? Bonard say quá rồi! Ngủ không chịu lên giường mà ngủ. Bonard!

Chàng bước lại gần đưa tay lay gọi:- Dậy đi.

– Hả? Đôi mắt Quân Sơn mở to kinh khiếp hãi hùng. Trên ngực Bonard một con dao găm cán nanh heo ghim sâu lút cán.

Dưới đất máu đọng đầy từng vũng. Thân hình chàng hãy còn ấm hơi người.

– Bonard - Quân Sơn rút nhanh con dao ra khỏi ngực chàng trai Pháp. Máu theo lỗ hổng trào ra ướt đầm tay chàng. Không còn hy vọng gì để làm chàng trai sống lại. Tim đã ngừng đập từ lâu.

Đưa mắt nhìn con dao nhỏ trong tay, lòng Quân Sơn nổi giận bùng bùng.

Băng cướp Cái Nanh Heo, chúng lại cướp của chàng một người bạn mới nữa rồi.

– Bonard!- Quân Sơn đưa tay lên vuốt mắt người bạn mới quen. Trên môi Bonard như hầy còn nguyên nụ cười rạng rỡ. Ôi, chàng chết vào giữa lúc tình yêu tràn về đầy ắp môi hồng- Bonard, Quân Sơn thì thào bên tay người chết, tôi sẽ trả thù cho bạn!

– Đưa tay lên.

Một tiếng hét vang lên lạnh lạnh. Quân Sơn ngẩng đầu dậy chột lạnh toát sống lưng, hơn sáu mũi súng đen ngòm chĩa thẳng vào người chàng sẵn sàng nhả đạn. Chưa kịp hết bàng hoàng, chàng đã cảm thấy đau nhói nơi lồng ngực, rồi một cú đá hất chàng bay bổng vào chân tường.

– Thằng khốn nạn- Doumet chửi lớn rồi cúi xuống ôm con vào lòng đau đớn:- Trời ơi! Bonard con tôi.

Quân Sơn ngây người ra nhìn cảnh tượng già khóc măng non lòng chạnh đau đớn nhớ đến cái chết của cha. Một mối đồng cảm dâng ngập lòng, chàng bước lên toan nói lời thông cảm:

– Đứng lại. Một tên cảnh sát hất súng buộc chàng trở về cũ. Doumet rời con bước đến trước mặt Quân Sơn dang tay tát thẳng cánh vào giữa mặt chàng.

– Thằng khốn kiếp! Tại sao mày giết con tao?

Quân Sơn đưa tay xoa mà đáp vụng về:

– Tôi.. Tôi đâu có giết anh ấy.

Bốp.

Một cái tát nữa, Doumet gầm lên như sư tử:

– Đứng già mồm, bàn tay mày còn dính máu tanh. Giải nó đi.

Cất!

Một chiếc còng bấm tách vào da thịt. Mũi súng kề sát vào lưng lạnh lạnh, viên cảnh sát cất giọng khô khan:

– Đi.

Quân Sơn quay lại vùng vắng:

– Không, tôi không giết Bonard thật mà! Tôi là bạn của anh ấy. Con dao...

Chàng không nói hết câu, bọn cảnh sát đã lôi tọt chàng ra ngoài. Doumet ngồi xuống bên con, bàn tay ông khẽ vuốt lên mái tóc bông dợn sóng của con. Đôi mắt ông tình cờ lướt trên con dao găm cán trắng. Hàm răng nghiến chặt, ông thốt lên bằng tất cả cảm hờn.

– Cái nanh heo! Đẳng cướp Cái Nanh Heo.

Tiếng Vọng

Chương 7

Lộ Nguyên Hình

Ngã vật trên giường, Bội Ngọc ôm mặt rung rức khóc. Nàng vừa mới từ nhà Doumet trở về đây. Trời ơi, vậy là Bonard chết thật rồi ư? Sao mà khủng khiếp? Sao mà nhẫn tâm lắm vậy!

Bonard chết, Bội Ngọc nghe hồi hận nhiều. Nàng trách mình quá trẻ con nhí nhảnh đã buộc chàng phải nói ra điều bí mật mà chàng dặn lòng giấu kín. Nàng chột rùng mình kinh sợ. Trời ơi, phải chăng chàng chết đi vì điều bí mật mà chàng sắp nói kia không? Nếu như vậy thì tội của nàng lớn lắm.

Bonard ơi, tha lỗi cho em!

Sao em lại dám bảo là anh bất tài, anh vô dụng để xảy ra lắm chuyện đau thương.

Nàng nhớ đến những trò nghịch ngợm của mình đã làm khổ Bonard đến dường nào. Thế mà chàng vẫn mỉm cười, vẫn tha thứ, vẫn yêu nàng tha thiết. Vậy mà nàng lại toan phản bội chàng để yêu người khác. Ôi tội nàng nặng biết bao nhiêu.

– Bọn cướp Cái Nanh Heo! Đôi mắt nàng long lên sòng sọc khi nhớ đến lưỡi dao cán trắng bọn bay sẽ phải đền tội mình làm. Nàng nhớ mình đã thề như thế nào trước mộ phần của Bonard. Tội ác của chúng bay chất chồng cao như núi. Thế nào tao không biết, chỉ biết là mày đã giết mất của tao một chàng trai trẻ. Trời ơi, tại sao bây giờ nàng mới nhận ra Bonard là người đáng yêu biết dường nào.

Chàng có trái tim nhân hậu, cao thượng mà không phải ai cũng có thể có trong thời buổi nhiễu nhương này. Nàng nhớ như in nụ cười rạng rỡ của chàng, thậm chí cái tật hay huênh hoang khoác lác của chàng, giờ đây nàng cũng thấy nó đáng yêu không một ai có thể bằng chàng.

Đôi mắt long lanh dẫm đầy lệ ngọc, nàng lật người nhìn lên bầu trời xanh thăm qua lớp kính trong, lòng nghe tan nát rã rời. Thế là hết! Biết bao giờ nàng có thể gặp chàng để được chàng ôm trong lòng hôn say đắm.

Tiếng ve rí rí ngân vang trên cành hoa phượng rực màu lửa chói, xung quanh nàng dẫm đầy máu đỏ. Một màu đỏ kinh hoàng chết chóc. Hôm nào Quân Sơn cũng phải treo tuốt lên cành phượng vĩ để tránh cái chết trong nháy mắt. Chiếc xe màu đỏ, phải chăng hôm ấy bọn chúng cũng muốn giết chàng bịt miệng.

Bí mật chiếc nanh heo- Quân Sơn- Và chúa cướp Chiếc Nanh Heo có mối liên quan gì với nhau chẳng? Muốn biết việc này nàng phải tìm Quân Sơn hỏi cho ra lẽ mới xong.

Bội Ngọc nhồm dầy, nhưng lại ngã vạ xuống giường chán nản. Giờ đây Quân Sơn đang nằm queo trong bót với oan án đè nặng trên đầu. Tại sao

Doumet cứ quả quyết cho chàng là thủ phạm? Đành rằng trên con dao gây án có dấu tay chàng, nhưng chàng đã nói là mình nhờ ra để cứu cho Bonard kia mà.

Hồng lẽ... Không... Bội Ngọc lắc đầu xua nhanh ý nghĩ đen tối vừa chợt đến. Quân Sơn không thể là hung thủ được. Chàng đến nhà Bonard cũng như nàng chỉ muốn tìm về bí mật chiếc nanh heo.

– Bội Ngọc! Bội Ngọc! Con nhìn xem báo nó đăng cái gì đây? Tiếng mẹ nàng hét thất thanh từ cửa, tay cầm tờ báo bà tát tả chạy vào mặt tái mét:

– Mẹ! Bình tĩnh lại mẹ!

Bội Ngọc đỡ mẹ ngồi xuống giường, đón lấy tờ báo, ngay trên tit đầu tiên, Mục tiêu đề lớn đập vào mắt nàng:

QUÂN SƠN MỘT DU ĐẢNG CỦA CHÚA CƯỚP CÁI NANH HEO ÁM SÁT CÔNG TỬ BONARD VỪA BỊ CẢNH SÁT BẮT TẠI TRẠM .

Bội Ngọc bỏ tờ báo xuống giường, chuyện này nàng đã biết rồi! Đôi dòng lệ tôn dài trên má thắm, Hải Yến nắm lấy vai con lắc mạnh:

– Bội Ngọc chuyện này thế nào? Con biết tất cả rồi phải không?

nàng gật đầu nhẹ nhẹ. Bà thở ra buồn bã:

– Con thấy tai hại việc mình làm chưa? Vừa nhìn thấy tờ báo là mẹ biết ngay mà! Không có đảng cướp Cái Nanh Heo nào cả. Chuyện này chỉ đơn thuần là giành giật tình cảm phải không? Trời ơi, cái thằng Quân Sơn coi hiền lành như vậy mà là kẻ giết người chẳng gờ tay, lẽ nào mẹ lại một lần nữa ư?

– Mẹ- Bội Ngọc gục đầu vào lòng mẹ òa lên nức nở- Không phải như vậy đâu mà! Quân Sơn không thể là kẻ giết người.

– Vậy chứ ai giết Bonard? Mẹ nàng kêu lên uất ức, bà dành nhiều tình cảm cho chàng trai người Pháp ấy. Nó mới sang Việt Nam có gây thù chuốc oán với ai đâu?

– Mẹ ơi! Bội Ngọc lắc đầu nói nghen ngào: Con biết thủ phạm giết Bonard, kẻ đó chính là Chúa đảng cướp cái nanh heo.

Nàng bỗng cảm thấy thân thể của mẹ cứng đờ trong tay mình, nàng lay mẹ lo lắng gọi:

– Mẹ, mẹ làm sao vậy?

Hải Yến giật mình sức tỉnh, một giọt nước mắt lăn dài trên đôi má nhăn nheo.

– Bội Ngọc, con nói kẻ giết Bonard là chúa cướp Cái Nanh Heo ư? Không. Bà lắc đầu như không tin vào sự thật phũ phàn. Không, không phải đâu.

Bội Ngọc gay gắt nói:

– Con chắc chắn với mẹ như vậy mà. Chính hần, gã chúa cướp Cái Nanh Heo đó giết chàng để bịt miệng Bonard đã toan nói với con về bí mật chiếc nanh heo thì bị giết. Mẹ ơi, nàng kêu lên khẩn thiết, chính mắt con đã một lần nhìn thấy hần toan dùng xe hơi tông Quân Sơn cho chết.

– Trời! Hải Yến nhắm mắt kêu lên đau đớn.

– Mẹ, Bội Ngọc lay mạnh người nói- Mẹ phải nói đi, mẹ biết tên thủ phạm phải không? Mẹ nói đi con, mẹ nói ra.

– Không, Bội Ngọc kêu lên cương quyết: Dù mẹ không nói con cố tâm tìm ra sự thật. Nói xong, nàng nhòe dầy chụp cây lược chải nhanh mái tóc. Hải Yến kêu lên sợ hãi.

– Bội Ngọc, con đi đâu nữa vậy?

Nàng đứng dậy hất chiếc bóp ra sau:

– Con đi tìm cách cứu Quân Sơn.

Nàng đi rồi mà Hải Yến còn ngồi yên bất động. Rồi bà chợt đứng dậy kéo chiếc khăn choàng che cổ bước đi nhanh. Bà đã quyết định rồi.

Dừng chân trước một căn phòng có màu tím thẫm, bà đưa tay lên gõ ba tiếng liên, ba tiếng liên hai cái.

Cánh cửa mở rồi đóng lại ngay, lập tức Robert Cảnh cất giọng lạ lùng:

– Thì ra là bà, bà cần gì tôi?

– Sơn Thê! Bà cất giọng khô đanh: Có phải ông giết Bonard chết không?

Robert Cảnh lùi lại sau một bước:

– Hải Yến, bà nói gì lạ vậy? Sao bỗng dưng bà lại gọi tôi là Sơn Thê chứ?

Bà đã quên lời giao ước hôm nào à?

Bà tiến lên một bước:

– Tôi không quên nhưng ông nhớ những gì ông hứa với tôi hôm đó?

Robert Cảnh rút khăn lau mồ hôi trán:

– Lời tôi hứa tôi không quên bao giờ, nhưng tại sao bà hỏi tôi như vậy?

– Không quên! Bà đập mạnh tay xuống bàn: Không quên mà ông giết Bonard? Sơn Thê! Bà chụp lấy áo ông lắc mạnh- Ông tàn nhẫn lắm, ông có biết Bonard là ai không? Trời ơi, ông nỡ đi giết con rể của mình? Tại sao ông làm cho con Bội Ngọc phải sầu đau héo khổ chứ.

Ông chụp lấy tay bà gỡ ra:

– Bà dựa vào đâu mà bảo rằng tôi giết thằng Bonard

– Ông sợ nó tiết lộ cái bí mật về chiếc nanh heo mà ông giết nó. Có phải đã một lần ông rò xe định cán chết Quân Sơn mà không được, phải như vậy không?

Robert Cảnh thần người ra trên ghế. Hải Yến nghiêng răng nói tiếp:

– Ông đừng hòng qua mắt được tôi. Tôi còn biết nhiều điều khác nữa kia, ngoài cái tội làm chó săn cho Pháp, ông còn lạm dụng quyền hành giết luôn cả võ sư Nam Long nữa.

Robert Cảnh cười lạt:

– Kể ra bà biết cũng hơi nhiều rồi đấy!

Đôi mắt trước vì con, tôi lặng yên bỏ qua tất cả! Nhưng càng ngày ông càng lún sâu vào tội ác. Tôi hỏi ông những con người vô tội ấy bị ông giết vì lẽ gì

kia chứ?

Ông châm một liều thuốc thảo nhiên nói:

– Vì một lẽ chúng biết quá nhiều chuyện mà lẽ ra chúng không có quyền được biết! Kể cả bà nữa, nếu bà không chịu im mồm lại thì cũng giống như bọn họ mà thôi!

Hải Yến tức quá bật dậy hét lớn:

– Ông dám...

Robert Cảnh búng mẩu thuốc bay xuống đất:

– Không việc gì mà Sơn Thê này không dám! Bà biết chứ.

Hải Yến cất giọng cười mỉa mai:

– Biết! Không phải bây giờ tôi mới biết, mà tôi biết từ lâu rồi. Từ lúc ông vì yêu mà không toại nguyện đã giết Chu Sa, hãm hiếp Hơ Ban như dã thú kia.

– Câm mồm! Kèm theo tiếng hét là một tát tai hất bà bắn vèo vèo một góc tường. Mà đã biết nhiều đến thế thì không nên sống nữa làm gì!

Hải Yến chống tay ngồi dậy, bà đưa tay gạt nhanh dòng máu ứa ra hai bên mép:

– Mà đừng hòng giết được tao! Bội Ngọc không ngu và nhà chức trách cũng không tồi trong việc truy tìm thủ phạm.

Đang hung hăng, Robert Cảnh dừng lại một giây rồi phá lên cười ngặt nghẽo:

– Cám ơn mà đã nhắc tao một việc hệ trọng mà suýt nữa tao đã quên mất rồi. Robert Cảnh này biết cách chạy trốn tội lỗi của mình. Nói xong ông lấy từ trong túi áo ra một hộp tròn nhỏ từ từ mở nắp.

– Trời! Đôi mắt bà mở to kinh hãi: Rắn. Sơn Thê mà... Mà giờ thủ đoạn thật dê hèn!

Robert Cảnh bật cười vang sáng sặc:

– Dê hèn nhưng không để lại dấu vết gì, mọi người sẽ tin mà bị rắn cắn mà

chết.

– Không! Hải Yến lùi lại phía sau kêu lên sợ hãi.

Robert Cảnh từ từ ngồi xuống bên bà:

– Hải Yến! Giết bà tôi cũng nghe đau lòng lắm! Nhưng bà nghĩ kỹ lại đi, tội của bà đáng chết muôn phần. Mười tám năm về trước bà đã làm gì? Tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay cũng tại nơi bà! Và hiện nay bà lại là người duy nhất biết hết bí mật của Sơn Khê, bà không được quyền sống nữa.

Chiếc ống trên tay ông từ từ chúi xuống, Hải Yến đưa tay bịt mắt thét lên một tiếng kinh hoàng chờ chết.

Phập.

Một lưỡi ám khí từ trong bóng tối bay ra chặt con răn đứt làm hai đoạn.

Nhưng bóng nhỏ ra tay quá chậm, con răn đã kịp ghi dấu trên bắp tay trắng ngần của người đàn bà đầy bất hạnh. Hải Yến rú lên một tiếng đau đớn rồi ngã vật ra sau.

Nhanh như một mũi tên, bóng nhỏ lao ra ôm Hải Yến phi thân vọt đi nhanh. Sự việc xảy ra như một giấc mơ khiến Robert Cảnh không làm sao trở tay cho kịp. Đây là lần thứ hai bóng nhỏ làm cho ông ngỡ người ra kinh ngạc. Căn phòng này, ngoài ông ra không một ai biết được hệ thống điện tử. Vậy mà, bóng nhỏ đến rồi lại đi dễ dàng như vào ra một cái chợ. Thật lạ lùng, bí hiểm. Ông cúi nhìn con răn thở dài tiếc rẻ, nhưng dù sao trước khi chết, nó cũng kịp lập một chiến công, giúp ông thoát khỏi nỗi lo sợ triền miên ám ảnh. Bí mật chiếc nanh heo cùng tông tích của Sơn Khê vĩnh viễn nằm yên trong lòng đất.

Robert Cảnh bỗng dừng nghe toàn thân ớn lạnh, từ trong bóng tối, đôi mắt của bóng nhỏ như mở ra nhìn ông chăm chú. Dường như mọi tội lỗi của ông làm đều bị chiếc bóng nhỏ kia âm thầm theo dõi. Nó sẽ là vị quan tòa khắc nghiệt nhất buộc tội ông!

Cảnh sát Pháp ông có thể dễ dàng qua mặt, trước tòa án ông dư lý lẽ để quật bỏ công tố viên giỏi nhất. Nhưng ông không thể tránh được lưỡi phi đao âm thầm phóng ra trong bóng tối. Mười tám năm rồi, cái chết của Phi Nam cứ hành hạ ông trong những cơn ác mộng chập chờn.

Không, ông không thể ở lại nơi này chờ ngày đền tội. Ông phải đi, nhưng biết về đâu giữa đường trần cô độc? Ông không thể dắt Bội Ngọc cùng theo, từ lâu rồi nó với ông khác xa chí hướng, nó sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho ông một khi nó biết được rằng ông đã xuống tay giết đi người mẹ mến yêu của nó!

Nghĩ là làm, Robert Cảnh đứng bật dậy, lao mình xuống con đường hầm bí mật. Hành trang duy nhất ông mang theo là mảnh giấy trắng có ghi về bí mật của chiếc nanh heo.

Năm phút sau khi Robert Cảnh rời khỏi nhà. Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên. Toàn bộ ngôi biệt thự nguy nga, trong phút chốc chỉ còn là đồng đất hoang tàn.

Mưa, mưa rỉ rả không ngừng. Tiếng mưa nhẹ chạm vào cây lá dội vào lòng người nỗi buồn muôn thở. Nỗi da diết nhớ nhung, nỗi thương chờ vời vợi! Phi Loan ngồi yên bên cửa sổ, đê mê nghe từng hạt nhỏ bầu vào mặt mình se se lạnh. Trời đêm trắng xóa bởi màn mưa dày đặc phố vắng tanh như cõi lòng nàng hiu quạnh.

Từ lúc rời xa rừng núi, tìm lên chốn thị thành mong báo hờn cho cha. Tai họa không ngừng giáng xuống đầu bọn nàng. Tiểu Lan bị mất tích chưa tìm ra manh mối, giờ lại thêm Quân Sơn bị cầm giữ trong tù với nỗi oan tình khó giải.

Bao nhiêu nghi vấn chập chờn, với một cô gái tay yếu chân mềm như nàng, liệu làm được gì trong tình cảnh rối ren. Lẽ nào nàng cứ ăn tạm ở nhờ mãi nhà Nguyên Minh thế này sao?

Nhắc đến Nguyên Minh lòng nàng bỗng dưng nghe buồn vô cớ. Chàng vẫn tốt, vẫn ân cần niềm nở nhưng sao nàng vẫn chẳng bằng lòng với vẻ thờ ơ lạnh nhạt. Chàng chẳng chịu hiểu cho là nàng đã yêu chàng tha thiết đắm say.

– Phi Loan! Mưa lớn quá sao cô không vào phòng mà nghỉ? Trời, nước mưa vắng ướt hết áo cô rồi, bộ cô không nghe lạnh sao? Nguyên Minh vừa mới đến chàng cất giọng ân cần.

Nàng vẫn nhìn ra ngoài làn mưa bụi:

– Tôi thích nhìn mưa rơi lắm, mặc dù hiện giờ mỗi tiếng mưa là nỗi tiếng lòng tôi bất an lo sợ.

Sau lưng nàng, chàng đưa tay vịn lên thành cửa, giọng bứt rứt:

– Không làm tròn lời hứa với Phi Loan, lòng tôi thật xốn xang khó chịu.

– Phi Loan, ngửa cổ ra sau ngược nhìn chàng. Nguyên Minh chợt nhớ đến ánh mắt xanh kỳ lạ hôm nào? Chàng reo lên như thể mừng vui:

Phi Loan, tôi nhớ ra rồi! Có phải hôm ấy chính cô, cô đã cứu tôi thoát khỏi bàn thua nhục nhã ấy không?

Aùnh mắt nàng trở lại bình thường:

– Ai bảo với anh điều đó vậy?

Chàng cúi xuống nhìn nàng:

– Aùnh mắt Phi Loan đã bảo tôi điều đó. Phi Loan, tại sao nàng lại giấu tôi?

Đôi mắt nàng ngó ra xa:

– Chuyện nhỏ mọn thôi, nhắc đến làm gì?

Chàng chống cả hai tay lên chiếc ghế nàng ngồi, Phi Loan nghe cả tiếng tim chàng đập nhanh trong lòng ngực:

– Với Phi Loan là chuyện nhỏ nhưng đối với tôi đó là chuyện lớn! Bao ngày rồi tôi thắc mắc trong lòng, không biết vị quới nhân nào đã thương tình giúp đỡ? Phi Loan, làm sao cô giúp tôi được vậy? Đôi mắt cô có phép màu nào

mà lạ lùng lắm vậy?

Phi Loan thở dài:

– Tôi cũng không biết nữa. Chỉ biết là lúc đó tôi sợ anh bị thua người ấy, tôi mong cho anh thắng. Có vậy thôi.

Phi Loan! Nguyên Minh bước đến trước mặt nàng- Tôi xin phép được bắt tay cô một cái. Cô chính là người bạn mà tôi mong đợi bao ngày.

Phi Loan ngược lên nhìn chàng, đôi mắt xanh rực sáng bàn tay nhỏ đưa ra e dè ngượng nghịu.

– Mãi tới bây giờ anh mới xem tôi là bạn hay sao? Chớ còn tôi thì...

Siết chặt tay nàng:

– Cô thì sao?

Nàng đỏ mặt cúi đầu nói nhanh:

– Tôi đã xem anh là bạn từ lần gặp gỡ đầu tiên kia.

– Cảm ơn cô! Nguyên Minh càng siết chặt tay hơn. Đột nhiên chàng muốn cúi xuống đặt lên môi hồng một chiếc hôn. Nhưng không hiểu sao chàng lại buông tay cất tiếng thở dài. Phi Loan lấy làm lạ.

– Anh làm sao vậy?

– À... không, chẳng có chuyện gì đâu!

– Thế anh có xem Xuyên Đảo Cát Đằng là bạn của anh không? Phi Loan chợt hỏi một câu thật lạc đề.

Nguyên Minh trả lời thật tự nhiên:

– Tuy Cát Đằng là người Nhật. Trên võ đài anh ấy là địch thủ của tôi, nhưng giữa cuộc đời anh ấy lại là một người bạn tốt.

Đôi mắt đẹp ngược lên nhìn chàng tha thiết:

– Thế tôi và Cát Đằng anh thân với ai hơn?

Chàng ngó người ra một chút rồi cười xòa:

– À, tại sao Phi Loan lại hỏi như vậy chứ? Cả hai người ai cũng là bạn của

Nguyên Minh! Nguyên Minh xem cả hai cũng như nhau. Không ai hơn ai kém. Vừa ý chứ?

Phi Loan thở dài:

– Tôi biết rồi.

Chàng chợt đưa mắt ngó đồng hồ.

– Khuya quá rồi, Phi Loan về phòng nghỉ đi, kéo lâm bệnh thì nguy đó!

Phi Loan đứng dậy, toan trở vào phòng thì vút!

Một vật rơi ngay xuống trước mặt nàng. Phi Loan hốt hoảng lùi lại sau một bước, khi nhìn ra đó là một người bị khăn đen kín mít. Toàn thân phủ trùm trong một tấm vải đen, trên tay ẵm một người bị nạn. Nước chảy ròng ròng đọng thành vũng dưới chân.

– Ân nhân!- Nguyên Minh vụt lao lại đỡ lấy chiếc bóng nhỏ đang từ từ té quỵ xuống đất- Ân nhân, người làm sao vậy?

Bóng nhỏ chống tay ngồi dậy thều thào- Cứu giùm người này. Bà ấy bị rắn cắn. Tôi đã buộc dây...

Nghe nói có người bị rắn cắn. Phi Loan quên mất nỗi tò mò nghi ngại. Nàng cúi xuống bên người đàn bà nằm thiêm thiếp, kéo sợi dây cao su cao thêm một chút.

– Hay lắm, người cột như vậy thật đúng cách. Trời! Mắt vừa chạm vết thương trên tay của bà, Phi Loan trợn mắt kinh hoàng:- Bà ta đã bị rắn độc cắn! Nguyên Minh, anh còn nhớ vết thương chí tử hôm nào của anh mà các bác sĩ đã bó tay, nó cùng loại với độc chất này.

Bóng nhỏ khản giọng:

– Tôi biết, nên tôi mới bế bà ấy đến đây, mong cô cứu giùm người bị nạn.

Phi Loan đưa tay lên lau mồ hôi trán:

– Cứu người bị nạn đó là nghĩa vụ của con người. Không nhờ người nói tôi cũng phải cố chu toàn. Tuy biết nhiều bài thuốc gia truyền, nhưng đứng

trước độc chất này, tôi đành phải bó tay.

Nguyễn Minh kêu lên lo lắng:

– Kia, Phi Loan, tại sao ngày trước...

Phi Loan cất tiếng thờ ra:

– Chỉ có Tiểu Lan mới biết bài thuốc bí truyền đó mà thôi.

– Trời ơi! Nguyễn Minh kêu lên hốt hoảng: Vậy là đành sao?

Bóng nhỏ đưa mắt nhìn xuống thân thể người đàn bà đau đớn nói:

– Trong vụ án chiếc nanh heo, hiện nay chỉ có duy nhất một mình bà ta nắm rõ ràng tất cả. Bằng mọi cách ta phải cứu bà ta sống lại. Hơn thế nữa, bà lại là vợ của Robert Cảnh, mẹ của Bội Ngọc.

– Mẹ Bội Ngọc! Phi Loan cùng Nguyễn Minh đồng kêu lên một lượt. Hồi lâu Phi Loan cương quyết nói:

– Thôi được rồi, tôi sẽ tìm mọi cách ngăn chặn độc xà phát tác. Kéo dài sự sống cho bà ta, hy vọng các người cứu Tiểu Lan về kịp.

Bóng nhỏ chấp tay cáo biệt:

– Cảm ơn cô đã cố tâm. Tôi sẽ đem hết sức mình cứu cho được Tiểu Lan.

Giờ xin giã biệt. Nói xong bóng nhỏ băng vèo qua ô cửa nhỏ, lao mình trong mưa gió. Nguyễn Minh nhìn theo tặc lưỡi than:

– Thật là một con người kỳ lạ!

– Nguyễn Minh- Phi Loan cất tiếng gọi chàng- Anh bế người đàn bà này vào phòng giùm tôi. Rồi anh mau kíp lên đường cứu cho được Tiểu Lan. Vì sức người có hạn, tôi chỉ giúp bà ta duy trì hơi thở trong ba ngày nữa thôi.

– Được! Nguyễn Minh cúi xuống bế Hải Yến bước vào trong, Phi Loan bước đến cài cửa sổ rồi lặng lẽ theo chàng.

Trời đã sáng rồi!

– Bội Ngọc ngồi đi cháu, Doumet nét mặt buồn dàu dàu, đưa tay chỉ chiếc ghế nói bằng một giọng buồn buồn.

Bội Ngọc khép nép ngồi xuống chiếc ghế, hai tay ôm bốp, để trước bụng.

Nàng đưa mắt thăm quan sát vẻ mặt của ông bố chồng hụt của mình. Khỏe mắt trũng sâu chứng tỏ ông đã nhiều đêm mất ngủ.

Tội nghiệp. Lòng tham của con người đã cướp mất của ông đứa con trai duy nhất.

– Cha cháu có khỏe không Bội Ngọc? Doumet vừa rót trà ra tách vừa cất tiếng êm đềm, Bội Ngọc bỗng đánh rơi dòng nước mắt.

– Bác không hay gì sao? Nhà cháu vừa mới bị người ta đặt mìn đánh cho tan nát.

Doumet giật mình ngẩng dậy, bình trà trên tay ông chảy tràn ra ngoài đất.

– Cháu bảo sao?

Bội Ngọc đưa tay lên quệt má, thút thít nói:

– Cháu bảo là nhà cháu đã bị người ta đánh sập cả rồi! Giờ đây nơi ấy chỉ còn là đồng tro tàn đổ nát, chẳng khác gì nhà của võ sư Nam Long lúc trước. Ông đặt bình trà không còn một giọt nước xuống bàn, lo lắng hỏi:

– Còn cha mẹ cháu?

Bội Ngọc lắc đầu thiểu não:

– Cháu không biết nữa! Lúc trở về nhà, vừa nhìn thấy cảnh hoang tàn, cháu sợ quá vội chạy đến tìm bác.

– Được rồi, đợi bác! Ông vẫy tay bảo nàng ngồi yên nơi đó rồi bước nhanh đến bên điện thoại quay số.

– Alô! Cảnh sát đặc biệt đây phải không? Mau cử đội một xuống ngay nhà của Robert Cảnh khám nghiệm. Mọi điểm khả nghi phải báo về ngay.

Bội Ngọc ngẩng đầu dậy nhìn ông vẻ biết ơn:

– Cháu cảm ơn bác.

Ông đến ngồi cạnh bên nàng. Đặt tay lên mái tóc óng mượt của cô, ông nghe nát tan từng đoạn ruột.

– Bội Ngọc! Cháu đừng nói câu ƠN NGHĨA với bác làm gì, Bonard chết rồi từ đây bác xem cháu như con ruột của mình, trước sau không thay đổi.

Nghe ông nhắc đến cái chết của Bonard nàng không nén được nỗi thương tâm, gục đầu vào vai ông nức nở. Ông vụng về rút khăn lau lệ cho nàng.

– Nín đi cháu, rồi đây tất cả bọn chúng sẽ phải đền tội chúng làm.

Bội Ngọc chợt nhớ, nàng níu lấy vai ông.

– Bác Doumet, cháu có việc này muốn thưa cùng với bác.

Doumet như đưa mắt ngạc nhiên.

– Việc gì cháu cứ nói, bất tất phải đón rào như vậy?

Nàng nghoẹo đầu nũng nịu:

– Cháu muốn nói đến Quân Sơn!

Doumet đột nhiên nổi giận.

– Cháu muốn nói đến thằng khốn đã giết chết Bonard ấy? An tâm đi, bác đã làm đủ mọi cách để đưa hắn lên máy chém.

Bội Ngọc xanh mặt, nói nhanh:

– Ô! Không phải, không phải vậy đâu Quân Sơn không phải là thủ phạm.

Ông ngó sững nàng, nói ngạc nhiên.

– Cháu biết hắn à?

Nàng gật đầu:

– Phải, Quân Sơn không phải là thủ phạm anh ấy còn là bạn của Bonard.

Ông đưa tách trà lên ôi, Bội Ngọc khẽ đằng hắng nói tiếp:

– Để cháu nói cho bác nghe, hôm đó Quân Sơn đến gặp Bonard để hỏi anh ấy về bí mật của chiếc nanh heo.

– Bí mật chiếc nanh heo? Doumet kêu lên thảng thốt- Doumet biết bí mật này sao?

bội Ngọc gật đầu.

– Phải! Chính anh ấy đã bảo với con như vậy và con biết chắc thủ phạm

trong vụ án này chính là chúa đảng cướp chiếc nanh heo.

Doumet lẩm bẩm:

– Chúa đảng cướp chiếc nanh heo ư? Phải chăng đây là một nhân vật có thật? Và chiếc nanh heo không là một vật hão huyền? Ông vỗ bàn kêu lên: Trời ơi, tôi điên lên được, chiếc nanh heo ấy là một vật như thế nào mà khiến cho cả Tòa đại sứ Pháp bận tâm chú ý? Và ngay cả thằng con của ta chỉ mới vừa chân ướt chân ráo sang đây cũng bị cuốn vào vòng xoáy lốc của chiếc nanh heo?

Bội Ngọc kêu lên kinh ngạc:

– Đại sứ Pháp quan tâm đến chiếc nanh heo? Nhưng để làm gì?

Doumet lắc đầu:

– Bác không biết, nhưng có lẽ là quan trọng lắm!

Nàng thở hắt ra:

– Thiệt có thể điên lên được, nhưng Quân Sơn là người vô tội, bác nghĩ sao?

Doumet suy nghĩ một chút:

– Tại sao anh ta lại muốn biết bí mật của chiếc nanh heo? Dù vô tội nhưng bác cũng không thể tha cho anh ta được.

Bội Ngọc kêu lên bất mãn:

– Vì sao?

– Vì bác còn là một công dân Pháp! Một quân nhân phục vụ cho quân đội Pháp. Bác không thể làm bất cứ điều gì bất lợi cho dân tộc Pháp. Ông nói một cách thần nhiên. Bội Ngọc mím môi tức giận rồi vờ lên vui vẻ:

– Thế nhưng bác cho phép cháu vào thăm anh ấy chứ?

Ông gật đầu dễ dãi, bước lại bàn lấy một tờ công lệnh, trao cho nàng.

– Hiện tại Quân Sơn bị giam ngay khám lớn cháu ạ! Cháu có thể cầm giấy này đến thăm anh ta.

Bội Ngọc đỡ lấy tờ giấy.

– Cháu cảm ơn bác, thôi cháu đi đây!

Cất nhanh tờ công lệnh vào bóp, nàng bước đi vội vã. Gọi một chiếc song mã, nàng bảo người xà ích đưa mình đến nơi cần đến.

Lộc cộc, lộc cộc...

Tiếng vó ngựa khu vang trên đường phố, gọi vào lòng nàng bao giờ kỷ niệm thân quen. Lần đầu gặp Quân Sơn, chàng và nàng cũng đi trên một chiếc xe song mã thế này! Nàng giận chàng không chịu hỏi tên mình bỏ xuống giữa chừng để bị bọn Bò Vàng bắt cóc chàng, chàng đã ôm nàng trong tay phóng vọt qua bức tường cao một cách dễ dàng. Nàng vẫn còn nhớ như in cái cảm giác hai làn da thịt chạm vào nhau ấm áp. Lòng sôi lên một cảm xúc rạt rào, kỳ lạ.

Chiếc xe vừa quẹo sang một khúc đường khác. Bội Ngọc chống tay nhìn ra cửa, lòng âu lo suy nghĩ. Bọn mật thám đã ngửi thấy mùi gì báo bỏ từ chiếc nanh heo? Doumet đã lỡ miệng thú nhận với nàng. Bây giờ thì nàng đã biết vì sao cha mình nhúng tay vào tội ác! Thì ra ông cũng vì bọn thực dân kia mà phản bội lại đồng bào đất nước.

Nhắc đến cha, nàng không giấu được vẻ buồn in lên ánh mắt. Càng ngày, càng ngày cha càng lún sâu vào tội ác. Nàng vẫn không hiểu lý do gì khiến cha mình trở thành chó săn cho mật thám. Dù bao lần rồi, nàng lựa lời khuyên cha trở về nẻo chánh đường ngay nhưng đã trả lại nàng chỉ có những tát tai như trời giáng. Bội Ngọc còn nhớ mình đã ôm mặt khóc như thế nào khi biết cha mình nhận lệnh đi thủ tiêu chàng võ sĩ Nguyễn Minh. Chàng có tội gì? Lẽ nào tài giỏi mà cũng là có tội sao? Bọn thực dân này thật là vô lý, vậy mà cha cũng nghe theo. Ác giả, ác lai, gieo nhân, gặt quả. Luật trời trả báo, Bội Ngọc nghe tan nát cả cơ hồn. Khi nghĩ đến một ngày cha phải đền tội mình làm.

– Thưa cô đến nơi rồi! Người xà ích lên tiếng đột ngột kéo nàng khỏi vòng

suy tưởng. Nàng chớp mắt lấy lại vẻ tự nhiên, đặt vào tay người đánh xe tờ năm chục. Nàng bước thẳng vào ngôi khám lớn, trước cặp mắt kính ngọc của người đánh xe.

Cửa tù bật mở. Bội Ngọc như không tin vào mắt của mình. Chỉ chưa quá mười hôm mà nàng không còn nhìn ra nổi Quân Sơn. Khắp người chàng thâm tím những trận đòn tra khảo, thân thể gầy còm tiều tụy, áo quần rách tả toí, chàng nằm sóng soài trên mặt đất.

Nghe tiếng khóa cửa va vào nhau lách tách, chàng mới khẽ ngược đôi mắt sáng của mình lên, cất tiếng khào khào mừng rỡ:

– Bội Ngọc!

Nàng không còn kìm mình nổi nữa, chạy ào lên đỡ chàng ngồi dậy, và nước nở:

– Quân Sơn! Anh tiều tụy đến thế này ư? Bọn chúng hạnh hạ anh đã lắm lắm phải không?

Quân Sơn gật đầu nhẹ nhẹ, chiếc gông nơi cổ đã chặn không cho phép chàng được gật đầu một cách tự do, Bội Ngọc kêu lên uất ức:

– Bọn thú vật này thật là dã man. Quân Sơn, anh chờ em chạy ra mua một ít quà, lúc này vội quá em quên...

Chàng vội cắt ngang lời nàng nói:

– Bội Ngọc, em đừng đi đâu cả, gặp em anh mừng lắm, có phải em đến đây để cứu anh không?

Nước mắt lưng tròng, nàng đáp nghẹn ngào:

– Em không thể cứu anh ra đây được! Bọn chúng canh gác cẩn mật lắm.

Quân Sơn thở dài:

– Hôm ấy thật là xui, phải chi anh đến sớm hơn một chút thì Bonard đâu bị giết. Em biết không, lúc anh lên, thi thể của chàng còn ấm hơi người. Nghĩ mà thương cho anh chàng người Pháp kia sao mà bạc phận!

Nàng đưa tay chặm khô dòng nước mắt:

– Bọn chúng bảo anh nhiên nổi giận:

– Bảo anh là thủ phạm giết Bonard anh còn có thể tha thứ cho chúng được. Đằng này, một hai chúng cứ bảo anh là đồng đảng của bọn cướp Cái Nanh Heo, thế có tức không?

Bội Ngọc ngạc nhiên :

– Kẻ giết Bonard là lòng tòng đảng bọn cướp có khác gì nhau mà anh phải phẫn nộ?

Chàng chột lên tiếng:

– Sao lại không khác? Giết Bonard thì anh còn chịu được, cứ tòng đảng của bọn cướp không bao giờ.

– Vì sao?

– Vì bọn cướp Cái Nanh Heo là kẻ thù bất cộng đái thiên. Anh và chúng không thể cùng đứng trong trời đất.

Bội Ngọc ngậy người ra nghe chàng nói, hồi lâu nàng cất tiếng nhẹ nhàng:

– Như vậy, có nghĩa là anh biết về bí mật của chiếc nanh heo?

Quân Sơn lắc đầu:

– Không, anh không biết gì cả, nếu biết anh đâu cần tìm đến Bonard làm gì!

Đôi mày đẹp khẽ chau:

– Thế anh biết gì về đảng cướp Cái Nanh Heo?

Chàng ngả lưng vào tường:

– Anh chẳng biết gì ngoài cái việc chúng là kẻ thù giết cha, bắt mẹ tàn sát sư phụ một cách dã man. À, nhưng mà em muốn biết để làm gì?

Đôi mắt khẽ nheo nheo tinh nghịch:

– Để xem có cách nào cứu được anh không? Rồi nàng thở ra thất vọng- Vậy mà mọi người cứ bàn tán, làm em ngỡ anh là một nhân vật quan trọng trong vụ án chiếc nanh heo này chứ.

Quân Sơn cắn môi suy nghĩ:

– Không biết có phải như vậy không nữa! Mà chắc họ nói đúng đó, vì anh là người đang giữ chiếc nanh heo huyền bí.

– Chiếc nanh heo huyền bí! Bội Ngọc nhảy nhồm lên kinh ngạc- Nguyên nhân của bao nhiêu chuyện rắc rối. Anh, anh cho em mượn một tý!

Chàng cho tay vào ngực áo rồi chột kêu lên hốt hoảng:

– Bonard ! Bội Ngọc chung hững:

– Anh nói gì Bonard?

Chàng đưa tay lên lau mồ hôi trán:

– Thôi chết rồi! Hôm ấy anh kể cho Bonard nghe tất cả về mình, Bonard mượn anh chiếc nanh heo. Trời ơi, Bonard chưa trả lại cho anh.

Nàng lẩm bẩm một mình:

– Có lẽ vì chiếc nanh heo mà Bonard bị giết ư?

– Thưa cô, một viên cảnh sát thò đầu vào nhắc nhở, xin cô trở ra cho, đã hết giờ từ nãy rồi.

Quân Sơn kêu lên hốt hoảng:

– Em về sao?

Bội Ngọc gật đầu:

– Ngàymai em sẽ đến thăm anh! Chàng nắm tay nàng lo lắng:

– Chiếc nanh heo? Đó là bí ẩn cuộc đời anh, em đến nhà Bonard tìm lại giùm anh!

Nàng gật đầu:

– Em sẽ cố gắng, thôi em về đây! Nói xong, nàng hất chiếc bóp lên lưng đi vội vã về hướng nhà Bonard để tìm chiếc nanh heo giúp cho chàng. Chưa tìm nhưng nàng vẫn biết mình đang làm một việc mơ hồ không hy vọng. Tháo bỏ chiếc găng tay, quẳng vèo xuống sân tập. Cát Đẳng bước vội về quầy phục vụ. Vừa kê ly nước cam lên miệng, chàng vừa gọi với sang phía

Nguyễn Minh:

– Nguyễn Minh, hiệp sau chúng mình ra sàn đi.

Nguyễn Minh đang mãi nói chuyện với mấy người bạn tập. Nghe gọi, chàng quay lại, kêu lên mừng rỡ:

– Ô, không dám, không dám đùa với vô địch quyền Anh...

Cát Đằng rẽ đám đông bước đến gần Nguyễn Minh, chàng vung nắm đấm thoi nhẹ vào vai người bạn Việt Nam:

– Nè, bỏ thói móc lỗ đi anh bạn!

Nguyễn Minh tươi cười, choàng tay qua vai bạn kéo đi:

– Vào quán làm một ly. Ê, hôm rày hiền đệ bỏ đi đâu mất tiêu vậy?

Cát Đằng cũng choàng tay sang vai Nguyễn Minh thân mật:

– Thế ra anh bạn vẫn quan tâm đến sự có mặt của người anh em này à? Thế mà tiểu đệ cứ tưởng không có mình thì chợ cũng đông vui.

Nguyễn Minh trở giọng tâm tình:

– Dĩ nhiên, không có mợ thì chợ vẫn đông. Song đông là đông với mọi người kìa. Còn với huynh thì...

Cát Đằng ngênh mặt lên tinh nghịch hỏi:

– Thì sao?

– Thì cả bầu trời trở nên ảm đạm, vắng em rồi lòng hoang vắng cô liêu!

Cát Đằng chớp chớp mắt, dường như những lời nói của Nguyễn Minh đã làm chàng cảm động. Nhưng chỉ một thoáng thôi, Cát Đằng vụt cười vang vang nắm đấm thụi nhanh vào hông của giờ vậy?

Nguyễn Minh nhìn xuống mặt Cát Đằng:

– Từ lúc gặp em một lần hồn anh mất.

Cát Đằng đỏ mặt, chàng vung tay đẩy Nguyễn Minh ra xa:

– Thôi đi, anh thì lúc nào cũng đùa được cả. Cứ làm như người ta là tình nhân của mình không bằng!

Nguyên Minh cười xòa, chàng kéo Cát Đằng vào lòng, bàn tay nhẹ cuốt cuốt trên ngực chàng:

– Thôi cho huynh xin lỗi. mình vào quán làm vài chung rượu tẩy trần đi.

Cát Đằng hất mạnh đê không thích ngồi ở quán đâu.

Nguyên Minh dừng lại ngạc nhiên:

– Thế mình đi đâu?

Cát Đằng cười bí mật:

– Đê chỉ thích say túy lúy ở nhà của huynh thôi.

Chợt nhớ đến Phi Loan và Hải Yến ở nhà, Nguyên Minh lắc đầu nhanh:

– Không được đâu!

Cát Đằng giậm chân:

– Sao không được? Huynh sợ đê cuồn mắt món gì? À!- Đôi mắt chợt sáng long lanh- Hay là huynh sợ mình nhậu nhẹt um tùm rồi vợ la cho?

Nguyên Minh trợn mắt tức giận:

– Đê đừng nói bậy!

Cát Đằng bụm miệng cười khúc khích, nắm tay chàng kéo đi nhanh:

– Vậy thì không có lý do gì để huynh từ chối. Thôi ta về nhà nhanh lên.

Không biết nói sao, Nguyên Minh đành đưa Cát Đằng về rồi tùy cơ ứng biến.

Thái độ trầm ngâm của chàng đã làm Cát Đằng chú ý. Hôm nay Nguyên Minh thật lạ mất hết vẻ hoạt bát thường ngày. Dường như chàng đang gặp phải điều lo lắng. Nhưng lo lắng việc chi? Cát Đằng dặn lòng như khám phá.

Cánh cửa vừa mở, Phi Loan từ sau chạy vụt lên hỏi lớn:

– Đã có tin gì về Tiểu Lan chưa? À...Nàng chợt nhận ra sự có mặt của Cát Đằng cười tươi:

– Cô Phi Loan, cô đã quên tôi rồi sao?

Phi Loan cúi đầu lúng túng:

– Làm sao tôi quên được một người đặc biệt như...

Đôi mắt chợt sáng long lanh, nàng trả lời tinh nghịch. Như võ sư Cát Đằng, hôm ấy chỉ suýt nữa thôi đã cho Nguyên Minh đo ván.

Sợ Phi Loan nói hớ ra là đã âm thầm giúp mình chiến thắng. Nguyên Minh đỡ lời:- Thôi anh em bạn bè cả, chúng ta vào nhà đã.

Cát Đằng mỉm cười, thân mật khoác tay sang vai Nguyên Minh bước đi một cách thản nhiên. Đằng sau một bước, Phi Loan lùi thối bước theo, lòng cảm thấy xốn xang khó chịu. Nàng không thích nhìn sự thân mật quá trớn của hai người.

Vừa đặt mình ngồi xuống ghế, Cát Đằng đã kêu lên:

– Nguyên Minh, anh đem rượu ra nhanh lên! Hôm nay đệ bỗng dưng muốn cùng huynh say túy lúy một phen.

Nguyên Minh vui vẻ đứng dậy ngay:

– Được rồi, huynh sẽ chiều theo ý đệ. Rồi chàng bước nhanh đến bên tủ rượu.

Phi Loan đỡ lấy chai rượu từ tay chàng lo lắng nói:

– Nguyên Minh, thời hạn ba ngày sắp qua! Anh không lo đi tìm Tiểu Lan mà ở đó lo uống rượu ư?

Bàn tay chàng khẽ làm một cử chỉ bảo nàng hãy yên tâm.

– Anh biết! Quay sang Cát Đằng, chàng tươi cười vui vẻ- À có rượu đây rồi, đệ bày ly rượu ra đi.

Mặc dù đã trông thấy tất cả hành động của hai người, Cát Đằng vẫn thản nhiên đỡ lấy chai rượu từ tay của Nguyên Minh.

– Uống suông vậy thôi à? Mấy khi đệ đến món gì ngon ngon để đãi!

Nguyên Minh như chợt nhớ ra, chàng vỗ tay vào trán kêu lên hối lỗi:

– Chết thật, anh thật là vô ý. Xin lỗi, xin lỗi nhé. Phi Loan đâu? Chàng quay đầu ra sau gọi lớn, Phi Loan hiện ra bên khung cửa:

– Anh gọi chi?

Chàng vẫy nàng lại gần:

– À, cô xuống bếp bảo cô Sơn đi chợ mua cái gì uống rồi đem lên cho hai anh nhâm nhi nhé!

Đôi mắt của Phi Loan quắc lên xanh ngắt. Nàng ngó Cát Đằng một lúc lâu rồi dậm chân đùng đùng đi xuống nhà sau. Cát Đằng nhìn theo chép miệng nói:

– Cô em gái của anh thật là khó chịu.

Nguyên Minh thờ dài không nói, Phi Loan không phải chịu đâu, chàng muốn bảo cùng Cát Đằng như vậy. Nàng chỉ vì quá nóng lòng cho sinh mệnh của Hải Yến thôi. Chàng điên đầu lên được, chưa bao giờ chúa Hoàng Long bắt tài vô dụng thế này. Bao nhiêu công sức đổ ra, mà hình bóng Tiểu Lan như tăm cá mịt mờ.

– Nguyên Minh! Cát Đằng lại đột ngột cắt lời:- Anh ngần ngại gì vậy?

Chàng chớp mắt giựt mình sực tỉnh:

– À! Anh có ngần ngại gì đâu.

Cát Đằng mở nắp chai rượu vang đỏ cất giọng trầm ngâm:

– Nguyên Minh, anh có xem tôi là bạn của anh không?

Nguyên Minh chưng hửng:

– Kia, Cát Đằng, sao đệ lại hỏi anh như vậy chứ?

Chàng cất giọng buồn buồn:

– Không biết sao đệ lại linh cảm ra một điều gì đó thật bất thường. Đệ sợ một ngày anh không còn coi em là bạn nữa.

Nguyên Minh cười ha hả, chàng đập mạnh tay lên vai Cát Đằng:

– Thôi đi, đệ chỉ khéo nghĩ vẩn vơ! Làm sao mà anh không còn xem em là bạn nữa?

Cát Đằng cất tiếng hỏi ngần ngại:

– Bất luận em có là ai đi nữa chứ?

Nguyên Minh gật đầu chẳng chút e dè.

– Bất luận. À! Chàng chợt cất tiếng nghiêm trọng, nhưng em có thể là ai được chứ?

Cát Đằng mỉm một nụ cười buồn bã:

– Là ai thì một ngày gần đây anh sẽ biết. Còn bây giờ em mời anh cạn ly này để khắc sâu lời anh vừa nói. Nguyên Minh nâng ly rượu của Cát Đằng trao kề lên môi uống một hơi cạn sạch:

– Rồi, vĩnh viễn xem em là bạn! Chàng vói chai rượu rót đầy một ly khác:- Còn đây là ly rượu, anh mời lại Cát Đằng, người bạn thật đáng yêu.

Cát Đằng đón nhận ly rượu bằng cả hai tay:

– Cảm ơn anh, rồi kề lên môi uốn cạn, khóe mắt chàng long lanh mọng ước như sắp sửa đánh rơi giọt lệ, Nguyên Minh kêu lên ngạc nhiên:

– Cát Đằng, hôm nay em làm sao vậy? Em có chuyện gì buồn phải không? Không giữ được mình, Cát Đằng gục luôn vào vai Nguyên Minh òa lên nước nức:

– Em khổ lắm anh ơi!

Những giọt nước mắt nóng hổi thấm vào da thịt Nguyên Minh tạo nên một cảm giác lạ lùng. Chàng kéo Cát Đằng dậy như không tin vào mắt mình khi trông thấy những dòng nước mắt tuôn tràn như suối trên gương mặt đẹp trai của chàng võ sĩ hào hùng. Người từng cho biết bao nhiêu đôi tử nạn dài trên trường đấu.

– Cát Đằng, tại sao em lại khóc? Chàng vụng về chạm tay lên làn da trắng ngọc ngà, Cát Đằng chớp mắt nhanh, mỉm cười nói băng quơ:

– Ó! Sao mình lại khóc như nhi nữ thế này? Tại huynh thôi- Chàng đâm mạnh vào ngực của Nguyên Minh- Huynh làm cho đệ mủi lòng. Hồng biết đâu huynh đền cho đệ đi.

Cánh cửa bật mở, Bội Ngọc sững người lạ lùng trước một bức tranh hiêm có. Một thanh niên lau lệ cho một thanh niên. Đồng tình ư? Không! Họ là những người đàn ông thực thụ khỏe mạnh kia mà!

Tiếng động đã làm cho hai người bạn trai bàng hoàng tỉnh giấc, họ rời nhau ra trong sự hổ thẹn dằng dầy. Một lúc sau, Nguyên Minh hắng giọng phá tan bầu không khí im lặng nặng nề.

– Bội Ngọc! Sao mãi tận hôm nay cô mới đến? Tôi tìm cô khắp chốn, cô có biết là sinh mệnh của mẹ cô như chỉ mảnh treo chuông không?

Bội Ngọc gục xuống khóc nghẹn ngào:

– Từ lúc nhà tôi bị bọn cướp đánh sập nát tan hoang. Tôi lo lắng quá, chạy lòng lên khắp nơi để tìm kiếm cha mẹ, nhưng chẳng thấy bóng dáng của họ đâu cả. Hồi sáng này, tôi nhận được một bức thư bảo rằng mẹ tôi đang ở nhà anh, có đúng vậy không?

Nguyên Minh bước lại gần Bội Ngọc:

– Bội Ngọc! Tôi xin lỗi vì lỡ nặng lời với cô, đó chẳng qua là vì tôi quá lo cho sinh mệnh của bác gái.

Bội Ngọc ngẩng đầu lên hốt hoảng:

– Mẹ tôi, mẹ tôi làm sao?

Chàng không giấu nổi tiếng thở dài:

– Mẹ cô đang nằm trong tình trạng hấp hối vô phương cứu chữa.

– Hả? Nàng lùi lại sau một bước rồi chạy nhanh ra cửa. Tôi phải đi kêu bác sĩ ngay mới được.

– Khoan! Chàng vụt nắm tay nàng rồi buông ra ngược ngạo xin lỗi- Mẹ cô đã trúng phải một chất độc lạ kỳ giống như tôi lúc trước, không một y bác sĩ nào chữa được.

– Trời ơi! Nàng lão đảo té quỵ ra sau. Nguyên Minh vội vàng đỡ nàng ngồi xuống ghế, chàng nắm tóc mai của nàng giật giật:

– Bội Ngọc, tỉnh lại đi Bội Ngọc.

Nàng mở mắt thều thào:

– Bonard chết, nhà cửa tan hoang, cha mất tích mẹ đang hấp hối, tôi làm sao sống nổi đây trời?

Chàng trao cho nàng cốc nước:

– Nói vậy chứ cũng chưa phải hết hy vọng lắm đâu...Tiểu Lan về đây là bác gái sẽ có cơ may bình phục.

Mắt Bội Ngọc sáng long lanh, nàng nhồm dậy nhanh:

– Tiểu Lan, cô ấy ở đâu?

Tay Nguyên Minh buông thông trên đùi.

– Cô ấy đã bị bắt cóc, tôi và Phi Loan đã cố tìm kiếm khắp nơi, nhưng chưa gặp được.

Từ nãy đến giờ ngồi trên ghế, Cát Đằng dõi theo câu chuyện của hai người, chợt lên tiếng khàn khàn:

– Thế, bộ cứ có Tiểu Lan mới cứu được bác gái sao?

Nguyên Minh gật đầu buồn bã:

– Phải, chỉ có nàng, mà e rằng không còn kịp nữa.

– Vì sao? Cát Đằng hỏi ngạc nhiên, lời Nguyên Minh phán xuống như một lời than:

– Vì thời hạn ba ngày đã hết.

Hàm răng cắn nhẹ bờ môi, Cát Đằng đưa mắt nhìn Nguyên Minh rồi nhìn đến Bội Ngọc ủ ê, lệ châu ràn rụa, khẽ thở dài:

Thật là khó xư ! Rồi chàng đứng dậy vươn vai lười biếng nói :- Thiệt là chán ghê, lâu lâu mới được một bữa cùng Nguyên Minh say túy lúy. Vậy mà...

Thôi đi về đây.

Nguyên Minh chạy đến trước mặt chàng:

– Kia Cát Đằng, em giận anh sao? Ở lại chơi một tí rồi về.

Cát Đằng cười buồn, đưa tay vuốt ngực Nguyên Minh:

– Sao lại giận anh kia chứ? Ngưng một chút chàng nói tiếp- Uống rượu thì lúc nào không được, việc đáng làm là phải lo cho sinh mạng của bác gái kia! Thấy Bội Ngọc ngược lên nhìn mình bằng đôi mắt biết ơn, Cát Đằng nói tiếp:

– Thôi anh hãy vào lo tìm cái cô Tiểu Lan nào đó. Em về đây. Chào cô!

Nói xong chàng bước nhanh ra cửa, Nguyên Minh tần ngần đứng nhìn theo một hồi lâu rồi quay lại nhìn Bội Ngọc.

– Bội Ngọc, cô đừng buồn nữa, tôi đi tìm Tiểu Lan về liền cho cô đây.

Bội Ngọc ngược đôi mắt buồn mọng nước lên nhìn chàng tha thiết:

– Xin anh cố gắng, mẹ tôi mà có bề nào chắc tôi không làm sao sống nổi.

Nguyên Minh xoa hai bàn tay vào nhau:

– Cố đừng lo, tôi đi đây. Lời vừa dứt, chàng buồn mình qua ô cửa sổ phóng vèo đi.

Bội Ngọc chấp tay trước ngực nói trong hàng lệ rơi lã chã:

– Cầu mong cho chàng tìm gặp Tiểu Lan.

Trời đã khuya lắm rồi, hãy về ngủ đi thôi. Những vì sao lấp lánh trên cao như muốn bảo cùng Nguyên Minh câu đó. Vì bây giờ đã hơn mười hai giờ khuya, mà chàng vẫn cứ độc hành lang thang trên con đường vắng như một bóng ma lạnh lùng đếm bước.

Trời ơi, làm sao chàng có thể về nhà để chứng kiến mẹ Bội Ngọc lặng chìm vào cái chết? Từng giọt nước mắt long lanh như dao cứa nát lòng. Trong đời chúa Hoàng Long, chưa bao giờ bất tài vô lực đến dường này! Bao nhiêu lực lượng tung đi để nhận về một câu ngán ngủi- không có một chút manh mối nào cả. Nguyên Minh biết, một khi lệnh chúa Hoàng Long ban xuống thì không một thuộc hạ nào dám lơ là, chểnh mảng. Kẻ nào bắt cóc Tiểu Lan, kẻ đó phải có bản lĩnh hơn người! Một căn cứ địa vững chắc và bí mật vô cùng

, mới có thể tránh được tai mắt của Hoàng Long.

Làm sao đây? Nguyên Minh thở ra nhìn lên bầu trời lồng lộng gió. Không còn mấy tiếng nữa là thời hạn ba ngày chấm hết! Phi Loan tay ấn có cao cũng không làm sao cải được mệnh trời.

Đang bước đi, Nguyên Minh chợt dừng chân nghiêng tai nghe ngóng.

Dường như trong gió có tiếng động xạc xào, tiếng chân ai đó chạy gấp trên thảm cỏ. Tiếng chân nặng nề, chậm chạp như của người mòn hơi kiệt sức. Bản tính hiếu kỳ phút chốc nổi lên, chàng quên mất việc phải làm, quay nhanh về nơi vừa phát ra tiếng động. Đúng vào lúc...

Người bị mặt vận áo xanh lão đảo té quỵ trên mặt đất. Trên tay người hãy còn ôm một vật gì dài dài nặng nặng. Nguyên Minh chồm người lên toan chạy đến đỡ người bị nạn dậy thì bốn bóng đen cao lớn hiện ra vây người vận áo xanh vào giữa. Một bóng đen cất giọng ồm ồm:

– Tên kia, quả ngươi gan trời mới dám vào tận sào huyệt Hoa Anh Đào của bản doanh để cướp tù như vậy.

Bên trong bụi rậm, Nguyên Minh nín thở chờ nghe người vận áo xanh đối đáp. Nhưng người này trước sau tuyệt nhiên không nói đi nói lại một lời chỉ tung chân đá vào mặt tên vừa nói. Hắn ta thụp đầu tránh được, vừa xoay người phản công thì đã bị người vận áo xanh cho một chỏ xuống giữa lưng, té nằm dài trên mặt đất.

Thủ pháp của người vận áo xanh quen quá! Nguyên Minh cố nhớ nhưng không tài nào nhớ nổi mình đã gặp ở đâu.

– Đứng lại.

Vừa thoát khỏi vòng thứ nhất, trước mặt người áo xanh lại có thêm bóng đen lực lượng đứng chặn đường. Chúng lừ lừ bước tới trên tay mỗi đứa thủ một ngọn dao sáng quắc. Người áo xanh tuyệt vọng đưa mắt nhìn quanh. Có lẽ đã đuối sức lắm rồi, trên ngực áo người ấy một vết sẫm kéo dài, có lẽ là

máu ! Nguyên Minh thầm đoán rồi hét to một tiếng , tung ngay cú đá song phi đẹp nhất đời mình, hất văng một lúc bốn ngọn dao ghim thành một hàng trên một thân cây gần đó.

Bốn bóng đen giật mình đồng loạt lùi lại sau một bước. Một tên cất tiếng bàn hoàng

– Võ sĩ Nguyên Minh ! Xin đừng xen vào chuyện của người khác mà phiền đó.

Không nói không rằng, Nguyên Minh từ từ tiếng tới, một gã trong bọn hốt hoảng kêu lên :

– Đại ca, thằng này nguy hiểm lắm.

Biết không thể chống cự với đương kim vô địch quyền Anh, bốn bóng đen nhìn nhau rồi đồng loạt rút lui sau khi buông lại một câu hăm dọa:

– Nguyên Minh , Hoa Anh Đào không tha cho ngươi đâu.

Chẳng buồn để ý đến lũ chuột nhắt. Nguyên Minh cúi xuống bên người bị nạn lay gọi:

– Bạn , bạn ơi?

Nhưng người vận áo xanh vì kiệt sức đã thiếp mê man không tỉnh dậy.

Nguyên Minh tò mò sờ đến cái vật dài dài người áo xanh cứ ôm khư khư trước ngực.

Một xác người ư ? Trống ngực đập nhanh, Nguyên Minh mở vội vàng lớp vải bọc quanh, vừa nhìn thấy mặt người bị nạn chàng nhảy nhồm lên như chạm phải nước sôi. Đưa tay lên dụi mắt hai lần mà như vẫn chưa tin vào điều mình vừa nhìn thấy.

Bởi vậy, đó chính là người mà bao ngày rồi chàng bỏ tâm tìm kiếm. Tiểu Lan! Cô gái nhỏ có phương thuốc gia truyền mà bao người nóng lòng chờ đợi. Không nghĩ ngợi gì hơn, chàng xốc cả hai người lên cứ chạy như bay về nhà hy vọng rằng còn kịp.

Cánh cửa hé mở, Nguyên Minh ào vào như cơn gió lốc, rồi xộc nhanh vào phòng người bệnh làm Phi Loan và Bội Ngọc phải kêu lên hốt hoảng:

– Nguyên Minh! Anh làm sao vậy?

Đặt nhanh hai người xuống đất, Nguyên Minh đưa tay lên gạt mồ hôi, hào hển thở:

– Phi Loan! Cô lo cứu tỉnh Tiểu Lan dậy mau!

Phi Loan từ nãy đến giờ cứ đứng ngây người ra như phỗng đá, giờ nghe chàng nhắc mới hoàn hồn chồm dậy. Nàng kêu rồi rít:

– Bội Ngọc! Cô nấu nước cho tôi. Nguyên Minh, anh ra khỏi nơi này lập tức.

Biết nàng sắp trút bỏ y phục cho Tiểu Lan, Nguyên Minh lật đật lui ra cửa. Chợt chàng dừng lại chỉ người áo xanh hỏi:

– Còn người kia?

Phi Loan mài một viên thuốc trong đáy chén quay lại nói nhẹ nhàng:

– Tôi còn phải lo cứu tỉnh Tiểu Lan và bác gái. Anh đừng quên thời gian còn eo hẹp lắm.

Đành vậy, nhưng nhìn máu chảy tuôn dài trên ngực người mặt áo xanh.

Nguyên Minh nghe lòng không nở. Chàng bước vào giữa phòng xốc người ấy lên tay.

– Tôi đem người này về phòng băng bó.

Phi Loan gật đầu không đáp. Nàng đang để hết tâm trí vào lo cứu Tiểu Lan.

Về đến phòng mình, đặt người mặc áo xanh xuống giường. Việc đầu tiên Nguyên Minh nhẹ nhàng cởi bỏ tấm mạng che mặt người bị nạn. Tấm mạng vừa rơi ra, thêm một lần nữa, chàng đứng bất động như bị trời trồng, mồ hôi rịn ra từ hai chân tóc, lời nói bật ra một cách khó khăn:

– Cát Đằng! Người bạn của ta!

Quên hết mệt mỏi, chàng chạy nhào đi tìm bông băng, dao kéo. Đặt tất cả

xuống bên giường, chàng đưa tay tìm mạch đập. Mạch yếu, chứng tỏ máu ra nhiều. Việc trước tiên là phải cầm máu. Bàn tay chàng hồi hải xé toạc y phục của Cát Đằng. Đang hăng say, bàn tay của chàng bỗng dừng dừng lại quay mặt nhìn sang nơi khác ngại ngùng. Gì thế này? Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, một thân hình con gái hiện ra tuyệt mỹ! Đôi ngực nhỏ nhấp nhô theo từng nhịp thở phập phồng. Trời ơi, Cát Đằng là con gái sao? chàng quay mặt nhìn quanh như sợ người ngoài nhìn thấy. Tâm hồn lững lờ, bay bổng, chàng phủ tấm chăn lên người nàng chạy nhanh đến bên điện thoại toan gọi bác sĩ đến cứu chữa cho nàng.

Nhưng đợi bác sĩ đến được nơi đây thì nàng chết mất! Nguyên Minh biết ngoài cổng nhà mình giờ đây ít nhất cũng có hơn mười thuộc hạ của Hoa Anh Đào chực chờ hạ thủ. Phải cứu lấy nàng, Nguyên Minh nhìn bàn tay của mình một lần nữa rồi trở lại giường.

Cát Đằng vẫn nhắm mắt mê man, không hay thân thể mình đang phơi bày lộ trước mắt một chàng trai. Chàng ngồi xuống bên giường, tâm tư rúng động nhìn gương mặt xanh tái của nàng. Chàng sờ tay lên gương mặt đẹp của người con gái mà bao lâu rồi chàng cứ ngỡ đó là một người bạn đồng vai phải lứa.

– Cát Đằng, xin tha lỗi cho anh.

Hắt tấm vải sang bên, chàng cúi xuống vết thương của nàng. Àuc nghiệt thay, vết đâm nằm ngay phía dưới nhũ hoa của nàng con gái khiến bàn tay của chàng trai trẻ cứ nghe hoài cái cảm giác ngọt ngào của làn da mềm mại. Hai chiếc núm đỏ hồng xinh xinh cứ chập chờn làm tâm tư chàng chao đảo. Nguyên Minh bặm môi, lắc đầu xua bao lý tưởng mơ hồ, để hết tâm trí vào vết thương kia.

Cuối cùng thì chàng cũng cầm được máu và băng bó xong vết thương kia. Cũng may là vết thương nằm về bên phải và không sâu lắm.

Phủ tấm vải bên mình Cát Đằng. Nguyên Minh bỏ nàng nằm đó rồi đến đứng bên cửa sổ trầm tư. Là một chúa Hoàng Long - Nguyên Minh chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh lạ lùng, song chưa lần nào chàng gặp tình cảnh oái oăm này.

Có đến nằm mơ chàng cũng không làm sao dám nghĩ Cát Đằng là gái giả trai. Chàng võ sĩ người Nhật oai hùng trên trường đấu trong phút chốc lại biến thành cô gái xinh đẹp của xứ sở Phù Tang. Xứ sở của hoa anh đào bốn mùa đua nở!

Nàng lại là con gái của ngài đại sứ Xuyên Đảo Thứ Lang! Phải rồi, Nguyên Minh chợt nhớ, bây giờ chàng mới hiểu hết những lời nàng nói bóng nói gió cùng chàng. Ôi cuộc đời sao lạ lùng kỳ bí, nàng lại liều thân cứu Tiểu Lan từ ngục tù của bọn Hoa Anh Đào lòng danh tàn ác, làm sao nàng tránh khỏi sự trả thù khốc liệt của bọn chúng đây?

Hoa Anh Đào là ai? Doanh trại chúng ở đâu? Không một ai biết được! Chúng chỉ là một tên gọi vô hình gây bao khiếp đảm như đảng cướp Cái Nanh Heo. Bao lần rồi, chàng cho rỗng vàng bỏ tâm tìm kiếm nhưng không làm sao biết được. Ngoài một nguồn tin duy nhất. Đó là một tổ chức của người Nhật.

Liệu Cát Đằng và tổ chức Hoa Anh Đào có liên hệ gì với nhau không?

Nguyên Minh tự hỏi rồi cũng tự gạt phăng đi nỗi nghi ngờ đang nhen nhúm trong lòng. Một người như Cát Đằng không thể nằm trong một tổ chức tàn ác như vậy được. Thế lẽ nàng có nằm trong tổ chức ấy thật thì sao? Chàng có còn xem nàng là bạn hay không?

Nhưng đó là chuyện của tương lai, bây giờ chàng phải lo cứu cho nàng tỉnh lại, Nguyên Minh thở dài bước lại bên Cát Đằng cầm tay thương mến. Tội nghiệp cho nàng, thân gái gian truân.

Thời gian lặng lẽ trôi, bên ngoài vầng dương dần dần tỏ rạng, Cát Đằng trở

mình tỉnh giấc, toàn thân nóng bừng nhưc buốt. Nàng khẽ chép môi:

– Nước.

– Đây nước đây! Nguyên Minh vội vã đổ vào miệng nàng một thìa nước cam ngọt lịm. Trí giác dần dần trở lại. Cát Đằng chống tay ngồi dậy, mảnh chắn đắp trên người rơi xuống, Nguyên Minh hốt hoảng quay mặt sang nơi khác.

– Coi kìa cô!

Chợt nhận ra mình đang lỏa thể, Cát Đằng hốt hoảng chụp nhanh mảnh vải, vô tình chạm phải vết thương trên ngực, nàng kêu lên đau đớn:

– Uùi da!

Quên hết ngượng ngịu, Nguyên Minh quay mặt lại nhanh, chàng đưa tay đỡ Cát Đằng nằm xuống.

– Cát Đằng, em... À không, cô còn mệt cứ nằm tĩnh dưỡng một chút đã.

Nàng rướn người trên gối thở nặng nề. Chàng len lén kéo chiếc chắn lên phủ kín người nàng. Cát Đằng bỗng dưng bật khóc. Nguyên Minh lúng túng nói:

– Kìa Cát Đằng, tại sao cô lại khóc? Tôi xin lỗi, lúc nãy vì quá nóng lòng cho sinh mệnh của cô, hơn nữa tôi không biết cô là gái nên mới dám mạo muội. Cô... Cô đừng giận tôi nghe!

Cát Đằng quay mặt vào trong càng khóc nhiều hơn. Chàng nhẹ lời xin lỗi.

– Cát Đằng, cô đừng giận tôi nữa mà! Tôi không có ý gì đâu. À! Cô uống thêm miếng nước nữa nhé, nhưng uống cũng ít thôi, nhiều quá không nên đâu.

– Thôi đi! Nàng đẩy tay Nguyên Minh dần dỗi nói - Không uống gì nữa hết!

– Uũa? Chàng kêu lên ngơ ngác - Cô làm sao vậy?

– Cô, cô, lúc nào cũng cô, cứ như xa lạ lắm hổng bằng! Nàng hờn dỗi nói, Nguyên Minh nhìn nàng sững sốt. Vẫn gương mặt của ngày xưa, nhưng bây giờ thì rõ ràng là một thiếu nữ xinh tươi. Minh ngổ thật, Nguyên Minh

không nhìn được bật lên cười khanh khách. Nàng ngó chàng như ngó một sinh vật lạ lùng:

– Anh cười gì?

Chàng không thấu nụ cười của mình lại.

– Thật lạ lùng Cát Đằng à! Gương mặt thật là quen nhưng tôi thấy thật ngỡ ngàng xa lạ.

Cát Đằng khẽ lắc đầu, mắt long lanh mọng nước:

– Không có gì xa lạ cả! Nguyên Minh, anh đã hứa với em rồi! Anh quên sao?

Tiếng em của nàng thốt ra nhẹ nhàng quá, đưa chàng vào một cảm giác mênh mông, xa vắng. Chàng lặp lại như một cái máy:

– Anh đã hứa trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng xem em là bạn kia mà.

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng:

– Bất cứ trong hoàn cảnh nào anh cũng xem em là bạn, nhưng em bây giờ thiết kỳ quá!

Cát Đằng nhướng mắt:

– Kỳ là sao?

Chàng đưa tay gỡ tóc.

– Kỳ là anh đang thân mật, đùa giỡn uống rượu với em, thế mà dùng một cái em trở thành một cô gái làm sao mà anh không ngỡ ngàng cho được!

– Thế anh có khinh rẻ em không? Nàng nhìn chàng lo lắng. Nguyên Minh đáp thật lòng:

– Không bao giờ anh có ý nghĩ khi rẻ rúng em. Có điều anh sợ...

– Anh sợ gì? Nàng hỏi nhanh, chàng đáp vội vàng:

– Anh sợ mình đã phạm tội với em. Lẽ ra anh không nên suồng sã thân mật với em như vậy.

Đôi mắt nhợt nhạt bỗng đỏ bừng vì hổ thẹn. Đôi mắt lá rằm sáng long lanh.

Cát Đằng đã hoàn toàn trở thành cô gái e ấp đáng yêu. Lòng Nguyên Minh bỗng rạt rào cảm xúc, chàng liếm môi nói nhanh:

– Cát Đằng, làm sao em cứu được Tiểu Lan. Nàng nhẹ cắn môi:

– Đó chỉ là một sự tình cờ.

Chàng đưa tay vén khỏi trán nàng mấy sợi tóc lòa xòa:

Cát Đằng cố nén tiếng thở dài không đáp, hồi lâu nàng cất giọng khàn khàn:

– Có phải bọn Hoa Anh Đào tàn ác lắm phải không anh?

Nguyên Minh gật đầu:

– Nhưng em đừng lo, anh sẽ bảo vệ em. Chúa Hoàng Long này không cho ai đụng đến một mảy lông trên người em.

Cát Đằng trợn mắt ngạc nhiên:

– Anh là chúa Hoàng Long ư?

Nguyên Minh thoáng giựt mình rồi trả lời nhanh.

– Phải, với em anh không giấu gì cả. Anh chính thật là chúa Hoàng Long, kẻ thù không đội trời chung với những thế lực tàn ác trên đời.

– Trời! Nàng nhắm mắt kêu lên đau đớn, vết thương trên ngực lại tuôn máu đỏ tươi, Nguyên Minh hốt hoảng lay người nàng:

– Cát Đằng! Trời ơi, anh ngu ngốc quá, em bị thương nặng, vậy mà anh cứ nói đầu đầu.

Nàng mở mắt cười yếu đuối:

– Không sao đâu anh đừng lo.

Chàng cầm bông băng lên tay nhìn nàng ái ngại:

– Em cho phép anh xem lại vết thương.

Nàng không trả lời, đưa tay hất nhẹ tấm chăn, toàn thân hình của nàng lại hiện ra trước mắt Nguyên Minh, chàng run run chập máu cho nàng. Tự dưng nước mắt trào lai lãng trên mặt hồ thu. Chàng lo sợ nhẹ tay lại:

– Cát Đằng, em đau à?

– Không! Nàng nói trong tiếng uất nghẹn ngào, bàn tay nhỏ run rẩy đưa lên -
Nguyên Minh, anh cho phép em được nắm tay anh lần cuối, để em tin rằng
anh mãi mãi là bạn của em.

Chàng kêu lên ngơ ngác:

– Em nói gì lạ vậy Cát Đằng? Sao lại là lần cuối, em giận anh sao ?

Không! Nàng hơi xoay người về phía chàng - Nguyên Minh !Anh hứa với
em đi, xem em là bạn muôn đời nhé !

Tuy lạ lùng nhưng chàng cũng chìa bàn tay của mình cho nàng nắm lấy. Hai
bàn tay chạm vào nhau như có một luồng điện chạy khônggấp châu thân.

Nguyên Minh lên sợ hãi.

– Cát Đằng, em làm cho anh sợ quá.

Nàng từ từ siết chặt bàn tay.

– Cám ơn anh! Như vậy là đủ lắm rồi. Đừng bao giờ quên em nhé.

Chàng thắc mắc:

– Nhưng em đi đâu?

Đôi mắt đẹp mơ màng.

– Về xa lắm.

Cánh cửa phòng đột nhiên bật mở, Phi Loan ủa vào như cơn gió cuốn:

– Nguyên Minh, Tiểu Lan đã tỉnh lại rồi, anh sang phụ với nó lo cứu cho
bác... Ô! Mắt nàng dừng lại ngạc nhiên khi trông thấy Cát Đằng, thì ra
anh... Và...

Nguyên Minh bước nhanh ra cửa:

– Thôi ta đi đến chỗ Tiểu Lan.

Phi Loan vội vã bước theo chàng sau khi ném lại cho Cát Đằng tia nhìn hằn
học. Trông thấy thái độ của nàng, Cát Đằng từ từ nhắm mắt lại, lệ trào ra
như suối thấm ướt cả mặt gò của Nguyên Minh.

Aùnh trăng non lơ lửng trên ngọn cây cao. Trông xa như một chiếc thuyền

trôi miên man về miền vô định. Cát Đằng chống tay từ từ ngồi dậy. Vết thương nơi ngực, đau nhói lên làm nàng phải đưa tay ôm ngực, đôi mày xinh khẽ nhíu lại.

Đưa tay kéo tấm rèm cửa qua một bên, nàng đưa mắt nhìn trăng ước lượng thời gian. Đêm dần trôi về sáng, không còn bao lâu nữa mặt trời sẽ mọc lên ở phương Đông và lúc đó nàng cũng không còn gì để nói.

Có tiếng chân người bước lao xao ngoài cửa, nàng nhắm mắt mỉm cười đau đớn. Nàng không lạ gì tiếng chân bọn lính đi tuần. Nhưng hôm nay tiếng chân đó không còn đem lại cho nàng cảm giác yên lành. Phải! Yên lành làm sao được khi đó chính là tiếng chân của lũ cai tù, và nàng đang là tội phạm! Oai danh Hoa Anh Đào lừng danh bốn bể năm châu, song đến giờ này Cát Đằng mới nhận ra đó là sự thật! Bằng một thủ pháp tuyệt vời, họ đã đột nhập vào nhà của Nguyên Minh sắp bắt nàng trở lại đây mà chàng không hề hay biết!

Nhắc đến Nguyên Minh, trái tim của nàng bỗng dưng thắt lại nghẹn ngào đau đớn. Nàng không biết mình đã đem lòng yêu thương chàng trai trẻ ấy từ bao giờ! Chỉ biết là vì chàng, nàng có thể hy sinh tất cả mà không bao giờ nuôi tiếc.

Ngay từ thuở bé, Cát Đằng đã được nuôi dưỡng bằng truyền thống võ sĩ đạo hào hùng trong máu. Đưa tay tuyên thệ chỉ trung thành với đất nước Phù Tang. Vậy mà, nàng đã đem lòng phản bội cái mục tiêu mà cha nàng phấn đấu.

Thả Tiểu Lan là nàng phạm vào lời thề thiêng liêng cao quý nhất. Và nàng cũng biết điều gì đến cho mình sau cái quyết định dại khờ kia. Nhưng lúc đó nàng không còn biết gì nữa cả. Lương tâm, tình yêu đã bảo nàng phải thả Tiểu Lan.

Cô gái nhỏ kia có tội tình gì mà cha nàng giam giữ, dùng đủ mọi cực hình

tra khảo dã man? Bí mật chiếc nanh heo là cái chi mà ai ai cũng nóng lòng muốn chết. Cha ơi! Nàng gục đầu bên song cửa ghen ngào: Xin cha hãy tha lỗi cho con, vì con không còn con đường nào khác.

Con yêu Nguyên Minh, từ tình yêu đó con chuyển sang yêu luôn cái mảnh đất nghèo nàn, nhiều đau khổ đang giày xéo bởi lòng tham của các cường bang. Trời ơi, con thật không ngờ. Phải, con thật không ngờ cha chỉ là một đại sứ trá hình. Cha sang đây không phải để bang giao như lời cha đã nói, mà chỉ vì cái mảnh đất phương Nam màu mỡ này thôi!

Nếu con biết cha là một trong Thập Đại Tam của Hoa Anh Đào lòng danh tán ác, thì chẳng bao giờ con chịu bỏ công theo cha sang tận nơi này để góp tay phụ cha nhúng sâu vào tội ác!

Bình boong...

Tiếng chuông nhà thờ ngân dài trong gió sớm, Cát Đằng rung mình sức tỉnh. Trời đã sáng rồi, giờ phút nàng phải đối diện với tử thần đã đến. Phải, Cát Đằng biết mình nắm chắc cái chết trong tay. Dù thương con nhưng cha nàng sẽ không đủ sức bảo vệ cho nàng thoát được luật nghiêm khắc của Hoa Anh Đào tàn bạo.

Chết! nàng đưa tay lên má ngạc nhiên khi thấy mắt mình vẫn khô đanh, ráo lệ. Vậy là hết rồi sao? Nàng phải chết giữa tuổi mười chín tròn căng sức sống. Nơi quê nhà, nhận được tin này mẹ nàng sẽ ra sao? Bà sẽ khóc nhiều và sẽ oán hận mảnh đất phương Nam tàn bạo đã cướp mất đứa con duy nhất của mình. Chớ bà làm sao biết được con mình chết vì lòng tham, vì quyền uy của chính cha ruột của nó!

Có tiếng khóa va vào nhau lách cách, cánh cửa bật mở rồi hai sĩ quan bước vào dặm chân nghiêm trang nói:

– Xin mời tiểu thư đến Hội cộng đồng.

Đưa tay vuốt lại mái tóc tím gọn gàng. Cát Đằng đặt chân xuống đất mò

mắm tìm đôi dép. Thái độ thật tự tin nhưng toàn thân bùng bùng nóng sốt. Con đường đưa đến cái chết đã gần, làm sao nàng biết người ta dành sẵn cho mình cái chết ra sao? Nhẹ nhàng hay khủng khiếp?

Thấy nàng bước đi lảo đảo. Hai viên sĩ quan vội đưa tay đỡ lấy nàng rồi đi chậm chậm, nét mặt vẫn lạnh tanh.

Căn phòng dùng để xét tử tội nhân phạm qui này, nàng quen thuộc lắm. Bao lần rồi nàng nhảy chân sáo đến đây để nghe tòa xét xử tội nhân. Đôi mắt nàng thường mở to khiếp sợ khi nghe ban một án tử hình khủng khiếp, và đêm về cứ khóc âm thầm thương cho một người thân vĩnh viễn lìa xa.

Trái tim nàng như đang đứng lại khi cánh cửa màu xanh bật mở. Bỏ dép bên ngoài, nàng là người trong tay hai viên sĩ quan, mặc cho họ kéo mình đi đến bên vành móng ngựa, rồi khoanh tay đứng đó như sợ nàng té quỵ!

Giữa cảnh đường rộng thênh thang, mười ba vị quan tòa, trong đó có cả cha nàng đang ngồi trên cùng một chiếc bàn dài phủ khăn nhung đỏ như màu máu. Nét mặt ai cũng khó đăm đăm, lạnh lùng không tình cảm.

Dài theo các khung cửa là các sĩ quan mặc đồng phục bóng sừng đứng yên như phỗng đá. Tuy nhiên, trong những gương mặt bất động này, Cát Đằng còn có thể hy vọng tìm ra một tia nhìn thông cảm, một chút xót xa thương hại...

Reng! Reng! Reng! Chiếc chuông trên tay cha nàng ngân dài báo hiệu cuộc phán xét bắt đầu. Cát Đằng nghe hai chân mình rã rời cơ hồ muốn sụm xuống, khi bên tai văng vẳng lời buộc tội:

“... Tha Tiểu Lan, Cát Đằng đã phạm vào ba tội lớn:

– Thứ nhất: Bất trung với Nhật Hoàng!

– Thứ hai: Bất hiếu với cha.

– Thứ ba: Bất nghĩa cùng Đảng phái Hoa Anh Đào. Xét vào các tội trên tòa tuyên bố: Tử hình.”

Tử hình! Dù biết trước cái chết chực chờ trước mặt, Cát Đằng vẫn cảm thấy mình rơi vào hư ảo, toàn thân lơ lửng hồn như vất vưởng phiêu lưu.

– Thế nhưng xét công lao của Ngài Đại Sứ Nguyên Đảo Thứ Lang, chúng tôi cho phép Xuyên Đảo Cát Đằng được chọn hình thức Hara Kiri để mà tự xử.”

– Trời! Nàng nghe đất nhào lộn dưới chân, bật té ngửa vào tay của hai người sĩ quan đứng cạnh. Tiếng của cha nàng vang lên mơ hồ vắng vắng:

– Xin đội ơn quý tòa đã để lòng chiếu cố.

Rồi sao đó, mọi việc diễn ra như thế nào, Cát Đằng không còn biết nữa.

Nàng chỉ thấy mình được đưa vào căn phòng ấm áp. Tiếng nước chảy róc rách, những bàn tay đặt lên người nàng một cách nhẹ nhàng êm ái, một mùi hương bay lên thoang thoảng.

Người ta đang chuẩn bị cho cơ thể nàng sạch sẽ để trở về với tổ tiên đây mà.

Hara Kiri! Một cái chết hào hùng và vinh dự cho những ai mang trong mình dòng máu võ sĩ đạo chói ngời. Nàng cũng là một võ sĩ hiên ngang, nhưng nàng chưa muốn chết, dù cái chết đó đẹp như thế nào đi nữa.

Cha ơi, nàng thầm kêu lên lo sợ khi thấy người ta dặt mình vào một căn phòng trắng lệt. Sao cha không đến thăm con? Sao cha không xin giúp cho con một lời. Cha đành lòng nhìn con đi vào cõi chết hay sao? Không! Cha ơi, con chưa muốn chết, con muốn về thăm mẹ, cha ơi.

Nàng đã bước hẳn vào trong chánh điện. Một sự im lặng bao trùm lên tất cả. Hương trầm bay nghi ngút hòa lẫn trong ánh sáng lơ mờ của những ngọn đèn vàng khiến cho Cát Đằng có cảm giác mình đang bơi trong vùng thiêng liêng, bí ẩn.

Chậm chậm bước theo nàng là ba sĩ quan vận võ phục. Khoác áo vàng rực rỡ, nét mặt lạnh như băng. Nàng quay đầu đưa mắt nhìn quanh. Cha, trái tim nàng chùn xuống khi thấy cha rời hàng người bước vội về phía mình.

Nàng cứ ngỡ trong phút chót của cuộc đời, ít nhất cũng một lần nằm trong vòng tay nóng ấm của cha và được nghe người nói lời tha thứ. Nhưng không, ông bước đến đứng vào vị trí. Một vị trí làm tan nát lòng con, đó là vị trí của người đao phủ.

Bàn chân nàng đã dẫm lên lớp thảm nhung êm ái, tiến dần đến chiếc bục cao, trái thảm đỏ tươi như màu máu. Cát Đằng rung mình, nàng quay nhanh người về phía Thứ Lang:

– Cha.

Một cái quắc mắt lạnh lùng đã khiến chân nàng đổ quỵ. Hai viên sĩ quan bước lên khế kéo nàng dậy, sửa cho nàng ngồi theo ghế ngồi của những người Nhật Bản. Hai đầu gối và những ngón chân úp xuống mặt thảm. Quay lưng lại với bàn thờ Nhật, cha nàng từ từ quỳ xuống bên con.

Một viên sĩ quan bước lên trước mặt Cát Đằng, hai tay trân trọng dâng một chiếc khay phủ vải điều màu đỏ.

Bằng gương mặt thất thần, Cát Đằng đưa tay lên chiếc khay đón nhận. Nàng nâng nó cao quá đầu, bằng cả hai tay, một cách nghiêm trang và kính trọng. Đó chính là Quakizashi, một lưỡi gươm ngắn, dài chừng hai tấc, bén ngọt chỉ để dùng trong những trường hợp như thế này thôi.

Khi kéo lưỡi gươm xuống ngang tầm mắt, hai bàn tay của Cát Đằng run lên dữ dội. Mắt đã mờ lệ thảm, nàng mím chặt môi để tiếng khóc nghẹn ngào khỏi trào ra cửa miệng. Đến tận giây phút này nàng vẫn không nghe hỏi hặn chuyện mình làm. Chết cho lẽ phải, cho tình yêu thì có gì phải tiếc? Nhưng, nàng chột nắc lên đau đớn, nhưng chết đi mà Nguyên Minh chưa hiểu được lòng nàng! Đó là điều mà nàng đau đớn nhất. Nguyên Minh ơi, em yêu anh. Giá mà giây phút này em được nhìn thấy anh một lần sau cuối. Được anh ôm vào lòng tay mà nói rằng anh đã hiểu được tình em thì hạnh phúc biết bao.

Ai đó gỡ giùm nàng chiếc áo khoác bên ngoài. Cát Đằng chột nghe lạnh toàn

thân, nàng đưa mắt nhìn lần cuối cùng những gương mặt thân quen, giờ tro ra như phỗng đá. Tất cả đang chờ được mục đích một cảnh tượng hào hùng. Mẹ ơi, Cát Đằng chuyển cái dao sang bàn tay mặt đưa cao quá đầu, nàng ngược mắt nhìn ngọn dao triu mến. Mẹ ơi, mảnh đất phương Nam sắp cướp mất khỏi vòng tay của mẹ một đứa con thân yêu. Nhưng xin mẹ đừng thù oán nó, bản thân mảnh đất yên lành kia vô tội! Chính cha con và lòng tham vô tận của con người đã đẩy con của mẹ đi vào cái chết.

Mím chặt môi, mắt nhắm nghiền, Cát Đằng vùng tay, trong chớp mắt nàng cắm phập lưỡi gươm vào giữa bụng mình bên dưới thắt lưng.

Một cảm giác đau nhói từ bụng lan nhanh khắp châu thân Cát Đằng cố nén đau, hai tay cố nắm chặt chuôi gươm. Nàng xoay ngược lưỡi gươm về phía trên kéo một đường dài. Máu tuôn ra ướt đầm cả bàn tay. Nàng té nhào về phía trước.

Đến lúc này Xuyên Đảo Thứ Lang mới từ tốn đứng lên, đặt tay vào chuôi kiếm ở bên hông. Ông nhìn các bạn đồng nghiệp một lần sau cuối rồi vùng mạnh tay chặt xuống đầu con. Nhưng...

Reng.

Bất thành linh một bóng áo vàng từ nóc nhà trở xuống, tung chân đá mạnh thanh kiếm trên tay Thứ Lang, rồi cúi xuống bế Cát Đằng lên tay phóng chân vọt đi nhanh.

Sự việc xảy ra thật bất ngờ, các quan khách chỉ còn biết tro mắt ra vì kinh ngạc, đến lúc giật mình sức tỉnh thì đã muộn. Từ khắp mọi ngõ ngách, các bóng hiện ra như những bóng ma, vùng kiếm đánh nhau mở đường cho chúa Hoàng Long bế Cát Đằng chạy thoát.

Bỏ mặc đàn em trong ấy, Nguyên Minh ôm chặt Cát Đằng vào lòng ngực phóng chân chạy như bay. Máu từ người bạn Nhật thấm qua ướt đầm cả người chúa Hoàng Long. Không dám chần chừ, chàng ôm chạy tuốt về nhà

trước cặp mắt thất kinh của Phi Loan và Hải Yến.

Đặt nàng xuống giường, Nguyên Minh hào hển nói nhanh:

– Tiểu Lan! Tiểu Lan! Em hãy cứu giùm người bị nạn.

Nói thì vậy chứ chàng cũng biết là vô phương. Cát Đằng đã chết từ lâu.

Chàng gục xuống người nàng khóc nức:

– Cát Đằng! Anh đến trễ không cứu được em, thật là đáng chết. Bàn tay nàng nằm trong tay chàng, nét mặt yên bình thanh thản, nơi khóe mắt giọt lệ còn đọng ở lưng chừng. Nguyên Minh khóc thương cho người bạn gái bạc phần.

Qua phút giây bờ ngỡ, Hải Yến cất giọng lạ lùng:

– Nguyên Minh, cô gái ấy là ai? Sao lại bị chết một cách hãi hùng như vậy?

Nguyên Minh không trả lời, chàng cứ gục đầu vào thân thể đầm máu của nàng mà khóc mãi. Phi Loan bước lên nắm lấy tay Hải Yến:

– Anh ấy đang đón đau cùng cực! Bác cháu mình sang phòng bên rồi cháu sẽ kể cho bác nghe tất cả.

Hai người rời phòng một lúc lâu mà Nguyên Minh vẫn không buồn ngẩng dậy. Trời ơi, nỗi mất mát này sao mà đón đau! Sao mà to lớn! Biết bao giờ chàng có được một người bạn dễ thương dường này!

Một người bạn trai vui tính, tri âm tri kỷ và một cô bạn gái xinh đẹp dễ thương. Cát Đằng ơi, sao em không sống cùng anh. Hôm qua, lúc bà Hải Yến tỉnh dậy anh mừng quá. Anh toan chạy tìm em tâm sự và nói cho em nghe một điều tim anh ấp ủ trong lòng. Cát Đằng ơi, sao em không sống để nghe anh nói lời yêu? Cả một đời tìm kiếm sao vừa mới nhận ra nhau đã vĩnh viễn xa lìa? Cát Đằng ơi! Anh ngu ngốc quá, tại sao anh không chịu hiểu liên ý nghĩa của những lời em trăng trối.

Em sợ anh không còn xem em là người bạn kia nữa khi biết em là người của tổ chức Hoa Anh Đào tàn ác ư? Không, vĩnh viễn muôn đời đối với anh em là bạn. Em mới đúng là một người Nhật chân chính mang trong người dòng

máu võ sĩ đạo quật cường. Chỉ có em mới là người quân tử cao thượng.

– Anh Minh! Phi Loan đến tự bao giờ, nàng từ từ ngồi xuống cạnh bên chàng, cất giọng buồn buồn. Anh cho phép em được từ giã Cát Đằng một chút.

Nguyên Minh không nói, chàng nhích người sang bên dành chỗ cho nàng.

Phi Loan nắm lấy tay Cát Đằng tấm tức khóc:

– Cát Đằng ơi, chị tha lỗi cho em, em thật là đứm chẳng ra gì mới đi ghen hờn với chị.

Nguyên Minh kêu lên không hiểu?

– Phi Loan vẫn không rời tay khỏi Cát Đằng.

– Bây giờ thì em đã hiểu, chỉ có chị mới xứng đáng với tình yêu của anh ấy mà thôi. Em xin hứa là không bao giờ tranh đoạt tình yêu của chị.

Nguyên Minh nắm lấy vai nàng lắc mạnh:

– Phi Loan, em điên rồi, em nói gì mà lạ vậy? Cát Đằng yêu ai và vì sao em có lỗi với nàng? Trong lúc bất ngờ chàng buột miệng gọi nàng bằng em không chú ý.

Phi Loan ôm mặt khóc:

– Vì em với nàng cùng yêu có một người, và em biết giờ đây lòng người ấy cũng hương về Cát Đằng bằng tất cả tình thương mến. Cát Đằng xứng đáng với tình yêu đó. Còn tôi, anh đừng hỏi làm gì?

Nguyên Minh ngơ ngác:

– Sao mà lạ lùng lắm vậy? Em và Cát Đằng quen biết với nhau từ bao giờ, đi đâu để gặp và cùng yêu ai chứ?

Phi Loan lắc đầu:

– Anh đừng hỏi nữa mà.

Tiểu Lan bước ra đỡ Phi Loan đứng dậy:

– Chị Phi Loan, chị về phòng nghỉ đi! Việc an táng Cát Đằng, hãy để em và

Nguyễn Minh lo liệu.

Nghe Tiểu Lan nhắc, Nguyễn Minh mới giật mình sức nhớ, chàng phải lo an táng cho Cát Đằng ngay nếu không muốn bị bọn Hoa Anh Đào đến đây đòi lại, chàng gật đầu nói nhanh:

– Tiểu Lan, em đưa Phi Loan vào nghỉ, rồi ra đây phụ với anh một tay. Tiểu Lan không trả lời, nàng dìu Phi Loan bước vào căn phòng bên cạnh.

Một tiếng động vang lên khẽ khàng bên cạnh, Nguyễn Minh ngẩng dậy bàng hoàng khi chợt nhìn ra bóng nhỏ. Ân nhân của chàng đang đứng im bên khung cửa. Đôi mắt ẩn sau tấm lưới đen như long lanh ngấn lệ.

– Ân nhân, Nguyễn Minh lắp bắp cất giọng đầu tiên.

– Hừ! Giọng bóng nhỏ khô đanh, người thật là bất tài vô dụng, thật uổng công ta hoài vọng.

Nguyễn Minh gục đầu đau đớn:

– Phải, tôi thật bất tài vô dụng không xứng đáng với lòng tin của mọi người. Có lẽ tôi cũng không nên giữ chức chúa Hoàng Long làm chi nữa.

Bóng nhỏ nhún chân rời ô cửa, đến bên Nguyễn Minh nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi. Đôi mắt người ánh lên vẻ long lanh giễu cợt.

– Thế à, chỉ mới bấy nhiêu đã nhụt chí rồi, người làm cho ta thất vọng.

Máu tự ái bốc lên hừng hực, Nguyễn Minh quắc mắt ngẩng đầu lên.

– Thế ân nhân muốn tôi phải làm gì?

Bàn tay bóng nhỏ đặt lên vai chàng nóng ấm giọng chùn đi.

– Muốn người đẹp con sâu, giải thoát Quân Sơn, thu hồi chiếc nanh heo và tìm ra bí mật. À!- Bóng nhỏ chợt nhớ- Hôm đó ở nhà Robert Cảnh ta đã trao cho thuộc hạ của người cái bí mật ấy rồi.

Nguyễn Minh nói thản nhiên:

– Phải, song bí mật đó chỉ là một huyền hoặc quá mơ hồ. Một câu chuyện cổ tích không hơn không kém.

– Thế bí mật ấy đâu? Bóng nhỏ hỏi lạnh lùng: Người mau trao lại cho ta.

Nguyễn Minh đưa tay gỡ tóc:

– Hôm đó xem xong tôi vút đại trên bàn, không hiểu nó biến đi đâu.

Bội Ngọc rít lên, nắm ngực áo Nguyễn Minh lay mạnh.

– Trời ơi, người có biết là người đã đẩy Bonard vào cái chết hay không?

Người làm vỡ tan bao kế hoạch của ta. Người có biết là ta tốn bao nhiêu công sức để được cái mà người gọi là câu chuyện cổ tích đó không?

Chàng ngăn người ra không hiểu.

– Ân nhân nói sao?

Bóng nhỏ nạt ngang, người móc trong túi ra một tờ báo ném mạnh vào người Nguyễn Minh:

– Nếu người không cứu được Quân Sơn thì đừng hòng nhìn thấy mặt ta. Nói xong bóng nhỏ phóng vút qua bên ngoài mất dạng.

Nguyễn Minh chồm theo.

– Ân nhân, ân nhân.

– Thôi anh à, người ấy đã đi rồi. Một tiếng nói thanh thanh vang lên ở sau lưng. Chàng quay lại chợt kêu lên hốt hoảng:

– Kia Phi Loan, sao cô không nghỉ đi.

Nàng ngồi xuống ghế buồn bã lắc đầu:

– Tôi không ngủ được. Nguyễn Minh, bằng mọi giá anh phải cứu lấy Quân Sơn.

Nguyễn Minh ngạc nhiên:

– Cô nghe cuộc đối thoại của tôi à? Phi Loan lặng lẽ gật đầu. Chàng đan hai tay vào nhau khó xử:

– Nhưng Quân Sơn đang là tòng phạm, tôi e mình không đủ sức.

Đôi mắt ngời sáng, nàng nói một cách tự tin:

– Nhưng tôi đã có cách. Anh có nhìn thấy vật gì đây không? Nói xong nàng

cho tay vào túi lấy ra một vật khế đặt vào tay chàng. Nguyên Minh giật nhanh tay về như chạm nhầm lửa đỏ.

– Chiếc nanh heo! Cô ...Cô... lấy của Quân Sơn.

Nàng thở ra buồn bã.

– Hôm đó chàng lấy ra cho tôi và Bonard xem nhưng không hiểu chuyện gì, mà hai người vội vã bỏ đi nhanh để chiếc nanh heo này lại cho tôi.

Nguyên Minh xoay chiếc nanh heo trong bàn tay ngắm nghía:

– Lạ thật, chỉ vì một mảnh nanh heo vô tri vô giác này mà con người mãi tranh giành chém giết lẫn nhau ư?

Phi Loan nói nhanh:

– Cho đến hôm nay tôi cũng chưa biết công dụng của nó như thế nào, nhưng anh hãy đi nhanh đi, dùng chiếc nanh heo này mà đổi lấy sự tự do của Quân Sơn.

Nguyên Minh bậm môi:

– Nhưng có nên không? Rủi như chiếc nanh heo này ẩn chứa một điều liên quan đến trọng mệnh của quốc gia thì sao?

– Làm gì mà gớm ghê vậy chứ? Kèm theo tiếng hét chói tai là một tràng cười lạnh lót- Đó chẳng qua chỉ là một câu chuyện cổ tích nhảm nhí, hão huyền.

– Ân nhân! Nguyên Minh kêu lên sợ hãi, người vẫn chưa về ư? Người có giúp được Nguyên Minh đôi ý kiến nào chăng?

Bóng nhỏ từ trên thành cửa cao nhảy xuống, người giật nhanh chiếc nanh heo trên tay Nguyên Minh cười nói:

– Đưa đây, rồi ta cứu Quân Sơn thoát giùm cho! Lờn vừa dứt bóng người cũng khuất hẳn sau tàn cây rậm.

Sự việc diễn ra quá bất ngờ và chớp nhoáng. Phải đến một lúc sau Nguyên

Minh mới tỉnh thần kêu lên ngơ ngác:

– Ân nhân ơi, người là bạn hay thù vậy?

Tiếng Vọng

Chương 8

Chúa Mười Hai Bộ Lạc

Đêm yên ắng, chợt vỡ ra bởi cái trở mình của vị tù trưởng. Thấp khớp, chứng bệnh của tuổi già lại trở về hành hạ ông trong những đêm giá lạnh. Phủ tấm da hổ trên người, Sơn Nam lím dím mắt cố vỗ về giấc ngủ. Nhưng không hiểu sao hôm nay trong dạ ông cứ bồn chồn lo lắng, một linh cảm mơ hồ cứ bắt ông muốn ngồi dậy làm một hơi rượu cần cho ấm bụng. Đặt từng bước chân run rẩy, ông lần dò đến bên bàn rượu, khêu cho ngọn đèn cao thêm chút nữa, ông hút một hơi dài khoan khoái. Men rượu âm dần trong cơ thể, Sơn Nam vói tay tìm cuốn sổ trên giá sách. Lại một đêm mất ngủ. Ông chấm cây bút lông vào đĩa mực trầm nghĩ. Hai mươi mấy năm rồi, đêm nào không ngủ được ông lại thả hồn trên trang giấy tìm về kỷ niệm xa xưa. Thời ông còn là vị tù trưởng hào hùng khỏe mạnh, để ông được say sưa với từng chiến tích lẫy lừng. Và dĩ vãng cũng đưa ông trở về một thời êm đềm ấm cúng, ông nhớ đến Sơn Thê, đứa con trai duy nhất ông đặt nhiều tin yêu đã làm cho ông thất vọng nào nê! Bây giờ sống chết ra sao? Hai mươi mấy năm rồi, con ông có thay đổi tính tình để trở thành người tốt, hay vẫn hung hăng tàn bạo, và đầy tham vọng

như xưa? Con ơi, tuổi già cô đơn, cha thèm được có một đứa cháu để bồi nụng nự với người ta. Sơn Thê! Con ở đâu?

Cốc, cốc , cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên dồn dập? Sơn Nam ngẩng dậy ngạc nhiên. Ai dám đến phá rầy giấc ngủ của vị tù trưởng vào giữa đêm khuya khoắc thế này? Đoán là kẻ đến gặp mình có điều gì cần kíp lắm, ông đứng dậy bước ra mở cửa. Từ lâu rồi, ông cho bọn người hầu giải tán, một mình ông thôi cũng đủ sức lo liệu cho mình.

Líp cửa được chống lên, ánh trăng ủa vào ngập mắt. Ông đưa tay che bớt ánh sáng chói chang, đưa mắt nhìn người đàn ông vận âu phục với cặp mắt vừa lạ lùng vừa khó hiểu.

– Ông tìm ai? Sơn Nam dùng tiếng kính hỏi người xa lạ. Hấn sụp xuống chân ông kêu lên bằng thứ tiếng dân tộc mà hấn ngỡ mình quên mất từ lâu.

– Cha, cha không nhận ra con sao? Sơn Thê đây, con của cha đây mà!

– Sơn Thê! Đôi mắt ông dán chặt vào người đàn ông xa lạ ngỡ không tin vào điều mình mới thấy mới nghe. Một lúc sau ông đặt tay lên vai người ấy cất giọng khàn khàn:

– Sơn Thê ư? Ông chột rùng mình sung sướng, tay ông vừa chạm phải vết sẹo nhỏ đáng yêu- Con đây ư? Giọng ông vang lên đầy xúc cảm.

– Cha! Robert Cảnh gục đầu vào lòng cha nghe cỗi lòng ấm lại, ông kéo con đứng dậy.

– Từng ấy năm trời con sống ở đâu? Xem ra không còn chút gì của mẹ cha cho cả!

– Cha ơi! Robert Cảnh rùng mình vì lạnh hòa thêm cái đói làm chân hấn lão đảo rã rồi- Cha ơi, con đói quá, nhà mình có còn gì ăn được không cha?

– Vào đây! Ông né người qua một bên nhường đường cho Robert Cảnh bước vào- Chỉ có thịt sấy khô, con ăn được chứ?

Robert Cảnh liếm môi, đôi mắt rực sáng:

– Sao cha lại nói vậy? Con còn nhớ tất cả mà! Nhìn thấy bình rượu còn trên bàn, hấn bước vội đến ngậm đầu ống tu một hơi dài.

– Ôi ngon quá, cha ơi, cảnh vật nhà mình không thay đổi một chút nào.

Sơn Nam đã nhóm xong bếp lửa, ông mở ống lấy thịt sấy ra nướng lại, mùi thịt bốc lên thơm phức. Robert Cảnh ngã nằm trên chiếc giường trống, nơi mà hắn đã từng nắm tù thuở mới lọt lòng, hai tay xoa bụng, hít hà:

– Cha biết không, ba ngày rồi con chẳng có tí gì bỏ bụng!

– Ăn đi! Ông nói gọn lỏn giúi vào tay con tảng thịt to. Robert Cảnh chồm người dậy nhai ngấu nghiến. Sau bao năm bôn ba nơi xã hội văn minh, miếng thịt rừng vẫn đậm đà hương vị.

– Từ ngày ấy đến nay con sống thế nào? Sơn Nam kéo một hơi thuốc hỏi con với một giọng lạnh lùng, Robert Cảnh ngược nhìn cha lo sợ:

– Cha, cha đã tha tội cho con chưa?

Sơn Nam cười buồn:

– Cha đã tha tội cho con từ lâu! Nhưng Robert Cảnh chưa kịp mừng ông đã nói tiếp:- Song Tù trưởng mừng Sao vẫn chưa quên tội kẻ sát nhân!

Robert Cảnh giựt mình:

– Cha nói vậy nghĩa là sao?

Ông kéo ống nước đặt trước mặt con.

– Nghĩa là con ăn uống cho no rồi, cha sẽ đem con giao cho buôn làng xét xử.

– Cha! Ống nước đưa lên miệng uống dừng lại giữa chừng- Cha đành lòng nhìn họ giết con sao?

Ông nói thản nhiên.

– Cũng đành vậy thôi! Hơn nữa, từ ngày con hạ sát Chu Sa, hại đời con Hơ Ban đến chết, cha đã xem mình không có một đứa con nào!

– Cha! Robert Cảnh kêu lên đau đớn:- Nhưng cha hãy hiểu cho con, lúc đó con yêu Hơ Ban, Chu Sa lại làm nhục con giữa đám đông, nó còn giành giực cái danh hiệu vua của mười hai bộ lạc.

– Thôi đi! Sơn Nam đột ngột đập tay xuống bàn hét lớn- Cha thật không ngờ con lại ti tiện đê hèn đến như vậy. Chiếc nanh heo đâu?

Robert Cảnh buông ống nước cho nó đổ dưới chân, cười nói:

– Thừa cha, nó mất tự lâu rồi.

– Cái gì? Sơn Nam dùng bật dậy- Mày nói sao? Mất rồi mà mày còn dám vác mặt về đây nhìn tao à?

Robert Cảnh rút khẩu súng ra thấy thấy trên tay.

– Cha à, lẽ ra thì con không bao giờ trở lại mảnh đất căn cõi này để làm gì! Nhưng vì kẹt quá nên mới phải về nhờ cha xin tạm túc ít lâu. Nếu cha không đồng ý thì...

– Thì sao? Ông đột ngột cắt ngang- Mày giết tao à?

– Kia cha! Robert Cảnh nhơn nhơn cười nói: Chúa cướp Cái Nanh Heo này tuy tàn ác với tất cả mọi người, nhưng nó cũng biết đâu là máu và đâu là nước.

Ông té phịch ngay xuống ghế.

– Mày là chúa cướp Cái Nanh Heo?

Hắn nhướn mày khiêu khích.

– Thế mấy lần cha đem quân đi đánh mà cha không biết vì sao chu toàn mạng sống à?

– Giàng ơi! Ông ôm đầu đau đớn- Mày muốn gì?

Robert Cảnh đứng dậy bước dần ra cửa nhưng cha không chịu thì đành vậy!

Hắn chợt quay đầu lại gắt gỏng- Tôi không chịu trách nhiệm nếu buôn làng của cha bị đánh cướp. Chào cha! Nói xong hắn quay lưng bỏ đi một mạch.

Trời đã hưng hừng sáng.

Sơn Nam ngồi yên trên ghế không biết mình vừa trải qua giấc mơ hãi hùng, hay Sơn Thê vừa mới trở lại thăm cha? Mãi đến khi tiếng gà giục già phương xa, nhìn thấy mẫu thuốc lá lạ cùng ống nước nằm ngả nghiêng trên mặt đất ông mới chịu tin đây là sự thật.

Vậy là con ông vừa mới trở lại thăm ông theo nguyện ước. Ông đưa đôi bàn tay gầy guộc của mình lên tự hỏi: Sao vòng tay này không rộng mở dung tha, như bao lần ông đã làm với con trong giấc mộng? Sơn Thê, con của cha! Không bao giờ cha ghét bỏ con đâu. Trái tim của cha bao giờ cũng sẵn sàng tha thứ, vòng tay này luôn rộng lượng với con. Nhưng con phải hiểu ngoài bốn phận làm cha, cha còn là người đứng đầu buôn làng. Cha làm đúng việc làm?

Tha cho con, vô tình cha sẽ xúi giục mọi người làm loạn, nhất là hiện nay cha cần phải có đủ uy tín để hướng buôn làng vào một mục tiêu duy nhất.

– Thừa tù trưởng, có ngài công sứ Doumet muốn gặp để bàn đại sự. Một gã trai làng bước vào vòng tay cung kính.

Sơn Nam dứt mình khỏi cơn suy tưởng, ông ngẩng đầu dậy:

– Được rồi, mời ông ấy ra nhà làng chờ ta.

Lập cập bước vào trong thay lễ phục, ông hoang mang không hiểu: Cuộc trở về của Sơn Thê có liên quan gì đến cuộc tham viếng bất thường của ngài công sứ hay không?

Tự dặn mình sáng suốt, ông bước vào nhà làng một cách tự tin, chấp tay chào đúng theo phương cách của buôn làng mình:

– Kính chào ngài công sứ!

Đang thả hồn vấn vợ, Doumet nghe chào giựt thót mình vội đứng dậy cúi chào. Ông nói bằng tiếng kinh rất sôi:

– Dạ không dám, kính chào tù trưởng.

– Mời ngài ngồi! Sơn Nam lịch sự đưa tay chỉ chiếc ghế lộng báo, rồi tự

mình ngồi vào một chiếc ghế kế bên. Trước thái độ điềm tĩnh của ông, Doumet đột nhiên lúng túng, không biết mình phải bắt đầu bằng cách nào. Hồi lâu ông cất giọng như vô tình:

– Buôn làng của tù trưởng năm nay được mùa chứ?

Sơn Nam mỉm cười, đưa tay nhẹ vuốt chòm râu.

– Nhờ thần linh phù hộ, buôn làng vẫn có để mặc để ăn.

Doumet hỏi tiếp:

– Tôi đã đi khắp mười hai bộ lạc để được nghe một truyền thuyết mơ hồ về chiếc nanh heo.

– Chiếc nanh heo? Sơn Nam thoáng giựt mình. Doumet nhìn thấy nhưng vờ tỉnh như không.

– Phải, và tôi đều nhận được một câu trả lời giống hệt nhau rằng: Bọn họ là lớp hậu sinh không biết rõ, xin hỏi tù trưởng Mường Sao.

Đôi mắt Sơn Nam sáng long lanh, khóe môi nhếch lên như giễu cợt:

– Và ngài tin rằng, tôi sẽ nói ra cái bí mật của thần linh đấy sao? Cái bí mật ấy, ngài tính khoảng bao nhiêu?

Doumet xua tay:

– Không, xin tù trưởng chớ hiểu lầm, tôi đến đây vì dụng ý tốt lành. Tôi muốn ngài cộng tác với chúng tôi.

– Xin lỗi ngài! Buôn làng chúng tôi xưa nay tự lập lấy mình, xin thành thật cảm ơn thành ý đó. Ông chợt đứng dậy hấy tay áo: Tôi còn nhiều việc...

– Khoan! Doumet nắm lấy tay tù trưởng kéo lại- Tôi muốn hỏi ngài rằng từ lâu trong dân gian có truyền tụng một câu hát:

“Chủ chiếc nanh heo, chúa hai bộ lạc”. Không biết câu hát đó có đúng không?

Sơn Nam mỉm cười gật đầu. Doumet nói tiếp:

– Ngài ngồi xuống đây, tôi có câu chuyện hay ho muốn kể ngài nghe.

Sơn Nam ngồi xuống ghế:

– Ngài muốn kể chuyện gì?

Lời Doumet nói ra như sấm nổ giữa thình không.

– Tôi muốn đưa ngài lên làm Chúa mười hai bộ lạc!

Sơn Nam cười phá lên:

– Ô! Ngài công sử, ngài đùa hay thật?

– Không! Doumet nói nghiêm trang. Tôi không đùa đâu, tù trưởng hãy nhìn đây. Ông đặt vào tay Sơn Nam chiếc nanh heo. Vị tù trưởng già nua run lên vì sung sướng.

– Ôi! Chiếc nanh heo, ông chột nghiêm giọng hỏi- Có phải Sơn Thê nó trao cho ông vật này không?

Doumet chưng hửng:

– Sơn Thê nào? Tôi không biết. Rồi ông chuyển sang giọng thân mật: Này tù trưởng, ông đồng ý chứ?

– Làm vua bù nhìn à? Đừng hòng! Sơn Nam đứng dậy này. Doumet cũng đứng lên.

– Đó là ý tốt của tôi, nếu ngài không thích thì thôi, tôi đi nhờ người khác vậy, chào ông.

Doumet quay lưng bỏ đi một mạch. Sơn Nam gục xuống bàn kê lên đầu đón.

– Ôi Sơn Thê! Con đã gây đại họa cho buôn làng rồi.

Một sơn dân bước đến, anh đặt ly nước sâm xuống trước mặt vị tù trưởng ân cần hỏi:

– Bẩm tù trưởng, gã người Pháp kia dám xúc phạm đến người, hấn sẽ không ra khỏi Mường Sao một cách yên lành.

Sơn Nam ngẩng đầu dậy, ông khoát tay một mối:

– Đừng, hãy để hấn yên lành rồi khỏi nơi đây, mọi việc mặc ta định liệu.

Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của ông, người sơn dân sợ quá kêu lên:

– Giàng ơi, tù trưởng ngã bệnh rồi! Thầy mo, thầy mo đâu?

Sơn Nam lắc đầu:

– Không, ta chỉ bị choáng một tí thôi, đừng làm rộn mọi người, người lui ra, ta cần yên tĩnh.

– Dạ, người sơn dân kính cẩn cúi đầu rồi rút lui. Để mặc vị tù trưởng già với gian phòng rộng lớn.

Bước đến bực thờ thần linh, ông cúi lạy cung kính lấy từ phía sau bực thờ ra một chiếc hộp nhỏ sơn son đỏ. Run rẩy trở lại bàn, ông cẩn thận mở khóa chiếc cũ kỹ miệng cất tiếng vái râm râm:

– Hồn các tù trưởng anh linh xin về chứng kiến phút giây trọng đại này đây!

Nấp hộp bật mở, Sơn Nam run run lấy từ trong hộp ra một quyển sổ đã vàng úa với thời gian, ông chợt khóc nức lên:

– Giàng ơi, xin giúp sức cho con! Mười hai vị tù trưởng oai danh cùng thời, giờ đây đã còn lại mình con với trách nhiệm quá nặng nề. Thu hồi chiếc nanh heo về lại với thần linh. Con e rằng mình không đủ sức. Vậy con xin mạn phép Thần linh, phá hủy cái bí mật thiêng liêng để từ đây chiếc nanh heo trở thành vật vô tri vô giác như mọi chiếc nanh heo bình thường khác trên đời.

Run run đưa quyển sổ đến gần ngọn lửa, nhưng ông bỗng giựt về nhanh, mắt đảo quanh như sợ bị kẻ thứ bắt gặp, ông lẩm bẩm:

– Phá hủy một bảo vật ư? Lòng ta sao nở?

Một cơn gió rừng thổi mạnh qua làm ngọn nến bỗng dưng tắt phụt. Cánh cửa lúp đống rầm theo sức gió. Căn nhà trong phút chốc đắm chìm trong bóng tối. Sơn Nam thừ người trên ghế. Hai tay ôm chặt quyển sổ màu vàng, ông lim dim mắt nghe Thần linh thì thầm, kể về bí mật chiếc nanh heo:

Ngày xưa ngày xưa...

Khi loài người hãy còn là người nguyên thủy...

....

Nghe Thần linh phán bảo heo rừng phải mang chiếc nanh heo mồi trong người để nhớ đến tình bạn thiêng liêng cao quý, và đó cũng là sức mạnh trời ban cho nó. Li sung sướng quá, nó nhảy tung bùng hò reo suốt cả buổi làm cho heo rừng phải quạu lên.

Có chiếc nanh heo rừng lớn mạnh lên rất lạ. Giờ đây Chứa sơn lâm không còn là gì với nó cả. Trong một lần khi hổ vằn mon men vào phá buôn rẫy của người, heo rừng đã giết chết nó bằng chiếc nanh của mình.

Theo bé Li, heo trở thành bạn của tất cả bầy người, ai cũng có thể nhờ nó một vài việc như kéo giùm một khúc cây, đi ra suối mang về một ít nước..

Và mùa đông, heo rừng còn thêm nhiệm vụ sưởi ấm các em bé mới sinh ra. Thời gian trôi, bé Li ngày một lớn khôn. Cậu không còn là đứa bé mà đã trở thành một thanh niên vạm vỡ. Theo đàn ông trong bầy người, cậu đã biết vào rừng săn bắn, nhưng không vì vậy mà tình bạn giữa chàng và heo rừng giảm quyết luyến với nhau hơn. Không bao giờ săn heo cả.

Cuộc sống của bầy người này ngày càng tiến bộ hơn. Tình thân của các bầy người càng khăng khít. Cho đến một hôm, trời bỗng nhiên nổi cơn giông tố. Mưa tầm tã, mưa như thác lũ, bao nhiêu thức ăn dự trữ đã được đem ra ăn hết từ lâu mà trời cao vẫn không ngừng trút nước. Bầu trời đen tối đen xám nghit bị rạch nát bởi những tia sáng ngoắc ngoè, có lẽ vợ chồng trời đang có chuyện lục đục với nhau.

Nép mình trong lòng heo, Li âm thầm đút vào miệng nó mẩu lương thực cuối cùng của mình.

– Heo ơi! Chàng vuột mồi lên bộ lông óng mượt của nó. Mày đói lắm phải không? Trời cứ mưa tầm tã, rồi đây bầy người không có gì bỏ bụng, tao thương họ quá heo ơi.

Con heo đưa lưỡi liếm nhẹ lên mặt chàng trai trẻ. Cử chỉ âu yếm của nó thường làm khi chàng hãy còn là một đứa bé thơ. Ôm lấy cổ heo Li đắm chìm vào giấc ngủ mê vì đói...

Đang ngủ say chàng chợt giật mình nghe tiếng ai đó đang bàn bạc.

– Lẽ nào bó tay nhìn bày người lìm chết hay sao?

– Không đâu, đại diện Thần linh vừa cho biết, năm ngày nữa là trời yên đất lặng.

– Giàng ơi, đến những năm ngày nữa thì có mà rục xương rồi!- Đừng lo, mày có thấy con heo rừng kia không, thịt nó đủ nuôi cho hết người mình cầm cự chờ đến ngày trời đất hết giận mà- Tao sợ mấy bày người kia không chịu.

– Bởi vậy tao mới biểu mày nhanh lên, lúc này tao cũng nghe mấy bày người kia rục rịch muốn thịt con heo rồi.

– Vậy à? Vậy thì làm nhanh lên. Tao về kêu lũ đàn ông đem dao lên nhé. Tiếng chân người bò rột rết trong hang đá. Li điếng hồn, chàng nhìn xuống con heo ngủ yên lành mà lòng cuộn lên lo vô bến. Len lên bò đến bên người đàn ông lớn nhất của bày mình, chàng nói cho ông nghe mọi việc. Nghe xong ông đập tay xuống đá:

– Vậy mà tao ngu ngốc thật! Có cái ăn trong miệng mà đánh để bụng queo. Mày yên tâm đi bày người mình đâu để mất miếng ăn ngon như vậy. Đợi tao kêu lũ đàn ông lại rồi mình thịt con heo rừng.

Nói xong ông tắt tả chạy đi. Không ngờ sự việc lại xảy ra như vậy. Li đứng chờ người ra một lúc lâu, nghĩ đến cảnh heo rừng bị mọi người bu vào xé thịt. Cái cơ thể cường tráng đó trong phút chốc chỉ còn là đồng xương thịt bày nhầy, chàng không tài nào chịu được. Phải cứu lấy heo nhưng phải bằng cách nào đây ?

Chàng chạy nhanh về nơi mình ngủ. Heo rừng vẫn ngủ thản nhiên không

hay biết.

– Dậy dậy heo rừng ơi! Chàng lay mạnh người heo rừng. Con vật tỉnh dậy ngơ ngác nhìn quanh không hiểu vì sao lại bị đánh thức dậy giữa giấc ngủ ngon như thế này.

Ôm mặt nó, Li thì thầm vào tai con vật tỉnh khôn.

– Heo rừng ơi, nguy đến nơi rồi, bây người muốn thịt mày, chạy đi thôi.

Heo rừng ngây người ra không hiểu, hoặc nó không dám hiểu cái sự thật quá phũ phàng, tàn nhẫn đó! Lẽ nào bạn của nó lại nỡ lòng ăn thịt nó trong lúc khốn khó này?

Thấy con heo cứ đứng yên không thái độ. Li òa khóc lắc tai nó.

– Heo rừng mày hiểu không? Bọn họ muốn giết mày, mày hãy chạy đi, chạy nhanh lên đi kẻo không còn kịp nữa.

Bây giờ con heo mới ngược mắt lên nhìn chàng dò hỏi như đau đớn xót xa.

Li kéo heo rừng ra ngoài cửa động, chàng ngược nhìn bầu trời đêm tăm tối rồi ôm heo vào lòng thủ thỉ:

– Heo ơi, để mày đi một mình trong cơn mưa bão, tao đau lòng lắm, nhưng đành rồi heo ơi.

Heo rừng lắc đầu tỏ ý không chịu đi, Li dậm chân giận dữ:

– Không, mày phải đi, mày không đi là họ sẽ giết mày chết! Heo ơi, mày có thương tao không hả?

Heo rừng lại liếm lên mặt của Li, nó ngạc nhiên khi nếm thấy mùi mặn của nước mắt, rồi bỗng dưng đôi mắt nó cũng rung rung.

– Heo ơi, tao thương mày lắm! Li vuốt mãi lên bộ lông óng mượt của heo - Mày đừng quên tao nghe heo.

Heo rừng dụi mỏ vào lòng Li rồi chậm chậm bước vào trời giông tố. Li đứng nhìn theo mãi đến khi nghe tiếng gậy gộc khua inh ỏi mới giật mình quay lại. Bọn họ đến bắt heo của mình đây mà! Li tự nhủ đưa tay lau khô nước

mắt rồi len lén trở về chỗ ngủ một giấc ngon lành.

Tưởng đâu mọi chuyện sẽ yên lành như cơn mưa bão tan nhanh. Nhưng thật không ngờ, cơn giông bão chẳng những không ngưng như lòng người mong đợi và chuyện con heo chẳng trôi vào quên lãng.

Ba ngày sau khi Li thả heo về vùng đất tự do, bảy người bắt đầu có chuyện với nhau. Họ nhìn nhau bằng cặp mắt e dè nghi kỵ, thì thầm to nhỏ rồi đến một hôm mười một bảy người của Li âm thầm giết heo giấu ăn một mình. Bảy người của Li, lại đổ cho mười một bảy người kia đến trộm heo của mình về ăn lén. Thế mà chiến tranh bùng nổ, máu bắt đầu đổ, cả mười hai bảy người không còn biết ai phải ai trái cứ lao vào chém giết một cách điên cuồng. Bảy người nào cũng muốn mình lên làm bá chủ của dãy núi trời này. Từ chuyện một con heo, đã đẩy bảy người từ một cộng đồng nguyên thủy đến chế độ chiếm hữu nô lệ chém giết lẫn nhau.

Nép mình trong hốc đá, bịt chặt tai để khỏi nghe tiếng binh khí chạm vào nhau, tiếng thét kinh hoàng của những chiếc đầu lăn lông lốc, Li tách mình khỏi đám đông người đang điên cuồng say máu.

Giàng ơi! Làm sao chàng ngăn chặn được cuộc chiến tranh này, cứ mỗi một thân rơi là mỗi oan hồn chất chồng cao như núi. Sao mà chàng thêm nhìn những con người ngây ngô vụng dại một cách đáng yêu. Đào được một củ khoai cũng đem về ăn chung cùng bộ lạc. Cái đói đã khiến con người trở thành khát máu, cái ý nghĩ tư hữu tai hại biết bao nhiêu.

Hai người đàn bà vừa khiêng vào thêm một người đàn ông nữa. Li chồm lên đau đớn vì người đàn ông này chính là người đã kết hợp với người đàn bà kia đẻ ra chàng. Không, phải chấm dứt cuộc chiến tranh vô lý này lại! Cả mười hai bộ lạc đánh nhau mà không hiểu mình đang làm gì? Giàng ơi, phải chặn họ kịp thời trước khi họ tiêu diệt lẫn nhau.

– Khoan! Dừng tay lại! Li chạy đến gặp người đàn ông lớn nhất của mình -

Xin chớ đánh nhau, chính tao, tao đã thả cho con heo đó trở về rừng.

Người đàn ông quay lại nhìn Li với ánh mắt không tin, Li gật đầu xác nhận.

– Thật mà, chính tao đã thả con heo đó, vì thương nó.

– Tại sao mày làm như vậy? Người đàn ông gầm lên, Li cúi đầu nhận tội.

– Tao có lỗi, tao xin nhận lỗi, ngưng cuộc chiến tranh này ngay .

Người đàn ông xô mạnh Li về một bên :

– Tội mày tính sao , bọn kia đã giết người của bộ lạc tao . Tao không tha cho chúng được .

Ngọn lao của ông lại vung lên , máu tuôn đầy trên nền đá lạnh . Ngoài trời mưa gió vẫn không ngừng .

Đêm hôm đó bảy người của Li họp hội đồng xét xử . khi biết chàng là người thả heo rừng về núi và là nguyên nhân chính để cuộc chiến tranh bùng nổ .

Bảy người buộc tội Li không gắt và họ quyết chàng tội chết .Đêm hôm đó bản án thi hành Tên đường dẫn đến suối ma để chờ cái chết , Li không hiểu mình đã phạm tội ? Bảy người thật là bất công khi quyết định chết chàng , khi chàng muốn đem lại hòa bình cho họ

Cột chặt tay chân chàng trai trẻ vào giữa lòng suối cạn , bảy người bỏ ra về , mặc cho thủy triều lên , cuốn trôi thân xác Li về thuở khai nguyên .

Nước réo ầm ỉ dưới chân , Li nhắm mắt chờ cái chết đến gần , thả hồn vào cảm giác bồng bênh.

Chợt có tiếng bập bồm bên tai , Li mở mắt vui mừng khi thấy heo rừng đang lội đến . Nó không bỏ chàng một mình trong cái chết cô đơn . Heo rừng ơi , mày tốt hơn bảy người của tao nhiều lắm.

Heo rừng đã đến được bên Li , dùng mõm cắn dây trói, Li ôm chầm lấy heo rừng mừng rỡ .

– Ôi heo , tao nhớ mày biết bao nhiêu .

Đáp lại chàng ,heo rừng chỉ biết liếm khắp mặt mày như bảo chàng hãy ngủ

đi.

Khi linh tinh dậy thì heo rừng đã tha linh kinh cây trái cho chàng dùng bữa. Li mỉm cười rồi ăn ngấu nghiến như chưa được ăn những thứ ấy bao giờ . Thời gian trôi, đôi bạn một người một thú ấy quấn quýt không rời . Tiếng cười như xáo trộn không gian . Thế nhưng có một điều heo rừng không biết , là đêm đêm Li trốn ra khu rừng vắng nhớ về bầy người của mình mà lòng đau thắt niềm riêng. Nghĩ mà thương cho họ không nhìn ra nẻo sáng . Đói khác, đâm giết nhau đến bao giờ? Dòng suối yên lành chảy qua trước mặt Li, ngày nào cũng đục ngầu đỏ máu . Những thấy người cứ rơi xuống mãi không thôi.

Hôm đó, Li đang ngồi thần thờ thương cho bầy người, họ đi dần vào chỗ tự diệt vong, thì bên tai chợt nghe lời thần linh vắng vắng:

Li, con có muốn đưa bầy người trở lại yêu thương như cũ hay không?

Chàng ngẩng đầu dậy, mắt sáng ngời:

– Đó là điều mà con tâm nguyện đêm ngày.

– Thế con có dám thi sinh không? Giọng thần ảm bên tai, Li sụp quì ngay xuống đất .

– Để cứu lấy bầy người con sẵn sàng hi sinh cả mạng sống của mình.

Thần bật người sang sang:

– Ta không cần mạng sống của con . Ta chỉ muốn con hi sinh tình bạn của con với heo rừng.

Li ngơ ngác :

– Con không ông hiểu ?

Thần ôn tồn giải thích:

– Nếu muốn cứu bầy người , con phải đem heo rừng tạ tội với họ . Và tự tay con sẽ heo rừng ra thành mười hai mảnh bằng nhau chia cho mỗi bầy người một mảnh. Họ sẽ nguôi thù giận ngay thôi .

Li kêu lên phẫn hận .

– Không được, con không thể giết heo rừng .

– Vậy thì - Thần thờ dài nói tiếp - Con đừng u buồn về chiến tranh giữa các bầy người nữa làm gì . Con cứ suy nghĩ lại đi , giữa sinh mạng của một con heo và sinh mạng của bao nhiêu người vô tội . Con chọn cái nào ? Giọng thần ngỏ từ từ biến mất hẳn .

Li gục xuống bờ suối khóc nghẹn ngào , chàng không thể giết heo, cũng không thể ngồi yên nhìn bầy người dần hủy diệt.

Một hơi nóng thổi khắp vào tai, Li quay lại ôm con heo ,nước mắt rơi lã chã. Ba ngày đã qua đi từ ngày thần linh mách bảo, Li như kẻ mất hồn , lúc nào cũng thần thờ ngây đại.Nước dưới suối ngày một đông hơn, và tình thân giữa chàng và con heo dường như cũng khăng khít hơn.

Heo rừng ơi , bao lần chàng muốn nói với rồi lại câm nín nghẹn lời, tao đành phải phụ mày thôi.Tao phải cứu lấy bầy người, mày đừng giận tao nghe.

Heo lại tha về cho chàng đủ loại thức ăn . Thấy chàng buồn heo cứ ngỡ bạn mình bị bệnh. Nó cố tâm chăm sóc thật tận tình chu đáo, làm mọi trò vui để mỗi bạn có thể nở nụ cười.

Heo lại tha về cho chàng đủ mọi thức ăn. Mày đi với tao lại đây nhé.

Chẳng chút nghi ngờ, heo bước theo chàng ngoan ngoãn, hiền lành, tin yêu, chờ đợi.

Ngọn núi thân thuộc lại hiện ra trước mắt heo rừng dừng lại ngạc nhiên. Li sụp xuống chân con heo òa khóc.

– Heo rừng ơi! Tao lừa mày đến đây để xé thịt mày ra cho bầy người kia no dạ, nó lùi về phía sau một bước, Li ôm lấy mặt con heo:

– Tao thương mày lắm, chẳng khi nào tao muốn giết mày đâu, nhưng mày hiểu cho tao. Chỉ một mày thôi mà cứu được bao người heo ơi, mày có hiểu tao muốn nói gì không?

Giờ thì con heo đã hiểu ý của chàng. Nó thè cái lưỡi đỏ ra liếm khô những giọt nước mắt trên má chàng. Nó nhớ đến ân tình sâu nặng của Li dành cho nó. Chàng đã hy sinh cả mạng sống để cứu cho nó tỉnh dậy, và cũng tại vì cứu nó, nên vànhang mới phải lâm vào tình cảnh khó khăn này. Một mình nó chết, nhưng muôn người được sống, sao nó không hy sinh cho bạn? Heo rừng không sợ chết đâu, nhưng xa Li lòng nó buồn đau lắm. Nghĩ đến đây bỗng dưng heo rừng để rơi nước mắt.

Li kêu lên hốt hoảng:

– Mày giận tao sao? thôi mày trở về với rừng đi. Tao vào chết cùng bảy người vậy.

Heo rừng lắc đầu, tỏ ý bằng lòng chịu hy sinh. Li mừng quá chàng ôm heo rừng hôn nhanh lên mắt nó.

– Mày là bạn quý của tao, là ân nhân của bảy người, tao xin phép thay mặt họ quỳ lạy cảm ơn mày. Nói xong chàng quỳ xuống lạy heo rừng hai cái, rồi móc từ sau lưng ra một sợi dây rừng bện cứng:

– Heo ơi, tao cột mày nhé.

Heo rừng yên mặc tình cho Li làm sao cũng được.

Thấy Li dắt vào một con heo ta lớn, trận giao tranh lập tức ngưng lại, mọi người ngược nhìn chàng trân trối, một số sợ hãi cuống cuống tìm chỗ trốn. Họ ngỡ chàng chết từ lâu.

Li từ tốn nói lịa cho mọi người hiểu rõ lời của thần linh. Nghe xong mọi người vui vẻ nhìn chàng làm tròn lời hứa. Xẻ thịt con heo ra làm mười hai mảnh.

Hai tay nâng cao cây lao nhọn. Li bậm môi nước mắt chảy tràn trên. Dùng hết sức mình cắm phập ngọn lao vào giữa trái tim người bạn quý.

Một tiếng hét xé lòng, máu heo rừng phụt lên như suối. Li cũng gục xuống chết lịm cả hồn. Chiếc nanh heo rơi xuống, rớt vào tay Li, chàng nắm lấy,

bên tai như còn văng lời thần linh:

– Con phải giữ lấy vật này, để luôn nhớ đến tình bọn thiêng liêng cao quý. Nó còn là sức mạnh...

Giàng ơi, heo rừng trả lại cho chàng, vậy là từ nay heo không còn coi chàng là bạn nữa sao? cả cái sức mạnh khổng lồ kia cũng tan theo mây khói.

Không biến mất khỏi trần đời. Heo rừng sẽ tồn tại trong lòng bảy người đến khi nào bảy người còn tồn tại. Họ không có quyền quên đi một người bạn chung thủy như vậy. Họ sẽ phải tôn thờ heo rừng như một vị thần linh uy nghi nhất.

Chàng ngẩng đầu dậy, đứng thẳng người lên, tay nắm chặt chiếc heo cát giọng cười sang sảng. Bảy người đồng hoảng kinh lùi lại, vì chiếc nanh heo trên tay chàng đang tỏa ra những luồng hào quang sáng rực rỡ một góc núi rừng âm u. Trời quang, mây tạnh, trời đất qua cơn dông bão, chim chóc reo vang bài ca hạnh phúc. Hoa muôn sắc nở chào mừng.

Li bỗng vươn người cao gấp bội. Giọng chàng sang sảng chẳng khác nào giọng của thần linh:

– Hỡi bảy người tằm tôi! Tính ích kỷ hẹp hòi của các người đã giết chết một người bạn tốt. Ta truyền từ nay các người phải sống hòa thuận bên nhau. Mười hai bảy người phải nói chung một ngôn ngữ, xem nhau như con cái một nhà. Còn bây giờ hãy nhận lấy phần thịt của mình.

Lời Li vừa dứt, thân thể heo rừng tự dưng tách làm mười hai mảnh bay về phía bảy người. Bọn họ chết khiếp đồng chấp tay vái lạy:

– Dạ xin thần linh tha thứ, lũ chúng con ngu muội. Xin hứa từ nay thương yêu nhau như ruột thịt, không dám ăn thịt của Bạn nữa đâu.

Li cất giọng cười chưa dứt:

– Tiếc thay, khi các người hiểu ra điều đó thì bạn của ta đã chết rồi. Nói xong, chàng trở gót quay đi. Bảy người đồng van xin chàng ở lại. Li còn

đang mãi ngẩn ngừ thì thần linh buông lời phân:

– Li, con đã thương thì cho trót. Bầy người còn tối tăm ngu dốt. Con phải ở lại hướng dẫn cho họ biết trồng trọt, chăn nuôi, tạo thức ăn dự trữ. Họ cũng phải biết làm nhà để tránh nắng mưa.

Li xòe hai bàn tay mình:

– Con e mình không đủ sức.

Thần cười hà hà:

– Ta sẽ giúp cho con.

Ngay lập tức trên bàn tay của chàng xuất hiện một đốm lửa màu hồng. Bầy người kinh sợ đồng kêu ồ lên một tiếng. Lửa là sức mạnh vạn năng. Từ nay các con không còn sợ đêm hôm tăm tối. Lửa sẽ làm cho thức ăn của con ngon hơn, lửa sẽ xua được mùa đông rét mướt. Li, ta đặt cho con chức hiệu tù trưởng là người cai trị bầy người, dạy cho họ biết điều hay lẽ phải.

Li cúi đầu phục. Trên người chàng xuất hiện một bộ phận áo lông lầy. Từ đó chàng trở thành người đứng đầu của mười hai bầy người xa lạ. Cố gắng đưa bầy người ra khỏi vùng bóng đen u ám. Mười hai bầy người chính là mười hai bộ lạc ngày nay. Và chiếc nanh heo của Li cùng câu chuyện kì bí kia còn lưu truyền mãi đến bây giờ...

Một cơn gió thoảng qua làm rung rinh ngọn nến. Sơn Nam chớp mắt dứt mình khỏi cơn suy tưởng, ông thở dài ôm quyển sổ vàng vào ngực. Bí mật chiếc nanh heo còn một đoạn khá dài nhưng ông không còn lòng dạ nào đọc nữa. Hãy cho chúng trở về với thần linh.

Không một chút đắn đo ông đưa quyển sổ vàng vào ngọn lửa.

Bỗng.

Một hơi gió tạt vào nhanh, ngọn đèn đột nhiên phụt tắt. Quyển sổ vàng rời khỏi tay ông rơi xuống đất, Sơn Nam đứng dậy hét lớn:

– Kẻ nào?

nhưng vèo một cái, bóng đen phóng mình ra ngoài cửa mắt tắm. Sức lực rã rời Sơn Nam té ngồi trên ghế mắt trợn trắng .

Lâu lắm rồi, ba anh em Quân Sơn, Phi Loan và Tiểu Lan mới được đặt chân lên vàng đồi núi. Họ vui như con chim xa tổ lâu ngày gặp lại cảnh xưa, hớn hờ tươi vui, cười đùa luôn miệng. Chẳng bù cho Nguyên Minh và hai mẹ con Bội Ngọc mồ hôi tuôn chảy trên lưng, bước đi uể oải không muốn mở lời, hơi thở dồn dập.

Đang đi Bội Ngọc bỗng đưa tay chỉ một chùm hoa trên lưng chừng núi:

– Quân Sơn, kia là hoa gì? sao mà đẹp vậy?

Quân Sơn nghểnh cổ nhìn rồi đáp:

– Hoa ban trắng đó. Em có thích không?

Bội Ngọc khẽ gật đầu, Quân Sơn linh nhanh vào bụi rậm. Nàng kêu lên lo lắng:

– Chúng ta dừng lại chờ ấy kéo ảnh bị lạc.

Tiểu Lan cười giòn:

– Ô! Làm sao mà lạc được! Chúng ta cứ đi đi, một tý lại gặp ảnh cho xem.

Phi Loan hôm nay dường như có điều gì u ầu, nét mặt cứ dàu buồn bã.

Nguyên Minh quay nhìn nàng lo lắng:

– Cô mệt à? Để tôi xách hộ chiếc túi kia nhé!

Phi Loan xóc lại chiếc túi mỉm cười:

– Ô không, tôi còn đi được mà!

Rồi nàng dần bước đi nhanh. Nguyên Minh lại quay qua lo chăm sóc cho Hải Yến.

– Hù! Quân Sơn từ trong bụi ủa ra đột ngột làm Bội Ngọc giật bắn mình. Nàng nguyền chàng mắng yêu:

– Vừa mới xong từ đã quen mùi chọc phá.

Chàng đưa tay gãi đầu cười vui. Trao cho Bội Ngọc chùm hoa ban trắng,

chàng nghiêm trang nói:

– Xin tặng em chùm hoa đẹp nhất núi rừng.

Bội Ngọc nhận hoa, bẽn lẽn đưa lên mũi ngửi:

– Xin cảm ơn anh.

Thấy Tiểu Lan nhìn mình giận dữ, chàng bước vội đến bên nàng:

– Còn em, bao giờ cũng là hoa sim tím! Vừa nói chàng vừa trao cho nàng cành sim rực rỡ.

– Ôi! Em nhớ núi rừng, muốn được múa ghê.

Hai bàn tay nàng xoay xoay như múa trong tiếng nhạc rừng rộn rã.

– Phi Loan! Quân Sơn bước đến bên Phi Loan ân cần nói:- Anh xin tặng em cành hoa không đáp. Nguyên Minh kêu lên như thể hờn ghen:

– Quân Sơn, bạn không tặng hoa cho mình sao?

Quân Sơn quay lại nháy mắt:

– Mình không quên bạn đâu nhưng hãy đến bản làng. Chùm hoa trang trọng con xin kính tặng cho bác.

Bằng cả hai tay chàng trao cho Hải Yến. Bà đón lấy nhẹ trao cho chàng một nụ cười triu mến. Từ hôm qua đến nay hình ảnh Quân Sơn cứ khiến bà liên tưởng đến một người.

– Rồi! Bây giờ mọi người nói đi chứ? Làm sao mà cứu được tôi ra khỏi cái địa ngục trần gian kia?

Những cái lắc đầu nhìn nhau ngơ ngác. Nguyên Minh kêu lên:

– Đến tận bây giờ mà bạn vẫn chưa tin bọn mình sao?

Quân Sơn rũ ra cười ngặt nghẽo:

– Làm sao mà tin được. Tự dưng Doumet gột mình lên trao cho mình tờ giấy được tự do rồi bảo mình đi, chuyện như trong mơ vậy.

Bội Ngọc bỗng đứng lên tiếng:

– Chuyện có vậy mà cũng thắc mắc mãi không thôi. Tại sao không ai nghĩ

rằng đã có người dùng chiếc nanh heo để đổi lấy sự tự do cho Quân Sơn hả?

Nguyễn Minh nhíu mày:

– Nhưng ai là người thương lượng với Doumet điều này chứ?

Phi Loan trả lời ngay:

– Tôi biết rồi. Người đó chính là ân nhân của anh. Chiếc bóng nhỏ!

Tất cả đồng kêu lên chung hừng:

– Chiếc bóng nhỏ?

Phi Loan gật đầu xác nhận.

– Phải, chính chiếc bóng nhỏ đã giật cái nanh heo từ tay tôi phóng chạy đi.

Hải Yến chợt chen vào:

– Này các con, cái bóng nhỏ ấy là ai? Thù hay là bạn vậy?

Nguyễn Minh trầm ngâm:

– Con không biết chiếc bóng nhỏ là ai, trai hay gái, già hay trẻ nữa! Chỉ biết rằng, tự lâu rồi người âm thầm giúp con qua cơn hoạn hờ. Chính người, người cũng đã cứu bác từ nhà Robert Cảnh về đây.

Đôi mắt Hải Yến chợt sáng, bà gật đầu nói với mình:

– Thì ra vậy, hay lắm!

Quân Sơn băng khuâng:

– Như vậy là mất chiếc nanh heo làm sao tôi tìm ra sự thật về cuộc đời mình.

Hải Yến giật mình, ngó Quân Sơn sững sốt:

– Cháu nói sao? Chiếc nanh heo có liên quan đến đời của cháu?

Chàng lặng lẽ gật đầu. Bà hỏi nhanh:

– Liên quan như thế nào? Cha mẹ cháu là ai?

Quân Sơn thở dài:

– Cháu không biết cha mẹ cháu là ai cả. Chỉ biết cha của con tên là Phi Nam mẹ tên Hải Yến. Và kẻ thù bất cộng đái thiên là tên chúa cướp Cái Nanh

Heo.

Hải Yến còn mở tròn đôi mắt chưa kịp trả lời, Bội Ngọc đã xen vào:

– Bây giờ em có thể cho anh biết chúa cướp cái nanh heo là ai rồi.

– Là ai? Quân Sơn hỏi nhanh, Hải Yến đưa tay cản lại:

– Đừng con.

Bội Ngọc nhìn mẹ buồn bã:

– Mẹ ơi, dù nói ra con cũng đau lòng không thua gì mẹ, nhưng mẹ hiểu cho con không thể làm ngơ trước tội ác của cha. Mẹ cố giấu song không có sự thật nào tồn tại mãi với thời gian.

Quân Sơn không hiểu:

– Em nói gì lạ vậy?

– Em nói... Nàng ngập ngừng rồi nói nhanh.

– Em nói Robert Cảnh tức cha em chính là chúa đảng cướp Cái Nanh Heo mà anh đang tìm gặp.

– Trời! Mắt Quân Sơn trợn ngược, hai hàm răng chàng nghiến vào nhau ken két- Trời ơi, vậy mà mấy lâu nay tôi đã đội chung trời với kẻ cụt thù.

Nguyên Minh không nói, nhưng Phi Loan cũng âm thầm nhận ra hai bàn tay của chàng siết chặt vào nhau thù hận.

– Trời ơi!- Hải Yến bỗng kêu to một tiếng rồi té quỵ ra sau ngất xỉu.

– Bác, bác. Tiểu Lan hối hả lay người bà cứu tỉnh. Bà nhắm mắt thều thào:

– Bội Ngọc ơi con giết mẹ rồi.

Quân Sơn nắm lấy tay bà:

– Bác bác yên tâm, tụi cháu sẽ không làm hại gì đến bác đâu.

– Quân Sơn. Bà nắm chặt tay như muốn nói điều gì lệ trào ràn rụa trên môi.

Nỗi mừng gặp con chưa toàn vẹn, bà dặn lòng mình giấu kín niềm riêng. Bà không có quyền tiết lộ dù chỉ nửa lời.

Tiểu Lan chợt cất tiếng thất thanh:

– Ôi hay quá chúng ta gặp may rồi.

Quân Sơn quay lại nhìn nàng:

– Em nói chúng ta gặp may điều gì?

Nàng đưa tay chỉ lên một tờ giấy chỉ chít chữ:

– Chúng ta đến nhằm dịp dân Mường Sao mở hội.

Phi Loan reo vui hơn hờ.

– Phải rồi, nhanh lên thôi kẻo không còn kịp nữa.

Hai Yến thở hắt ra chống tay ngồi dậy:

– Khi nào gặp tù trưởng Mường Sao, ta sẽ kể cho các con nghe một câu chuyện.

Nguyên Minh gật đầu:

– Vậy thì chúng ta mau tiếp tục cuộc hành trình.

Đoàn người lại âm thầm tiến bước. Mặt trời lên cao, đường đi mỗi lúc mỗi gập ghềnh hơn.

Vì hôm nay Mường Sao tuyên bố sẽ cho ra mắt tân vương mới của mười hai bộ tộc. Người nắm trong tay chiếc nanh heo huyền bí cũng như thay mặt Giàng nắm vận mệnh của cả một dãy núi biên thù. Nên từ sáng hôm qua, tù trưởng của mười hai bộ tộc cùng muôn dân đã chực chờ dưới đỉnh núi Mây chờ nghe lời phán.

Đoàn người của Quân Sơn cố chen chúc trong dòng người đông đảo, tiến dần đến khán đài.

Nhờ hỏi một cô gái, Phi Loan hiểu được sự việc, dùng tiếng kinh giảng giải lại cho đoàn người được hiểu. Bội Ngọc lẩm bẩm:

– Doumet cũng nhanh đấy chứ! Không hiểu ông ta chọn ai lên làm chức vụ vua bù nhìn này đây?

Tiếng công chiêng đã vang lên dồn dập, cánh màn nhung từ từ hé mở. Một chiếc ghế sơn son chạm trổ hình một con rồng lớn được đặt trên bốn chiếc

bánh xe chạy ra.

Mọi tiếng động lập tức ngưng lại. Ai cũng cố nhón chân lên nhìn cho được mặt tân vương. Song chiếc rèm đen đã khiến cho họ không làm được điều này. Từ chiếc micrô một giọng dân tộc vang lên là lạ:

– Sơn Thê! Con trai tù trưởng Sơn Nam, người đã lao đao vất vưởng bao tháng năm dài để tìm lại được chiếc nanh heo huyền bí.

Nay theo di chúc của thần linh, ông được toàn quyền lên làm vua mười hai bộ lạc.

Thân hình Hải Yến lão đảo dường như muốn té. Bội Ngọc đỡ lấy mẹ thì thào:

– Không biết người ấy có xứng đáng không?

– Ô! Sao lại thế này? Đôi mắt Bội Ngọc tròn to kinh hãi khi nhìn thấy Sơn Khê. Người đó chính là Robert Cảnh cha ruột của nàng.

Vạn chiếc áo tù trưởng kiểu xưa, lông lánh màu ngũ sắc. Tay cầm chiếc nanh heo trông ông ta bề vệ hãnh lên. Đưa mắt nhìn đàn sơn dân cất giọng ôn tồn:

– Theo di chúc của tù trưởng Li để lại. Ta là đấng con trời tập hợp mười hai bộ lạc với nhau. Từ nay các người phải yêu thương nhau như ruột thịt và nhất nhất phải tuân theo lệnh của ta.

– Tân vương vạn tuế! Chiếc micrô cất tiếng. Đám dân sơn sau giây phút sững sờ cũng ủa lên vạn tuế. Robert Cảnh mỉm cười:

– Để mừng ngày ta lên ngôi, ta xin tặng cho mỗi nhà một học muối, ba học gạo, và mười súc vải đẹp may áo quần.

– Hoan hô. Đoàn người lại reo hò inh ỏi.

Nguyên Minh đưa mắt nhìn Quân Sơn:

– Chuyện này là thế nào?

Bội Ngọc trả lời thay chàng:

– Doumet đã đứng sau lưng giật dây tắt cả chuyện này. Để xem bọn chúng muốn gì?

Robert Cảnh lại nói tiếp:

– Từ nay ta đổi tên bộ lạc là Cuồng Vọng, hoàn toàn quy phục nhà nước Phú Lang Sa. Họ sẽ tiếp tế cho ta súng ống. Bộ lạc chúng ta sẽ trở thành bộ lạc mạnh nhất dãy biên thù. Dem quân đi chinh phạt các bộ lạc láng giềng nếu chúng không tuân phục đại Pháp.

Trước sự việc bất ngờ, mười một vị Tù trưởng ngỡ ngác. Họ thầm hỏi: Sơn Nam, vị tù trưởng anh minh của Mường Sao đi đâu vắng để Sơn Thê cả gan lộng hành đến mức này?

Men theo đám đông lộn xộn, Quân Sơn tiến bước theo đám sơn dân rờ rẫm vào làn thép lạnh của những khẩu súng trường treo đầy trên giá. Rồi lựa lúc bất thần chàng chụp nhanh một khẩu, kéo khóa an toàn, hướng về phía Robert Cảnh nghiêng răng, mạnh cò.

Đoàng.

Một tiếng nổ chát chúa vang lên. Dòng người hốt hoảng dạt hẳn về một bên, trơ mắt ngó Robert Cảnh giẫy đành đạch trên vũng máu.

Ngay lập tức Quân Sơn bị bốn cảnh binh tóm lấy, lôi lên giữa khán đài, Doumet bước ra giận dữ bảo cùng đám sơn dân:

– Đây là thủ phạm đã giết tân Vương của các bạn! Bản chức không dám tự nhiên xen vào. Xin nhường quyền xét xử cho các bạn.

Đám đông sau phút sững sờ đồng ùa lên phần nộ. Ai cũng buộc tội cho chàng chết. Doumet mỉm cười bảo hai người cảnh sát:

– Dem tên này ra bờ suối xử bắn rồi đem thi hài tạ lễ với thần linh.

– Khoan! Kèm theo tiếng hét lạnh lạnh, một bóng nhỏ rơi nhẹ xuống khán đài. Doumet lùi lại một bước:

– Bóng nhỏ kia, ngươi muốn gì.

– Muốn vạch mặt chỉ tên một âm mưu đen tối. Bóng nhỏ hét lớn rồi quay mặt xuống đám đông từ tốn nói:

– Các bạn, các bạn hãy nghe tôi. Các bạn đã bị gạt rồi. Chiếc nanh heo kia chính là đồ giả mạo không phải của thần linh. Còn chiếc nanh heo thật các bạn hãy nhìn đây. Nói xong bóng nhỏ bước lên một bước, gạt hai tay viên cảnh sát, xé toạc chiếc áo Quân Sơn đang mặc. Trước mắt chàng chiếc nanh heo nhỏ bằng hai ngón tay khế đóng đưa, phát lên một màu xanh rực rỡ.

Robert Cảnh vẫn chưa chết hẳn, từ lúc bóng nhỏ xuất hiện hắn cố chống tay ngồi dậy, mặt trợn trừng nhìn về phía ngực của Quân Sơn. Chợt nhìn thấy vết son đỏ giữa ngực chàng, hắn kêu lên một tiếng “Trời” uất nghẹn, máu trào ra một bùm đầy rồi ngã người ra sau tắt thở.

Sơn Nam rẽ đám đông chạy nhanh đến trước mặt Quân Sơn vừa cầm lấy chiếc nanh heo trước ngực chàng, ông bật lên nước nở:

– Phải rồi, đúng là chiếc nanh heo mà thần linh để lại.

Lúc bảy giờ mười một vị tù trưởng mới bước đến. Họ nhìn Sơn Nam trách nhẹ:

– Nãy giờ người ở đâu mà để Sơn Khê lộng hành như vậy?

Sơn Nam thở dài chỉ bóng nhỏ nói:

– Tôi bị ngài công sứ Doumet đây bắt giam trong nhà đá. May nhờ ân nhân đây giải thoát kịp thời.

Mười một vị tù trưởng nổi giận ùng ùng quay lại toan tìm Doumet hỏi tội, thì mới hay hắn cùng đám cảnh sát đã biến mất từ lúc nào.

Đám sơn dân phần nộ toan xuống núi đuổi theo, nhưng Sơn Nam đã đưa tay cản lại:

– Thôi, hãy để cho ngài công sứ trở về nơi ông ta đến. Chúng ta còn có việc trọng đại hơn nhiều! Quân Sơn, ông đặt tay lên vai chàng trai trẻ, trước mặt dân làng xin anh hãy kể lại cơ duyên nào anh nhận được quà tặng của Thần

linh.

Chiếc bóng nhỏ chột vòng tay cung kính:

– Thừa tù trưởng, chuyện trọng đại của buôn làng xin để bàn sau. Tôi muốn được xin phép tù trưởng nói chuyện riêng với Quân Sơn một lúc.

Sơn Nam gật đầu, cùng mười một vị tù trưởng lui xuống dãy bàn vình dự:

Chiếc bóng nhỏ đột ngột bỏ khăn bịt mặt. Quân Sơn lùi lại ngỡ ngàng:

– Kia! Bội Ngọc! Là em sao?

Nàng không trả lời chàng, mắt tóe hung quang:

– Là ai không cần biết. Anh đã trả được thù hận cho cha, bây giờ đến lượt tôi.

Chàng kêu lên ngỡ ngác:

– Em nói vậy nghĩa là sao?

Nàng gằn giọng:

– Anh đã giết cha tôi, mối thù kia phải được trả bằng máu đỏ.

Sơn Nam chột kêu lên kinh hãi:

– Cô gái kia là cháu của tôi ư?

Quân Sơn thở ra:

– Bội Ngọc! Anh biết giết người là đền tội, em cứ giết anh mà trả thù hận cho cha.

– Được lắm, nàng nghiền răng tay lăm lăm con dao ngắn. Vòng tay khê vung lên.

– Bội Ngọc! Hải Yến xuất hiện kịp thời đỡ lấy con dao. Một vết xước chạy dài trên tay người mẹ. Nàng hốt hoảng quăng dao, đỡ lấy mẹ:

– Mẹ, trời ơi sao mẹ lại...

Thấy Tiểu Lan chạy lên băng bó cho mình, bà xua tay:

– Bội Ngọc, Quân Sơn. Có phải mẹ đã hứa với hai con là khi nào gặp tù trưởng Sơn Nam mẹ sẽ kể cho hai con nghe một chuyện:

Nghe bà xưng mẹ với mình, Quân Sơn lạ lùng lắm. Chàng chưa kịp hỏi thì bà đã quàng tay sang cổ Quân Sơn, nhìn chàng âu yếm:

– Quân Sơn, con trai của mẹ, trời ơi mười mấy năm rồi mẹ mới được nhìn thấy mặt con. Con lớn lắm, gặp được con rồi mẹ có chết cũng cam lòng.

Tưởng mẹ mình mê sảng, Bội Ngọc lay mạnh người Hải Yến.

– Mẹ, mẹ nói gì vậy? Quân Sơn có phải là con của mẹ đâu?

Bà nhắm mắt mơ màng:

– Quân Sơn là con trai Sơn Thê. Còn Bội Ngọc là con Phi Nam.

– Mẹ! Chuyện như thế nào, mẹ kể cho con nghe. Nàng kêu gào thảm thiết.

Bà cất giọng trầm buồn:

– Thuở đó, ta là một cô sơn nữ ngây thơ, bị Chúa cướp Cái Nanh Heo bắt về làm vợ, vì sợ uy quyền của hấn ta đành phải ưng lời và sanh cho hấn một đứa con trai.

Phi Nam là một sơn dân hiền lành vào rừng săn bắn, một lần gặp ta giặt đồ bên bờ suối vắng, chàng vô tình ngỏ lời yêu mến ta làm trái tim ta chưa một lần biết đến yêu đương rộn rã ân tình.

Biết được hoàn cảnh của ta, chàng quyết tâm giúp ta thoát khỏi nơi hang hùm miện rắn. Một buổi chiều mưa gió ta đã ẵm Quân Sơn cùng Phi Nam bỏ trốn.

Thế nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi bàn tay của Sơn Thê. Hấn đã giết chết Phi Nam và không ngờ Bội Ngọc là giọt máu của chàng.

– Trời ơi! Quân Sơn quay người kêu lên đau đớn. Chàng nhìn thi thể của Sơn Thê không biết mình nên cười hay khóc. Hoàn cảnh sao quá trớ trêu?

Cứ ngỡ trả được thù cha thì lại là lúc chính tay mình giết cha mình!

– Cha ơi! Chàng gục đầu xuống xác lạnh của Sơn Thê nức nở. Đành rằng cha làm điều ác với muôn người, nhưng với con vẫn nặng nghĩa sanh thành.

Mặt mũi nào con sống cho thẹn với cỏ cây? Thà là chết để nơi diêm đài cùng

hội ngộ. Nói xong chàng trở ngược lưỡi sao cắm phập xuống tim mình.

Nhưng...

Keng!

Sơn Nam đã tung chân đá văng lưỡi dao vào vách núi. Ông nắm lấy áo chàng nghiêm khắc nói:

– Quân Sơn! Con lại thêm một lần nữa toan bắt hiếu với mẹ ư? Mười tám năm dài mẹ con khổ đau chờ đợi. Nay mẹ con vừa được đoàn viên. Con lại làm cho mẹ của con thêm một lần đau đớn!

Quân Sơn đưa mắt nhìn vị tù trưởng uy nghi. Bất giác chàng gục đầu vào lòng ông nức nở.

– Nội ơi! Nhưng lương tâm con muôn đời cắn rứt về tội giết cha.

Sơn Nam đặt tay xuống tóc của chàng:

– Con đừng bận tâm điều đó làm gì! Àu ơ ác lai. Sơn Thê đã ngập tràn trong tội ác. Tự lâu rồi ta không còn coi hấn là con! Giọng ông chột cất cao sang sảng. Còn bây giờ, con hãy đứng lên cho buôn làng nhìn mặt. Nói xong ông nắm tay chàng kéo đến giữa khán đài. Quân Sơn áp ứng:

– Ông, ông lôi cháu đi đâu?

Một vị tù trưởng bước ra, trên tay ông là chiếc hộp to sơn màu đỏ, đến trước mặt Quân Sơn ông kính cẩn quỳ xuống:

– Xin mừng người cai quản dãy núi biên thù. Mười hai bộ lạc xin được về phục tùng dưới gôi.

Quân Sơn ngẩn người ra không hiểu. Sơn Nam cất lời giải thích cho chàng cũng là lời giải thích cho buôn làng được hiểu:

– Nam xưa, lúc Tổ tiên Li của chúng ta trút hơi thở cuối cùng, người đã trao chiếc nanh heo cho đứa con giỏi nhất của mình. để thay người chăn dắt muôn dân. Tập tục đó được lưu truyền mãi đến ngày nay. ai có được sức mạnh của heo rừng, người đó sẽ thay Li lên cai quản mười hai bộ lạc.

Chiếc nanh heo trên ngực Quân Sơn chợt lập lòe phát ra một luồng ánh sáng xanh huyền bí như vong hồn của Tổ tiên về chứng giám phút giây trọng đại. Bị mê hoặc bởi lời nguyện muôn thuở đám dân làng ùa lên hoan hô vang dậy.

Chiếc hộp bật mở. Các sơn nữ ùa ra vận vương phục cho chàng. Trong bộ lễ phục nhiều màu lông lánh. Quân Sơn trông chừng chặc hẩn lên. Tay nâng cao chiếc nanh heo từ nay chàng là người nắm vận mệnh toàn dân miền núi. Tù trưởng Sơn Nam mỉm cười ra lệnh cho cuộc lễ hội được bắt đầu. Rượu cần được uống phủ phê. Trong tiếng cồng chiêng vang rộn rã, ánh lửa bập bùng, dân làng vui múa hát. Quân Sơn bước gần Hải Yến, bà rộng mở vòng tay và chàng sà vào lòng bà thổn thức:

– Mẹ!

Hải Yến siết chặt tay quanh tấm thân vạm vỡ của con, sung sướng tột cùng đã khiến mắt bà mờ lệ. Mãi ngất ngây bà quên mất Bội Ngọc, vô tình không thấy nàng len lén quay ra sai lau giọt lệ.

– Bội Ngọc! Quân Sơn lại đến bên nàng. Trong một thoáng tia mắt gặp nhau, họ thăm hồ thẹn khi nhớ đến một lần, suýt nữa thôi đã lỡ thốt lời yêu.

– Anh hai, Bội Ngọc sau một giây thổn thức lại ùa vào lòng anh. Tình yêu đôi lứa trôi xa nhường chỗ cho tình máu mủ ruột thịt.

Đưa mắt nhìn quang cảnh chung, tù trưởng Sơn Nam không nén được nụ cười sung sướng. Tay ông vuốt đều đều chòm râu bạc, mắt long lanh vẻ hài lòng. Sau bao năm cố gắng, ông đã hoàn thành được trách nhiệm của các bạn ông giáo phó... Bình yên sẽ vững bền giữa mười hai bộ lạc. Hòa ước với muôn dân đánh được giặc ngoại xâm.

Một thoáng trầm ngâm trên gương mặt nhăn nheo vì tuổi tác. Một đứa con vì tham vọng điên cuồng đã bỏ thân giữa dòng đất mẹ. Quân Thê ơi! Bao lâu rồi con có biết là con đã đuổi theo một chiếc bóng mờ vô nghĩa. Chiếc nanh

heo kia có gì là huyền bí. Nó chỉ là một chiếc nanh heo bình thường không hơn không kém, được tô qua một phần chất lân tinh để phát sáng mỗi đêm! Quân Thê ơi, con có biết chính cha đã nghĩ ra điều đó? Chiếc nanh heo cùng câu chuyện cổ tích mơ hồ để hướng lòng người về một mối. Khi trí tâm con người u tối, cứ tin vào một điều bí ẩn thiêng liêng thì cha chỉ còn một cách để ngăn ngừa, chặn cuộc chiến tranh có thể xảy ra bất cứ lúc nào bởi lòng tham tư hữu.

Thời gian trôi, các bạn của cha lần lượt qua đời. Giờ đây bí mật chiếc nanh heo. Đúng điều này mới chính là bí mật của chiếc nanh heo chỉ còn lại có một mình ta biết. Thôi, lưu giữ nó lại để làm gì, cứ để mọi người tin vào câu chuyện cổ tích tốt đẹp kia.

Sơn Nam cho tay vào túi, lấy ra một quyển sổ con nhàu nát. Kẻ gian phi hôm nọ đã lấy đi cái vật mà ông cần chúng lấy. Câu chuyện cổ tích xưa kia cứ để họ đọc trong khung cảnh huyền bí, để dễ đi sâu vào từng mạch máu, để loài người sống tốt đẹp hơn.

Ngọn lửa reo vui khi gặp được quyển sổ mục lâu ngày. Trong một thoáng cái điều bí mật chỉ còn là nhúm tro tàn hòa tan trong đất.

– Tù trưởng, ông nhìn gì trong lửa thế? Một tù trưởng đập vai ông khẽ nói, ông không nhìn tân vương nhảy múa mới đẹp làm sao.

Sơn Nam ngẩng đầu lên, giữa đồng lửa bập bùng, hòa với dòng người Quân Sơn và Tiểu Lan đang say sưa múa theo tiếng khèn êm ái.

Đôi mắt ông bỗng nở nụ cười không vương bận.

Hoa ban này trao người tình ơ

Xua mây đen ánh sáng xuân chan hòa...

Hết

Nguồn: vietlangdu
Được bạn: ThiTham đưa lên
vào ngày: 24 tháng 1 năm 2004